

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ДОКОСНАТА МЕЧТА

Превод от английски: Радостина Михалева, 2002

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Още щом зави със сребристото ферари по страничната алея, Кейс Макорд разбра, че нещо не е наред. Почувства как стомахът му болезнено се сви на топка. Пъргавото фордче на Пру, бонбонено червено на цвят, беше паркирано пред стъпалата, които водеха нагоре към широко отворените врати на къщата. На алеята имаше още една кола, която му беше позната, невероятно дълъг, старичък бял кадилак „Ел Дорадо“, чиято хромова боя лъщеше на късното следобедно слънце. Макорд не ѝ обърна внимание.

Погледът му бе привлечен от червения форд. Багажникът на колата беше отворен, а младият градинар и момче за всичко, Стив Греъм, когото Макорд назначи преди няколко месеца, се опитваше да намести в него един от огромните куфари на Пру.

Макорд учудено си помисли, че тя има съвсем сериозно намерение да осъществи заплахата си. Щеше да си тръгне, точно както обеща. Той не можеше да повярва. Но, тя нямаше да посмее.

Макорд закова шумно ферарито зад форда и рязко отвори вратата на колата. Стив Греъм преустанови опитите си да напъха куфара в багажника ѝ погледна през рамо. Притеснението, изписано на загорялото му от слънцето и вятъра лице, отстъпи пред облекчение, че го вижда.

— Господи, толкова се радвам да ви видя, господин Макорд. Хванали сте по-ранен полет, а? Страхувах се, че няма да се върнете навреме. Настана голяма бъркотия. Пру твърди, че заминава. Казва, че е завинаги. Марта има пристъп, а господин Арлингтън се е заел с уискито ви, все едно, че настъпва краят на света. Преди час пристигнаха доставчиците и сега се мотаят наоколо объркани. Пру не желае да говори с тях, нито да им даде нареждания. След няколко часа ще пристигнат гостите ви, а Пру иска до тогава да е заминала.

— Имам чувството — каза Макорд, злоецо стиснал зъби, — че Пру не се притеснява толкова от гостите, по-скоро е имала намерение

да се измъкне преди аз да се прибера у дома. Много добре знае, че ще трябва да си плаща за всичко.

Наивното облекчение по лицето на Стив се изпари. Той премигна към работодателя си някак нервно и се изкашля, за да прочисти гърло.

— Тя каза, че трябва да пристигнете не по-рано от тази вечер.

— Сгрешила е — обясни Макорд на младия мъж. — Много е грешила.

Обърна гръб и се отправи към стъпалата. Докато пресичаше алеята, чакълът скърцаше под ботите му. Изкачи стъпалата по две наведнъж, най-горе се спря, хвърли бърз поглед назад и рязко каза на Стив:

— Извади куфара от багажника. Пру никъде няма да ходи.

— Но тя твърди, че иска да тръгне до петнадесет минути.

— Извади проклетия куфар от колата, Греъм, или ще те уволня.

Стив Греъм работеше за Кейс Макорд отдавна и се беше научил да се съобразява с мекия му тон, предвещаващ опасност, дори да не вярваше в заплахата му. Когато беше ядосан, Макорд не повишаваше глас. Напротив, гласът му се снишаваше, ставаше сдържан и леденостуден.

Стив припряно понечи да извади обемистия куфар от миниатюрния багажник и го одраска. Той се взря в драскотината изненадано. После въздъхна философски — по-разумно беше да премести един куфар на Пру, отколкото да се излага на яростта на Макорд.

Без съмнение, Кейс Макорд беше бесен.

В кухнята Прудънс Кениън се опитваше да успокои икономката Марта Хюет, когато чу стъпките на Макорд в преддверието. Затвори за миг очи в знак на дълбоко раздражение и съжаление. Трябваше да действа по-чевръсто днес. Не биваше да се оставя да я разсеят първо пристигането на Джей Пи, а после и нервната криза на Марта. И най-вече, трябваше да предусети, че нещо неочаквано може да се случи в последната минута.

Действително се случи нещо неочаквано. Явно Макорд беше хванал по-ранен полет за Сан Диего, от този за който имаше резервация.

— О, слава богу, ето го най-после господин Макорд! — учестеното дишане на Марта като по чудо започна да се нормализира. Тя прибра шишенцето с хапчета като остави едно малко синьо хапче настрана. Облекчение и надежда озариха погледа ѝ. — Той ще се погрижи за всичко, Пру, ще видиш.

И тя потупа Пру по рамото — тутакси двете жени си размениха ролите на пациент и болногледач.

Пру хвърли бърз поглед към сияещата Марта. Изглежда нервната криза се беше изпарила мигновено. Ярките лешникови очи на ниската и набита, петдесет годишна жена, излъчваха ведро усмивка и облекчение.

— Браво! Много бързо се съвзе, Марта — отбеляза язвително Пру. В същия миг някой отвори двукрилата кухненска врата с трясък, от което китайските съдове в близкия шкаф се разтредоха. Двамата сервитьори, пристигнали с доставчика, подскочиха. Пру не си направи труда да се извърне. Тя знаеше кой влезе току-що в огромната, светеща кухня. — Може би нямаш нужда от тази рецепта, в края на краищата — рече тя на икономката.

Марта обаче не забелязваше Пру. С широко отворени очи гледаше едрият мъж, застанал на прага, който с присъствието си изпълваше цялата стая.

— Върнахте се у дома по-рано, господин Макорд. Драго ми е. Може да се каже, че имаме проблем. Разбира се, всичко може да се уреди, преди да пристигнат гостите ви — бързо добави тя. — Ако бихте могли да поговорите с Пру, сигурна съм, че всичко ще се нареди. Тя е малко разстроена.

— Така ли е, Пру? *Разстроена* ли си?

Пру долови безмилостната кротост в гласа му и рязко вдигна поглед към тавана в безмълвна молитва, преди да си наложи да обърне лице с хладна усмивка към него.

— Ни най-малко, Макорд. Всичко, което зависи от мен, е под контрол. Смятах, че Марта има нервна криза, но изглежда съм грешила. А сега ме извинете и двамата, ще тръгвам.

Тя смело тръгна напред, мислено стискайки палци и надявайки се, че той ще отстъпи и ще ѝ направи път. Трябваше да се досети. Макорд не се помръдна. Той блокираше вратата подобно на танк с пълно снаряжение и мълчеше. Тя беше принудена да спре на няколко

крачки от целта си. Натезалият му поглед я обходи от главата до петите — от тесния зелен пуловер, през впитите дънки, до сандалите, с които беше обута. Очевидно, облеклото ѝ беше неподходящо да забавлява важните гости, които щяха да пристигнат по-късно същата вечер.

— Значи — измърмори Макорд с омекнал тон, скръсти ръце пред широките си гърди и небрежно се облегна на касата на вратата, — сериозно си говорила. Действително си планирала да заминеш.

Пру си пое въздух, с надеждата, че никой не подозира колко е разколебана.

— Разбира се, че говорих сериозно. Точно това е общото между нас, Макорд. И двамата не отправяме напразни заплахи. Просто изчаках малко събитията, това е всичко. Ти трябваше да се върнеш не по-рано от час.

— Прекалено дълго си изчаквала — Макорд се отдалечи от вратата, обгръщайки с поглед Марта и двамата нервни мъже в униформи. — Нямам никакво намерение да водя разговор пред публика. Да тръгваме — той се обърна и тръгна през преддверието като даде ясен знак, че очаква тя да го последва покорно.

Пру поклати отрицателно глава в отговор на безграничното му нахалство.

— Опасявам се, че не разполагам с време за обстояйни дискусии, господин Макорд — извика тя след него. — Трябва да тръгвам. А ти по-добре се погрижи всичко да е наред за партито довечера. Много неща трябва да се уредят, преди да пристигнат гостите.

Макорд стоеше до отворената врата на кабинета си. Обърна се и я погледна.

— По дяволите партито. Щом имаш смелостта да ме пренебрегваш, можеш да намериш смелост и за обстоен разговор по въпроса. Влизай, Пру, освен ако не настояваш да говорим в средата на преддверието.

— Няма да намериш уединение в кабинета си — предупреди го Пру и неохотно тръгна към него. — Там е Джей Пи.

Макорд погледна към уютната, обзаведена с книги стая.

— Здравей, Джей Пи. Никой ли не ти е казал, че е опасно да се месиш в битови спорове? — и влезе в стаята.

Пру простена. Очертаваше се лош развой на нещата, точно както беше си представяла. А колко по-просто би било, ако беше заминала преди пристигането на Макорд. Сега беше като в капан, налагаше се да изтърпи крайно емоционална сцена, на която щяха да присъстват всички членове на домакинството, доставчиците и самият Джей Пи Арлингтън. Никога нищо не минаваше гладко, когато човек си имаше работа с Кейс Макорд.

Но, тя беше наясно с това от самото начало.

Пру крачеше през преддверието към кабинета сякаш отиваше на военен съд. Опита се да си внуши, че Макорд беше обвиняемият, а тя играеше ролята на съдията и съдебните заседатели. Той умееше да разменя ролите в такива ситуации. Ако не внимаваше, Пру можеше да се огъне, да се предаде, да отстъпи или най-общо казано да се превърне в мекотело.

Младата жена си мислеше, че само онзи, на когото се е налагало да се изправи лице в лице с Макорд, може да разбере колко заплашително и арогантно се държи той. Няколко фактора способстваха за това, като в най-малка степен неговите размери.

Макорд беше висок малко над два метра. Беше здрав и добре сложен, със силни, гладки мускули. Косата му имаше тъмния цвят на очите, беше късо подстригана, с цел да се прикрие леката ѝ чупливост. Пру често си мислеше, че именно очите му бяха ключът към същността на Кейс Макорд. Те доминираха над изсечените, груби черти на лицето му.

В тези тъмни очи прозираше остър като бръснач интелект и надигаща се страст, която всеки миг беше готова да избухне. В един мъж съчетанието на интелект и страст е променлива величина, може да бъде и смъртоносна. Яростта, арогантността и същинското мъжко упорство са все сили, които подобно съчетание може да изостри до съвършенство. Също както и чувствеността, лоялността и покровителството.

В такива моменти, когато беше ядосан, тези великолепни, страстни очи се превръщаха в бездънни ями, изпълнени с тайнственост и опасност. Само глупакът би пренебрегнал това предупреждение.

Връщайки се назад в мислите си, Пру си спомни, че от самото начало беше пренебрегвала предупрежденията, които Кейс Макорд

излъчваше. Това беше преди шест месеца, когато тя дойде да работи за фондация за селскостопански изследвания и развитие „Арлингтън“. Твърде късно беше вече да предприема предпазни мерки.

Дори и да не познаваше Кейс Макорд, човек тутакси разбираше, че той прекарва голяма част от времето си на открито в обработване на земята. Същият следобед Макорд беше с копринена вратовръзка, сиви памучни панталони и бяла риза, единствено поради факта, че се връщаше от среща на фондация „Арлингтън“ във Вашингтон. Ботите даваха по-добра представа за обичайния му стил на обличане. В случаите, когато не му предстояха делови срещи с учени, изследователи експерти или служители на чужди правителства, Макорд обикновено носеше дънки и семпла риза, отворена около врата. Когато работеше на някое от опитните полета на фондация, той често пъти слагаше класическа каубойска шапка.

В никакъв случай човек не би се затруднил в преценката си, че Кейс Макорд се чувства като у дома си сред плодородните полета и облените от слънцето посеви. Това, което човек можеше и да не забележи, е, че Макорд притежаваше нещо повече от интуиция по отношение на реколтата, почвата и времето. По тези въпроси той имаше обширни научни познания.

Кейс Макорд беше един от многобройните изследователи експерти, наети на работа във фондация „Арлингтън“. Той се включи в колектива на фондация преди три години и бързо се издигна до сегашната си високопоставена длъжност, защото освен научните си познания, Макорд притежаваше природен талант да бъде лидер. Фондация „Арлингтън“ се занимаваше с усъвършенстване на селскостопанските методи в развиващите се страни. По думите на нейния основател Джей Пи Арлингтън, който обичаше да казва със своя тексаски провлачен говор, човек не може да не наслаждава на чудесата на демокрацията, ако преди това не открие чудото на пълния стомах.

Фондацията изпращаше свои експерти по молба на чужди правителства или частни предприятия по цялото земно кълбо. Първоначално Макорд беше нает заради познанията си за почвите, но сега отговорностите му се разпростираха и в областта на управлението и организацията. Старият Джей Пи бе достатъчно проникателен и успешно разпознаваше, както и използваше способностите на

персонала си. През шестте месеца, докато работеше в издателския отдел на фондация, Пру откри, че старият Джей Пи беше проникателен по много начини. По свой собствен начин старият мъж беше също толкова опасен, колкото и Макорд. Мисълта, че трябва да влезе в кабинета и да се изправи лице в лице и с двамата, я плашеше.

Трябваше да зареже подготовката за вечерта и да напусне дома на Макорд още вчера. Глупаво беше от нейна страна, че постави чувството си за професионална отговорност пред чувството си за отговорност пред самата себе си. Е, колкото по-бързо приключеше сцената, толкова по-добре.

Овладяла чувствата си, Пру влезе в кабинета. Леко разкрачен, Макорд стоеше пред бюрото си и хладно наблюдаваше Джей Пи Арлингтън.

Както обикновено, Джей Пи представляваше колоритна гледка. Облеклото му допълваше огромния, крецящ кадилак, паркиран на алеята. Костюмът му, в прасковен цвят и стил уестърн, обримчен със сребро, ни най-малко не му придаваше вид на мекушав човек с този огромен силует. Беше свалил каубойската си шапка, в тон с костюма, и буйната му сребриста коса се откриваше. Очите му бяха сиви, а от ъгълчетата им се разклоняваха хиляди тънки бръчици, появили се вследствие на години, прекарани под горещото тексаско слънце. Получил земя по наследство, преди четиридесет години Джей Пи собственооръчно открил нефт на същата тази земя.

Арлингтън се беше проснал на стола на Макорд и подпираше краката си, обути в ботуши от гущерова кожа, на лакираното бюро. Върху ниската масичка до стола стоеше отворена бутилка уиски, а в ръката си държеше стъклена чаша. Той широко се усмихна на Пру, щом тя влезе в стаята.

— Е, сега може би ще оправим тази бъркотия, преди да е станало твърде късно. Нали ти казах да изчакаш, докато се върне Макорд, а, момиче? Сега всичко ще се оправи. Винаги съм казвал, че е достатъчно само малко разбирателство, за да се решат проблемите. Да се занимава човек с Макорд е като да си има работа с магаре. Първо, трябва да го шибаш по главата с камшика, за да ти обърне внимание. И когато приключиш с тази процедура, откриваш, че можел да бъде и разумен — внезапно Джей Пи косо погледна стоящия от другата страна на бюрото мъж. — Макорд, говори с нея. Искам да решите

проблема възможно най-бързо. Онези десет важни клечки ще са тук след... — той хвърли поглед към големия златен къс на китката си — по-малко от два часа.

— Ще говоря — обеща Макорд, — но не и докато ти си тук и непрекъснато ме прекъсваш. Излез, Джей Пи. Въпросът засяга мен и Пру. Теб не те касае.

— По дяволите, не ме касаело. Аз имам нужда от нея. Тя е дяволски добра редакторка и още по-добра домакиня. Лично теб ще държа отговорен, ако ми се наложи да наемам друг човек за нейната длъжност. А сега направи нещо.

— Излез от кабинета ми, Джей Пи — повтори Макорд.

Арлингтън му хвърли яростен поглед, и после отмести очи към Пру.

— Смяташ ли, че ще можеш да се справиш с него, Пру?

— О, да — отвърна Пру уверено, но едва ли се чувстваше така. — Бъди спокоен.

Джей Пи се надигна от стола.

— Добре. Ей, вие двамата, оставям ви сами да се оправяте — той погледна злостно Макорд. — Но очаквам резултат. Не позволявай на Пру да си тръгне, разбра ли? Ако сгафиш, Макорд, ще закова задника ти за гюрука на кадилака ми — с чаша в ръка Арлингтън излезе с тежки стъпки от стаята като затръшна след себе си вратата.

Пру го изпроводи с поглед, след което решително извърна лице към Макорд. Тя намери сили за една широка и решителна усмивка.

— Този разговор е само загуба на време. Искам да тръгвам, а ти ще се заемеш с приготовленията за гостите си довечера. Марта е получила пълни инструкции, а на доставчиците са им нужни общи указания. Въпреки това, има още някои неща да се организират. Предлагам ти да възложиш на Стив да поеме бара. В тази работа е станал добър. Но, преди това се увери, че е облякъл чиста бяла риза. Освен това, когато пристигнат гостите, не оставяй Джей Пи да им разказва историята си от времето, когато е бил по нефтените полета. Не забравяй да кажеш на Марта да сервира френско бренди. Хората ще очакват това. С всичко останало, смятам, че ще се справиш.

Макорд се облегна на бюрото си и тежко сложи огромните си ръце върху силните си бедра. Присвиваше очи и гледаше сурово.

— Стига, Пру. И двамата знаем, че никъде няма да ходиш.

Пру тъжно поклати глава.

— Грещиш — рече тя тихо. — Аз наистина заминавам, Макорд. Преди да тръгнеш за Вашингтон ти казах, че като се върнеш няма да ме завариш.

— Тогава ти беше разстроена. Не го каза сериозно, нали?

— Напротив, всяка дума, която казах, беше на сериозно — отвърна Пру. — Ти просто не обърна никакво внимание на това.

— Никога не обръщам кой знае какво внимание на ултиматуми. А ти точно това се опитваше да направиш, преди да замина, нали, Пру? Опита се да ме накараш да повярвам, че ми поставяш ултиматум. Досега трябваше да си ме опознала и да не очакваш да се хвана на номера ти.

— Не е номер. Багажът ми е опакован. Готова съм да тръгвам.

Макорд сви устни.

— Би трябвало да те оставя да си тръгнеш през тази врата. Може и да ти е за урок.

— Вече научих урока си, Макорд.

— Така ли? — погледът му беше подигравателен. — Кой точно беше този урок? Спомням си, че те научих на доста интересни неща през последните няколко месеца.

По лицето ѝ се прокрадна топлият цвят на неудобството, в същия миг погледът му бавно и страстно се плъзна по бронзово кафявата ѝ коса, обгърнала раменете, и по ясните ѝ златисто зелени очи. Той изучаваше деликатната извивка на меките устни, после слезе надолу към нежните форми на малките ѝ гърди. Погледът му се сниши и обгърна извивката на бедрата. Без съмнение, той си мислеше за едно точно определено нещо. Умишлено се връщаше към спомените.

Пру имаше реална представа за себе си и знаеше, че не беше красива. Тя беше сравнително привлекателна посвоему, с прямотата и честността си, но да се каже, че беше невероятна красавица, беше прекалено. В прегръдките на Макорд тя разбра какво е да се чувства красива.

Усети как страните ѝ се зачервяват. Последните няколко месеца с Кейс Макорд бяха белязани от страст, която Пру не беше познала дотогава в живота си. Макорд беше проникателен, веднага разбра колко беден е опитът ѝ в секса и се възползва от този факт. Той си доставяше огромно удоволствие, докато я научи да откликва в тези

отношения. И беше толкова добър учител, че накара Пру да си повярва, че е влюбен в нея, също колкото и тя в него. В последствие тя беше принудена да си признае, че е грешила.

Пру извика достойнството и самообладанието си, щом в главата ѝ нахлуха горещите спомени, а отсреща Макорд я гледаше с напрегнат и изпитателен поглед. Не биваше да показва, че е слаба. Не и сега. Макорд щеше да забележи и да се възползва.

Тя решително отвърна на погледа на Макорд.

— Урокът, който в действителност научих от теб, е това, което леля Вилхелмина се опитваше да втълпи на мен и на сестра ми в течение на години, докато живяхме в Спот, щата Тексас. Откакто свят светува майките се опитват да научат дъщерите си именно на този урок.

— Така ли? — подигравателно рече той. — И кое е разковничето на женската мъдрост?

— Дай на мъжа уиски безплатно и той ще свикне с мисълта, че не трябва да плаща. Трудно е да си прибереш парите, когато онзи е вече пиян до козирката — мрачно отвърна Пру. Думите на леля Вилхелмина отекваха в ушите ѝ.

Макорд ядосано тръсна глава назад. За миг буйният му нрав заплаши, че ще избухне.

— Глупава забележка на непълнолетна.

— Опитвах се да се държа като възрастна, да бъда деликатна в отношенията си с теб, Макорд, но не се получи. Преди три месеца, когато ме помоли, по-скоро уведоми, че ще се местя да живея при теб, си рекох, че може би има начин да заобичаш домашния уют и че ще почувстваш чудото на добрия семеен живот с жената, която те обича. Но колкото повече давах от себе си, ти толкова повече взимаше. Миналата седмица най-после си дадох сметка, че положението е безнадеждно. Никога няма да се промениш. Ти не желаеш брак и обвързване. Искаш само всички удобства и предимства от факта, че живееш с жена и споделяш едно легло с нея, но без да смяташ, че трябва в замяна да се откажеш от някои неща.

— Струва ми се, че от тази връзка ти получаваше, нещо, което търсеше — веднага отвърна той. — Защо се оплакваш сега?

— Казах ти, още преди да заминеш — напомни му тя с ясен, мек глас. — Дойдох да живея с теб, защото вярвах, че нашата връзка, както

я нарече ти, е сериозна. Смятах, че заедно градим бъдещето си. Но след три месеца, прекарани под твоя покрив, осъзнах, че се заблуждавам — тя се беше заблуждавала и като си мислеше, че той я обича. — Както би се изразила леля Вилхелмина: „Да градиш пясъчни кули за мъж като теб е все едно да се опиташ да обуеш гъската с обувки“.

— За едно нещо си права. Ако изобщо става въпрос за заблуда, ти сама себе си заблуждаваше. Знаеше, че бракът не ме интересува — грубо ѝ напомни той. — Никога не съм го крил.

— Да — съгласи се тя, като с усилие запази лекия си тон, — не си. За съжаление, реших, че аз искам брак. И ти ми даде да разбера съвсем ясно, че никога няма да се обвържеш с мен.

— И затова реши да ме накараш насила, така ли? Но не се получи, Пру. Казах ти го, преди да замина за Вашингтон. За бога, няма да позволя на никоя жена, дори и на теб, да ме манипулира до такава степен.

От думите му я прониза болка, Пру кимна и сведе поглед към ръцете си, които държеше сплетени пред себе си.

— Разбирам. Всъщност, си бил честен с мен. Само съм се заблуждавала.

— Спести ми позата на самоунижаваща се мъченица — Макорд се отдалечи от бюрото, мина покрай нея и отиде до широкия панорамен прозорец, който гледаше към избуялата градина. — Ще помогне толкова, колкото и ултиматумът.

Пру стисна устни.

— Тогава по-добре да не си губим времето взаимно. Очаква ме дълго пътуване. Довиждане, Макорд. Беше интересно през последните няколко месеца — тя му обърна гръб и се запъти към вратата.

Макорд рязко се извърна от прозореца, осъзнавайки, че тя наистина щеше да си излезе. Той я хвана за ръката точно, когато тя посегна към дръжката. Обърна я към себе си и се взря в сдържаното ѝ изражение.

— Никъде няма да ходиш и ти го знаеш. Не се опитвай да си играеш с мен, Пру. Нямаш никакъв шанс.

— Колко пъти да ти обяснявам? Не играя игрички. Тръгвам си. Постъпвам така, както обещах. Грешката ти е, че мислиш, че те

манипулирам. Не е така. Отказвам да губя вече и се махам. С теб няма бъдеще.

— Защото няма да сложа на пръста ти пръстен ли?

— Защото или си голям страхливец, или пълен егоист, за да се обвържеш искрено. Не успях да разбера точно причината, но вече няма значение. И в двата случая искам да се махна.

— Да не смяташ, че ще падна на колене и ще те моля да останеш? Да не мислиш, че като ме заплашваш, че ще заминеш, можеш да изтръгнеш от мен обещание за женитба? Така ли е?

Тя изморено поклати глава и сведе многозначителен поглед към ръката си, която той все още стискаше.

— Ти не разбираш, Макорд. И което е по-лошо, смятам, че никога няма да разбереш. Що се отнася до това как да се отглежда пшеница в пустиня, нямаш равен, но стане ли въпрос за разбирането ти за истинската връзка, си просто безгласна буква. Моля те, пусни ме. Казах ти, чака ме дълго пътуване.

Той не отмести пръстите си от ръката ѝ. Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— И къде ще те отведе това дълго пътуване? В ръцете на някой друг мъж? Така ли е, Пру? Да нямаш някой друг мъж в резерва? Някой, когото си държала, в случай, че не успееш да ме изработиш да се омъжа за теб? Кой е той? Той знае ли за последните няколко месеца? Знае ли какво научи ти в прегръдките ми? Как потреперваш, когато посред нощ те докосна? Смяташ ли, че с този някой ще намериш това, което откри с мен?

— В леглото може и да си добър, но това не е достатъчно. Не и за мен. А сега, ако обичаш, пусни ръката ми. Причиняваш ми болка — тя се ядоса за първи път от началото на деня. Беше рисковано да позволява силните емоции да нарушат сдържания тон, който си беше наложила. Макорд веднага щеше да прозре и да се възползва.

— Няма да излезеш оттук — той произнасяше всяка дума с тон, в който се долавяше опасност. Погледна към ръката си, която стискаше нейната, и с усилие я освободи. — Не можеш да го направиш.

— Защо? — тя отвори вратата. Самообладанието ѝ бързо я напускаше. Трябваше да се измъкне от къщата.

— Знаеш защо — Макорд крачеше след нея, а тя се забърза през преддверието към входната врата. — Не можеш да ме напуснеш,

защото си влюбена в мен и го знаеш.

Пру затаи дъх, но не спря. Той разбра. Тя се надяваше да използва за прикритие гордостта си, но очевидно късметът не беше на нейна страна. Не беше изненадана от факта, че Кейс Макорд е съвсем наясно до каква степен тя е емоционално обвързана с него. Той беше дяволски умен.

Пру нямаше какво да каже в отговор на предизвикателството му. Това си беше истината, при това съвсем очевидна и за двамата. Тя не сметна за необходимо да признае този факт, само щеше да засили унижението си. Излезе през входната врата. Знаеше, че Макорд я следва по петите.

Стив Грeъм беше до колата, а куфарът ѝ стоеше до него на покритата с чакъл алея. Той вдигна любопитен поглед, когато Пру се показа през вратата. В следващия миг погледна към навъсеното и ядосано изражение по лицето на мъжа зад нея.

— Още ли не си натоварил куфарите в багажника, Стив? — Пру заслиза по стълбите.

— Господин Макорд ми нареди да ги сваля. Обясни, че няма да си тръгвате.

— Сгрешил е. Тръгвам си. Ако ти не ги сложиш в колата, ще го направя аз.

Стив се наведе да вдигне единия куфар.

— Аз ще ги натоваря, ако действително искате това, Пру — той хвърли на Макорд предизвикателен поглед, но последният не му обърна никакво внимание.

— Ако смяташ, че ще те последвам на колене, то ти си полудяла, жено — Макорд стоеше леко разкрячен на най-горното стъпало, сякаш се готвеше за битка. — Тази игричка няма да мине. Трябва да ти е ясно, затова спри да драматизираш като тийнейджърка, която заплашва, че ще избяга от къщи, защото не са изпълнили желанието ѝ.

Пру мълчеше. Стив затръшна капака на багажника над куфарите ѝ. Нямаше нищо за казване. Тя безмълвно се качи във форда, закопча колана и завъртя ключа, за да запали. След миг вече набираше скорост по алеята.

В огледалото си за обратно виждане видя как Джей Пи, Марта и Стив кръжат около Кейс Макорд, който в този момент представляваше ураган от мъжка ярост. Втори път не погледна назад.

Макорд наблюдаваше малкия червен форд, докато се скри от погледа му. Всички около него мълчаха. Когато най-после се обърна и закрачи към къщата, се сблъска с три лица, които го обвиняваха.

Всички мълчаха, тогава Марта проговори с безнадежден глас:

— Отиде си.

— Не е ли очевидно? — Макорд я отрязва. — Предлагам да се залавяш за работа, Марта. Явно има много неща да се свършат, преди да пристигнат гостите ни. Нямах време за нервна криза. Стив, доколкото знам, ти ще се заемеш с бара довечера. Отивай и започвай. Постарай се довечера да не оставяш разпилени чаши и шишета, така както правиш с градинарските инструменти из градината. Защо виетримата ме гледате така? Нали знаете, че не е по моя вина. Пру избухна и ни напусна два часа преди партито.

— Не обвинявай нея — измърмори Джей Пи. — Тя не искаше нищо повече от това, което всяка хубава млада жена от Тексас има право да очаква от мъжа до себе си. През последните няколко месеца си живееш като паша. Получаваше всичко, което искаше, нали? Но така и не забеляза, че сладката малка Пру е наранена отвътре. Беше въпрос на време да реши и да си тръгне. Учудвам се, че това се проточи толкова дълго. Не знам какво ще правя сега без домакиня, да не говорим за добър редактор.

— Ще ми липсва — замислено отбеляза Стив. — Тъкмо внесохме ред в градината. Тя няма да е тук да види как растат доматиите.

Марта заподсмърча и посегна за носна кърпа.

— Наистина разбираше хората — и издуха носа си в някаква ленена кърпа. — Не всеки може да разбере какво е да имаш нервна криза.

Очите на Макорд святкаха яростно.

— Ако обичате, приключвайте със съзливите, посмъртни речи. Нямам желание да слушам. През следващите два часа имаме доста неща да свършим. Хайде, всички, залавяйте се за работа — той си проправи път през малката групичка на стълбите и закрачи през преддверието към кабинета си. Дори Джей Пи не се опита да го спре.

Щом влезе, затръшна вратата, приближи се до бюрото си и надигна шишето с уиски, което Джей Пи беше забравил. Върху рафта до бюрото стоеше четвъртата стъклена чаша. Макорд наля и

кехлибареното питие се разплиска в чашата, после се премести до прозореца.

Тя си отиде. През прозорците се процеждаха следобедните лъчи, но къщата вече изглеждаше празна и мрачна. Сякаш беше излязла и изключила всички светлини след себе си.

Макорд стегна ръката си около чашата.

ГЛАВА ВТОРА

Една седмица след грандиозното си отпътуване от къщата на Макорд, Пру се беше изтегнала удобно до басейна на сестра си в Пасадена. Един голям чадър я скриваше от силното слънце. Целият район на Лос Анджелис се къпеше в горещината на ранното лято, и Пру откри, че си мисли колко приятно би било в градините на Макорд в ден като този. Чудесната му къща, разположена на склона на един хълм в Ла Джола, северно от Сан Диего, гледаше към прохладата на океана. В такива дни щеше да ѝ липсва.

Не само гледката от градините на Макорд щеше да ѝ липсва, мислеше си тя, докато наблюдаваше как малките ѝ племенници, момиченце и момченце, се цамбуркаха щастливо в хладната кристална вода на басейна. Докато подобни мисли ѝ минаваха през главата, я обля поредната малка вълна от басейна. В оживената си игра децата така бяха измокрили Пру, че тя сериозно се замисли дали да не се натопи отново. Преди още да реши какво да прави, зад кухненската врата се показва привлекателната руса глава на сестра ѝ, Ани Гейтс, и извика:

— Хей, Пру, искаш ли чаша лимонада?

— Аз искам — извика седемгодишната Кейти от басейна.

За да не остане по-назад, брат ѝ Дейвид, повтори молбата като ехо:

— И аз също.

Ани обичливо свъси вежди и отбеляза:

— Това същите онези деца ли са, които на обяд нямаха място за брюкселското зеле?

— Вече съм гладна — увери майка си Кейти.

— И аз — не закъсня Дейв. Той беше по-малък от сестра си почти с две години, но отрано се беше научил да се качва на главата ѝ. Като наблюдаваше Кейти, той схващаше, че на този свят се котира упоритостта.

Пру се усмихна на по-голямата си сестра.

— Ако ще правиш лимонада, по-добре да е в голямо количество.

— По дяволите, ако това е отговор, мога веднага да започна да я продавам — Ани потъна в лъскавата си, модерна кухня. След няколко минути се показа с голяма пластмасова кана лимонада и четири пластмасови чаши. — Хайде, всички, елате и си вземете.

Кейти и Дейв не чакаха втора покана. Те се изстреляха от басейна, грабнаха чашите си и отидоха при детските си шезлонги да си пият лимонадата.

— Точно от това имах нужда — каза Пру на сестра си като протегна ръка към чашата.

— Не само ти — Ани се облегна на един плетен стол и сложи краката си, обути в сандали, на ръба на шезлонга на Пру. — Тази година горещините започнаха отрано. Напомнят ми за лятото в Слот, щата Тексас. Почти, но не съвсем. Как се чувстваш?

Пру се усмихна и отпи от прохладната течност.

— Чудесно. Има ли причина да не съм добре?

— Разбира се, че не — Ани въздъхна. — Извинявай ако се държа покровителствено. Тъй като нямаш съпруг, който да се тревожи за теб, аз се чувствам задължена да запълня празнината.

— Оценявам това — нежно отвърна Пру, — но не е необходимо. Наистина съм добре.

Ани ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Или поне толкова добре, колкото може да се чувства една жена, която е неомъжена и бременна.

— На двадесет и седем години съм, Ани. Не съм някоя наивна тийнейджърка, която е загазила.

— Не, ти си двадесет и седем годишна наивница, която е загазила. Заради онова копеле.

Пру поклати глава. Нямаше какво да отговори. Ани си имаше собствено мнение за Кейс Макорд. Тя беше по-голямата сестра покровителка и не се опитваше да разбере или прояви милосърдие към мъжа, от когото беше бременна Пру.

— Ани, казах ти вече. Той не знае, че съм бременна.

— Щеше ли да е по-различно? — язвително попита Ани.

Пру се поколеба.

— Не знам. Не съм се замисляла. Щом като не желае да се ожени за мен заради самата мен, със сигурност нямаше да поискам да

направи това заради бебето.

— Много си горда.

— Мога да се справя и сама. Толкова жени го правят.

— Това не оправя нещата.

— Знам — Пру вдигна рамене. — Но се случват такива работи.

— Не трябваше да се замесваш с него — не за пръв път Ани отбелязваше това. — В деня, когато ми се обади, за да ми кажеш, че се местиш да живееш при него, разбрах, че те очакват неприятности. Той те използваше.

— По онова време — рече Пру замислено — си мислех, че той има нужда от мен. Знам, че ме желаше. Надявах се, че ме обича.

— Е, разбира се, че те е желал. Ти му падна направо в ръчичките, нали така? Мъжете винаги охотно приемат това, което им се предлага, особено ако не трябва да плащат за него.

Пру ококори очи и в следващия миг усмивката ѝ премина в открит смях.

— Звучиш точно като леля Вилхелмина.

— Бъди благодарна, че леля Вилхелмина не знае за положението все още. Когато разбере, ще изпадне в истерия.

— Не, няма. Просто ще направи извода, че в семейството има лоша кръв. Няма да се изненада. Без съмнение, тя го е подозирала отдавна — каза Пру с насмешка и си представи непреклонно изправената си леля с желязна воля, която ги беше отгледала със сестра ѝ.

— Винаги ни е мислила доброто. И полагаше всички усилия да компенсира недостатъците на майка ни — от няколко години насам Ани не живееше с леля Вилхелмина и сега ѝ се искаше да прояви повече разбиране и великодушие като ставаше въпрос за нея. — Един ден ще получи някаква там небесна награда за стари моми мъченици, които стигат до положението да отглеждат незаконните деца на сестра си — суховато добави Ани. — Кога имаш намерение да ѝ кажеш, че в продължение на няколко месеца не само си живяла с мъж, но освен това и си забременяла от него?

— Не и докато не се наложи — безцеремонно отвърна Пру. — С възрастта леля Вилхелмина не е омекнала, и ти го знаеш. Не ми се иска да слушам лекциите ѝ за мъже, които пият безплатно уиски и мляко и

не чувстват никакво задължение нито да си плащат пиенето, нито да купят кравата.

— Ще ти кажа нещо — тихо рече Ани, погледът ѝ се насочи към дъщеря ѝ. — Всеки път, когато си мисля, че Кейти ще порасне и ще започне да ходи на срещи, гледната точка на леля Вилхелмина ми се струва все по-близка и по-близка. Знам, че звучи старомодно и цинично, но искам да ѝ кажа да не избързва да се отдава на мъж, преди да е съвсем сигурна в него.

— Искаш да кажеш, докато той не ѝ докаже това като сложи на пръста ѝ венчална халка.

— Не си затваряй очите, Пру. Нямахте да си в сегашното положение, ако следваше съветите на леля Вилхелмина.

Пру равнодушно погледна сестра си.

— Да не искаш да ми кажеш, че с Тони не сте спали преди сватбата? Защото не го вярвам. Беше до уши влюбена в него, а и той не можеше да се възпре.

Ани грациозно се изчерви, после се усмихна.

— Е, аз поне бях сигурна в чувствата и на двамата, преди да се любим. Ти и с толкова не можеш да се похвалиш, така ли е, Пру? От самото начало знаеше, че поемаш огромен риск като се замесваш с Кейс Макорд.

— Той поне беше честен с мен — промълви Пру. — Още в началото ми каза, че няма намерение да се жени.

— И ти не си му повярвала?

— Мислех си — промърмори Пру, — че ще променя решението му. Надявах се, че дълбоко в същността си той носи качества на добрия семеен мъж. Единствено вечерите, когато имаше пътувания във връзка с фондацията, не прекарваше с мен у дома. Бих се заклела, че докато бяхме заедно, Макорд ми беше напълно верен.

— Не сте били заедно много дълго. Може би не е имало време да си омръзнете.

— Напоследък си много злъчна, Ани.

— И по-злъчна ставам, само като си помисля какво ти стори този човек. Побеснявам.

— Знаех какво правя и бях наясно с риска, който поемам — отбеляза Пру. — Освен това, когато му казах, че искам сериозно да се замислим за нашето бъдеще, знаех, че ще избухне.

— Кога му се противопостави?

— В деня, след като се върнах от поликлиниката и знаех вече със сигурност, че съм бременна. Не постъпих правилно. Сега знам, че е така. Но тогава бях развълнувана.

— Обзалагам се, че си била — прочувствено каза Ани. — Значи тогава си му дала ултиматума?

— Макорд не възприема добре ултиматумите. На следващия ден трябваше да замине за Вашингтон. Казах му, че ако не е съгласен да уредим бъдещето си, няма да ме намери, когато се върне. Успях да повярвам, че наистина ме обича и ще го осъзнае при мисълта, че може да ме загуби.

— Зле си си направила сметката.

Пру вдигна рамене.

— Той помисли, че се опитвам да го манипулирам, да го изнудвам. И в някакъв смисъл, предполагам, че съм се опитвала.

— Щом си го изнудвала, трябвало е да забравиш всякакви задръжки — откровено каза Ани. — Трябвало е да му кажеш, че си бременна.

Пру затвори очи и си спомни за бурната сцена в кабинета, преди да напусне къщата на Макорд.

— Не можех да го направя. Исках той да ме желае. Не исках да го накарам да ми предложи женитба по задължение. Мисля, че може би щеше да го направи. В честолюбието си е доста ексцентричен, но и също толкова непреклонен. А и всеки знае, че брак, който съществува единствено заради непредвидена бременност, няма шансове да оцелее. Истината е, че не отстъпи от това, което каза и в началото. Не желае да се жени. Не желае дългосрочно обвързване. Трябваше да повярвам на думите му.

— Колко още щеше да останеш с него и да изпълняваш неговите условия, ако не беше забременяла?

Пру сви устни.

— Не знам, Ани. Исках от него повече, отколкото той имаше желание да даде. Исках го дълго, преди да разбера, че съм бременна. Копнеех за трайно обвързване от самото начало. Предполагам, че уроците на леля Вилхелмина са оставили по-дълбоки следи, отколкото смятах.

— Не е виновна леля Вилхелмина — ясно отсече Ани. — Просто ти си такава, ти си от жените, които напълно се раздават в една връзка. Щедра си, великодушна и изцяло вярна. Част от теб желае също такава отношение в замяна. Опитала си се да провокираш това отношение в мъж, който изобщо не е имал намерение да го проявява. Това е първата ти грешка. Забременяването ти е втората. Как се случи, все пак?

— По обичайния начин.

— Не е шега, Пру. Какво не беше наред? Да не би противозачатъчните?

Пру отпи дълга глътка от лимоната си.

— Не съвсем. Една нощ не взехме никакви предпазни мерки. Лош късмет.

— Но защо си рискувала?

Пру вдигна вежди, докато гледаше сестра си над ръба на чашата.

— Да не би да искаш пълен отчет?

Ани горчиво се усмихна.

— Разбира се, че не. Просто се чудех как е възможно да забравиш при положение, че нито ти, нито Макорд искате изненади.

— Десет дни Макорд беше извън страната.

— Аха — Ани кимна разбиращо. — Десет дни въздържание са го направили невнимателен, хм?

— Не — рече Пру замислено. — Десетте дни, прекарани в проучване на проблемите на сушата в Африка, го бяха скапали. Ани, можеш ли да си представиш какво е да си там? Макорд е видял всичко със собствените си очи. Фондация „Арлингтън“ пуска програми в няколко африкански страни, които ще обучават земеделците в основните умения за обработване на земята. Освен това, изработва по-сложни програми за обучение на изследователи и учени в района. Макорд не останал в градовете. Той заминал за провинцията да види земята. Земята... и хората, които умират на нея.

Пру се разплака като си спомни изнуреното и изпито лице на Макорд в нощта, когато се върна. Мрачната действителност, която той беше видял, вземаше своите жертви. Макорд може и да не е способен да се обвърже с жена, но към работата си е много привързан.

— Мисля, че започвам да разбирам. Бил е изтощен и навярно доста безпомощен пред такъв тежък проблем. Ако прибавим и часовата разлика, излиза, че не е мислел с ясно съзнание за нещата, за

които е длъжен да мисли — обобща Ани, демонстрирайки първи признаци на разбиране към Макорд.

— Той си легна веднага. Аз също — Пру си пое дълбоко въздух. — Но посред нощ се събуди и... ами, то просто се случи — не направи опит да обяснява останалото. Нямахме как да опише нетърпението и примитивната жажда, които проблясваха в очите на Макорд в сянката на голямото легло същата нощ. Нямахме как да обясни и собственото си усещане за страстта му.

След като десет дни наблюдаваше смъртта, Макорд се домогна до живота. Той я потърси и тя се впусна в прегръдките му без никакво колебание.

— Разбирам — тихо рече Ани. Тя дълго мълча, погледът ѝ следеше двете ѝ деца, здрави и добре гледани, които едва ли някога щяха да проумеят смисъла на суша и глад. После посегна към каната с лимонада. — И така, целият ти живот изведнъж се променя.

— Е, както винаги казва леля Вилхелмина, не големите неща в живота те набутват, а дреболиите. По-скоро ще капитулираш пред един кърлеж, отколкото пред гърмяща змия.

— Не знам дали Макорд ще се съгласи да го сравняваме с кърлеж, но разбирам какво е искала да каже леля Вилхелмина — измърмори Пру.

Под чадъра настъпи тишина и дълго време двете жени наблюдаваха как децата се хвърлят в басейна. Пру отново се отпусна и се облегна на шезлонга. Ръката ѝ несъзнателно се плъзна по все още плоския корем. Правеше ѝ удоволствие да предполага дали бебето ѝ щеше да има тъмната коса и загадъчните очи на Макорд.

— Можеш да останеш тук, колкото пожелаеш — каза най-после Ани с искрен тон. — Тони няма да има нищо против.

— И двамата сте много великодушни, но няма да ви се натрапвам дълго време. Мисля, че ще наема апартамента, който гледахме вчера.

— Онзи до Калтек? — Ани кимна. — Районът е добър. Ако получиш тази работа в студентския град, за която кандидатства в понеделник, нещата се нареждат отлично. Или поне почти — поправи се тя.

— Като споменахме Тони — реши се Пру.

— Ъ?

— Не си му казала за, за мен, нали?

— Не, разбира се, че не. Нали ти обещах да не казвам.

— Да. Извинявай.

Ани кисело се усмихна.

— Няма да го опазиш в тайна дълго, Пру.

— Знам. Просто положението е толкова ново за мен. Изобщо идеята да си бременна, е много странна. Трябва ми време да свикна.

— Разбирам — Ани тъкмо щеше да добави още нещо, когато я прекъсна далечното позвъняване на вратата. — Изглежда имаме посетители. Веднага се връщам. Наглеждай децата, докато ме няма.

— Разбира се — Пру наблюдаваше как сестра ѝ изчезна в къщата и насочи вниманието си към Кейти и Дейв, които си играеха на „царят на планините“ върху един надуваем сал.

— Лельо Пру, няма ли да дойдеш в басейна? — попита Кейти, предпазливо кацнала на върха на светлосиния сал. Дейв усърдно се опитваше да блъсне сестра си в басейна.

— След няколко минути — отвърна им Пру. Тя сви нозе в коленете и се изтегли нагоре, за да вижда по-добре оживената игра на децата. Те си бяха у дома, в басейна, но бяха малки и уязвими за толкова много неща. Ани и Тони се опитваха да ги предпазят.

И тя ще предпази детето си, помисли си Пру и се почувства по-мъдра, по майчински, но нямаше да прекалява. Децата имаха нужда от пространство, за да изпробват себе си, да растат и да правят собствени грешки.

До един момент.

Пру реши, че ако има момиченце щеше да го възпита така, че да го предпази от грешките, които сама беше допуснала, точно както леля Вилхелмина се беше опитала да предпази Пру и Ани да не повторят грешката на майка си. Вероятно на жените им било писано да си предават от поколение на поколение това предупреждение. И винаги е имало такива, които го пренебрегват и то за своя сметка.

Философските разсъждения на Пру бяха прекъснати от гласа на сестра ѝ. Тя не чуваше думите, но долови тона. Механично погледна към кухненската врата точно, когато тя рязко се отвори.

Но не Ани влезе първа, а Кейс Макорд.

Лимонадата в ръката на Пру лекичко се залюля и няколко сладки и лепкави капки се разляха върху голото ѝ бедро. Цялото ѝ внимание беше насочено към мъжа, който крачеше към нея.

В този миг някъде дълбоко в сърцето си Пру почувства, че се разпалва опасен и измамен пламък, и тогава разбра, че той никога не е умирал. Част от нея подхранваше тази безумна надежда от деня, в който напусна дома на Макорд „Ла Джола“.

Очите му тутакси се насочиха към лицето на Пру. Мрачният му и изпитателен поглед я разтнесе. Тя трудно приемаше факта от самото присъствие на Макорд. Той излъчваше сила, воля и твърда решимост и тя ясно ги долавяше.

Пру започна да го разглежда и тайно се надяваше, че очите ѝ не издават желанието ѝ. Той беше облечен, както обикновено лежерно, с дънкови панталони и риза с дълги ръкави, които бяха навити до подмишниците и разголваха силните му, набраздени с множество вени мускули. Черната му коса изглеждаше леко разчорлена, сякаш съвсем скоро беше прокарал ръка през нея с нетърпелив жест. Ботите му силно отекваха по пода, облицован с плочки, които обграждаха басейна.

Пру смътно виждаше Ани, която припкаше след Макорд и му джафкаше нещо вбесено съвсем като малък, злобен териер.

— По дяволите, нямаш никаква причина да се натрапваш по този начин. Сестра ми е в правото си да реши дали иска да те види. Няма да ти позволя да я тормозиш, чуваш ли?

— Мамо? Какво става? — Кейти престана да се цамбурка в басейна и любопитно погледна към новодошлия. До нея Дейвид също спря да се движи. Сините му очи следяха непознатия с огромно любопитство.

— Всичко е наред — каза Ани пресилено. — Този мъж иска да види леля ви, това е всичко. Отивайте да играете.

Ани извика към Пру:

— Разбрах кой е едва, когато вече беше влязъл. Съжалявам за това. Не е нужно да говориш с него, ако не желаш, нали знаеш?

Макорд проговори за първи път, едва когато се спря пред Пру.

— Тя ще говори с мен — съобщи той с тих и равен глас. — Нали, Пру?

Младата жена бавно разгъна колене и седна на ръба на шезлонга. Погледът ѝ не слизаше от лицето му.

— Какво правиш тук, Макорд?

Той изкриви устни в печална усмивка, която по странен начин изглеждаше нежна. Погледът в тъмните му очи беше дълбок и натезал.

— Знаеш отговора, нали Пру? Дойдох да те намеря.

Пулсът ѝ леко се ускори.

— Защо?

Той застана на колене пред нея, погледите им се срещнаха на едно ниво.

— Мисля, че и ти знаеш отговора. Дойдох да те взема със себе си у дома. Ти искаш да си там, а и аз искам да си там.

Тя поклати глава и почувства замайване. Не можеше да повярва, че той е тук. Кейс Макорд не беше от този тип мъже, които биха преследвали една жена, която и да е.

— Не знам какво да кажа — прошепна тя.

Той протегна ръка и хвана малката ѝ длан със силните си пръсти, които топло я обгърнаха.

— Обикновено, винаги намираш какво да кажеш. Особено в деня, когато замина — той се изправи и я притегли до себе си. — Защо си така шокирана, скъпа? Не ме ли очакваше тези дни?

— Не — изфъфли тя съвсем искрено, и мисълта ѝ започна да се прояснява от странното усещане за нереалност. — Предположих, че си бил сериозен, когато ми даде да разбере, че нямаш никакво намерение да ме последваш. А ти винаги говориш сериозно, Макорд.

— И аз правя грешки като всеки човек.

Тя долови познатата, лека арогантност в думите.

— О, нито за миг не съм имала съмнения за това. Просто не очаквах, че си способен да признаеш грешките си. Е, поне не толкова скоро.

Той тихо се изкиска и потри дланта ѝ.

— Да идем някъде, където можем да поговорим. Вече е почти пет и половина. Иди се преоблечи и ще те изведе на вечеря. Нямаме нужда от публика — той имаше предвид двете деца и Ани, те и тримата наблюдаваха с огромно внимание.

Думите му изтръгнаха Ани от неловката тишина. Тя погледна сестра си.

— Не е необходимо да излизаш с него, Пру.

— Знам — Пру погледна Макорд. — Дай ми сериозна причина, Макорд.

— За да дойдеш с мен ли? — този път нотката на арогантност прозвуча по-силно. Усещаше се и в сбръчканите му вежди, както и в замръзналата му усмивка. Не беше свикнал да дава обяснения за действията си. — Трябва ли да ти давам повод? Не искаш ли да дойдеш с мен, Пру?

— Не и ако все още си мислиш, че отношенията ни могат да продължат постарому. Не изпаднах в истерия в деня, когато напуснах. И не си тръгнах, обзета от ярост. Тръгнах си, защото това беше най-доброто нещо, което можех да направя при стеклите се обстоятелства. Не съм променила решението си.

— Аз промених моето — простичко каза той.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Ти си променил решението си?

— Ти ми даде да разбера, че няма да останеш, освен ако не сключим брак. Искам да се върнеш. Ако единственият начин да те притежавам е да се ожения за теб, то тогава няма за какво да спорим повече. Иди се преоблечи, Пру. Ще идем някъде и спокойно и ще обсъдим женитбата.

Устните ѝ трепереха, докато се опитваше да намери отговор. Нищо не ѝ идваше на ум. Пру се обърна към сестра си за помощ да ѝ подсказе как да се справи със ситуацията. Но Ани гледаше подчертано замислено.

— Иди се облечи — тихо рече тя. — Макорд е прав. Не можете да си говорите поверително при такава публика.

Пру погледна младия мъж. На лицето му беше изписано напрежение, сякаш се страхуваше, че тя може да изпадне в паника или да избяга.

Мисълта, че той предвижда подобна абсурдна реакция от нейна страна, вля в жилите ѝ сила и покачи адреналина ѝ. С хладно кимване на главата се извини и прекоси плочника, отправи се към двукрилата стъклена врата, която водеше към всекидневната. След миг изчезна в нея.

Макорд я наблюдаваше и усещаше как тялото му се стяга при вида на симпатично заоблените ѝ бедра, очертани от червени бикини.

Господи, как му липсваше. Последната седмица беше една от най-нещастните в живота му.

— Тя беше съвсем сигурна, че няма да я потърсиш — отбеляза Ани, прекъсвайки фантазиите на Макорд.

Той тутакси премести вниманието си от двукрилата врата към сестрата на Пру. Не си приличаха много, реши той. Ани беше блондинка със сламена коса и сини очи, докато косата на Пру беше много по-дълга и малко по-тъмна с нюанс на бронзово кафяво. Освен това му харесваше златно зеления оттенък в очите на Пру, помисли си Макорд. Той забеляза покровителствената враждебност в очите на Ани и вътрешно въздъхна. Това не го учудваше.

— Не успях да ви се представя както подобава, госпожо Гейтс.

— Не се притеснявайте. Разбрах кой сте. Сериозно ли мислите да се ожените за Пру или е само номер, за да си я върнете в Сан Диего?

Макорд усети лек прилив на ярост от скептицизма, така ясно изписан на лицето на Ани. С хладен тон овладя чувството си.

— Имам сериозни намерения. В противен случай нямаше изобщо да го споменавам.

— Кога?

Той ѝ хвърли неразбиращ поглед.

— Какво кога?

— Кога ще се ожените за нея? — нетърпеливо попита Ани.

— Колкото може по-скоро — Макорд мълчаливо я предизвика и за миг се стресна, когато тя кимна с глава.

— Добре — беше нейният отговор. — Мисля, че е за добро — обърна поглед към басейна. — Е, деца, време е да излизате и да се пригответе за вечеря.

Кейти и брат ѝ неохотно поеха към стъпалата и ги изкачиха.

— Той с нас ли ще вечеря? — попита малкото момиченце, с поглед, насочен към Макорд.

— Не — бързо отвърна майка ѝ. — Той ще изведе леля ви Пру на вечеря. Хайде, тичайте сега.

Тя се обърна отново към младия мъж:

— Седнете, господин Макорд. Сестра ми ще се появи след минута.

Тя се отправи към къщата, но рязко спря щом Макорд заговори:

— Ще се погрижа за сестра ви, Ани — тихо рече той.

Тя го погледна с критичен поглед.

— Няма да е толкова лесно, колкото си мислите.

— Кое няма да е лесно?

— Да я убедите да се омъжи за вас. Вече заявихте, че не желаете да се жените за нея — тя отново извърна глава и се отправи към къщата.

Макорд стоеше до нагънатата от вятъра вода в басейна и размишляваше върху проблема. Ани беше права. Той дяволски много се бе старал да убеди Пру, че никога няма да се ожени за нея. От самото начало беше честен относно отношението си към брака. Ала сега искрено се тревожеше, че може да я загуби поради това. Вярваше, че тя ще се остави в обятията му, проявявайки сладката си и страстна щедрост, присъща на характера ѝ. После щеше да се премести при него и да превърне къщата му в дом.

Що се отнася до Макорд, връзката между него и Пру се основаваше на много по-солидни отношения, отколкото повечето бракове. Той се беше ядосал и объркал, когато тя изведнъж настоя да обсъдят бъдещето си. Вбеси го мисълта, че неговата сладка, щедра и страстна Прудънс ще се превърне в своенравна и взискателна жена, която го заплашва с ултиматум. Веднага реши, че най-удачният начин да ѝ даде да разбере, че няма да позволи на една жена да го манипулира, е да я предизвика да свали картите си.

Но тя не отстъпи от нито една дума в ултиматума си.

Още на първия ден от тръгването на Пру, Макорд си обеща, че ще си я върне. Тя го обичаше, в това беше сигурен. Сигурен беше, че след като се уталожи избликът на женския ѝ темперамент, тя щеше да се върне с първия самолет.

Макорд все още се съвземаше от шока, че тя ще изпълни закана си, когато пристигна разписката от женската клиника. В мига, когато отвори плика и прочете съдържанието, нещата се проясниха съвсем. Пру спокойно можеше да се върне при любовника си, ако беше сама. Но вече не беше. Беше бременна.

Тя носеше детето на Макорд, мъжът, който арогантно заяви, че няма намерение да се жени. Със закъснение той осъзна причината за заминаването ѝ. Пру бе принудена да повярва, че щом не се съгласяваше с мисълта за брак, още по-малко би приел факта, че ще става баща. Въпреки това, тя запази самообладание и се осмели да

настоява за брак. Когато той ѝ отказа, тя направи единственото нещо, което смяташе за възможно при създалите се обстоятелства. Тръгна си.

Довечера щеше да му се наложи да я ухажва отначало, да успокоява страховете ѝ, докато тя се почувства в безопасност и приеме да се върне. Това беше единственият изход в момента. Още щом разбра, че тя е бременна, светът на Макорд се преобърна.

Вече не можеше да си позволи миналото му да определя бъдещето.

Стоеше сам на плочника, затоплен от слънчевите лъчи и размишляваше за миналото. От три години насам се беше откъснал от всичко и всички, които познаваше от най-ранно детство. Каза си, че може да живее без тези неща и хора, дори си представи, че не съществуват. Отдръпна се от баща си, упорит и горд човек, от болезнения спомен за мъртвата му годеница и нероденото дете, което умря с нея. Той се отдръпна и от своето наследство.

Но сега, имаше намерение да се ожени и да има дете. Всичко се промени.

ГЛАВА ТРЕТА

Когато келнерката дойде да вземе поръчката им, вместо обичайната чаша вино Пру поръча плодов сок. Макорд я наблюдаваше, беше му забавно.

— Да не си решила да защитиш името си тази вечер? Да не би да се страхуваш, че умът ти ще се размъти от алкохола?

— В положението, в което съм, смятам, че такова целомъдрие е разумно — тя възвърна чувството си за хумор. Седнала срещу Макорд в уютния бар до салона на скъпия ресторант, който той избра, Пру почувства, че най-последно можеше да гледа на него някак по-рационално и предпазливо.

Твърде рано беше да му признае, че е бременна и поради това избягва алкохола. Имаше време да му каже. Както обикновено, Макорд избързваше. След последния път, когато го беше направил, тя се съгласи да живее с него.

Той се протегна през малката масичка и сложи ръка върху нейната. Сянката скриваше очите му, но тъмният им огън не убягваше на човек, който го познаваше колкото Пру.

— Не бива да се притесняваш, скъпа. Ако вечерта ни приключи в леглото, то е защото ти се иска, а не защото съм те напил и прельстил. Признай това заради мен. Никога не съм се отнасял с теб по този начин.

— Не се е налагало — призна тя унило.

Преди още той да отговори, пристигнаха плодовият сок и уискито на Макорд. Когато келнерката си тръгна, Пру се загледа в питието му.

— Това притеснява ли те, Пру? — попита тихо Макорд. — Това, че ме желаше, колкото и аз теб?

Тя вдигна глава. Погледът ѝ беше сериозен и леко разтревожен.

— Не се срамувам от чувствата си към теб, но мисля, че нещата станаха по-лесни за теб, и по-трудни за мен.

— Ти си влюбена в мен, Пру, нали? — той я гледаше право в лицето и тя нямаше възможност да извърта. — Това е окончателно. Именно затова легна с мен първия път и накрая се съгласи да се преместиш да живеем заедно.

Тя леко повдигна рамене.

— Изглежда винаги имаш отговор.

— Нима ще отречеш?

— Не. Няма никакъв смисъл. Така или иначе е без значение. Ти вярваш на това, на което ти се ще да вярваш. Истинският въпрос е какви са чувствата ти към мен.

Той премигна от хладнокръвния ѝ подход да обърне острието към него. За няколко секунди устните му се извиха в неохотна усмивка.

— Искам да се върнеш. Искам те в леглото си и в дома си. Разбирам, че имаш нужда от сигурността на брака, за да си щастлива. Искам да ти дам тази сигурност.

Тя отмести настрана чашата с плодовия сок, наклони се напред и зададе единственият въпрос, който беше от значение:

— Макорд, обичаш ли ме?

Той замълча за миг.

— Не знам — отвърна той грубо и прямо. — Ти как мислиш?

Тя потрепери.

— Мисля, че ме обичаш, но по необясними причини не можеш лесно да го признаеш. Бих искала да знам причината. Още от първия миг, когато те видях това ме влудява.

Почти нищо не можеше да озадачи Макорд, но сега смислените ѝ думи определено го изненадаха.

— За какво, по дяволите, говориш?

Тя се усмихна, изправи се на стола и се загледа в лицето му. Кръглото деколте на тясната ѝ бяла, памучна, плетена рокля се измести на една страна и откри нежните хълмчета и долчинки на рамото ѝ. Тънкото, златно синджирче на шията ѝ отразяваше пламъка на свещите. На меката светлина очите ѝ изглеждаха златисти.

— Макорд, не разбираш ли, че аз или който и да е друг знаем за теб толкова малко? Джей Пи знае, че си ненадминат в твоята област и умееш да довеждаш до край работата на полето. Марта знае, че обичаш фъстъчен маслен пай и ненавиждаш сладките ликьори, които

се поднасят след вечеря. Стив — че обичаш градината и множество растения, които растат край къщата ти и имат здравословен ефект.

— А ти, Пру? Ти какво знаеш за мен?

Тя леко махна с ръка.

— Знам, че си ходил в добри училища, че си отдаден на работата във фондацията, че ми беше верен, откакто се срещнахме.

На лицето му се появи лека усмивка.

— Защо си толкова сигурна в това?

— Не знам. Просто съм сигурна.

Той кимна.

— Продължавай нататък.

— Ами, научих стотици дребни неща за теб...

— В това число и как да ме задоволяваш в леглото.

Тя се опита да не обръща внимание на предизвикателния му поглед.

— Добър учител си. Но не в това е въпросът, Макорд. Опитвах се да ти кажа, че дори и да знам множество дребни, незначителни подробности за теб, има доста важни неща, които все още не знам.

— Като например?

— Например, защо отричаше толкова категорично брака? — тишината пулсираше. — Бил ли си женен преди?

— Не. Преди три години бях сгоден.

Тя захапа долната си устна, размишлявайки над загадъчния му отговор.

— Нещата нещо не вървяха?

— Никак.

— Да не би още да търсиш такава като нея?

— Тя е мъртва, Пру. Умря при катастрофа. Не, определено не търся като нея — от тона в гласа му стана ясно, че нямаше да каже нищо повече по въпроса.

Пру преглъщаше смисъла на резките му думи.

— Затова ли не искаше да се оженим? Твърде много си бил наранен след този годеж.

Той вдигна чашата си с уиски и бавно отпи.

— Случилото се в миналото, не те засяга, Пру.

— Може би си прав, но трябва да знам какво те накара така внезапно да решиш да се ожениш за мен — отвърна тя.

Той постави чашата си на масата.

— Казах ти вече защо промених решението си. Искам да се върнеш, а и ти ми даде да разбере, че цената за това е бракът.

Пру потрепери и затвори очи от болка. Тя не помръдваше.

— Няма да стане, нали? Съжалявам, Макорд. Моля те, повярвай ми, не съм имала намерение да си слагам цена и да изисквам от теб да я платиш. Никога не съм искала така да се сложат нещата между нас. Само да можем да улесня всичко и за двама ни. За съжаление, не мога да живея с теб. Вече не. А сега знам, че не мога и да се омъжа за теб. Не и докато гледаш на връзката ни като делова сделка. Няма да се продам на теб заради един пръстен.

— Пру...

Тя не му обърна внимание, стана права с едно бързо движение и посегна към дамската си чантичка.

— Не трябва да се притесняваш за мен, Макорд. Ще си поръчам такси.

— По дяволите, Пру, седни — още преди Пру да заобиколи стола си, той беше се изправил и обгърна с ръка талията ѝ нежно и решително я накара да седне обратно на стола си. В погледа му проблясваше раздражението на мъжа в него. — Веднъж вече ме изостави и то пред публика. Няма да ти позволя втори път такова нещо. Млада госпожице, направи на пух и прах самочувствието и гордостта ми. Спести ми изблика на женския си темперамент. Не ти ли е достатъчно, че съм пред теб на колене, за да ти предложи брак?

Тя впери поглед в лицето му като се съпротивляваше на прегръдката около кръста ѝ. Щом разбра, че той няма да я отслаби, младата жена се облегна на стола. Той отдръпна ръката си и се плъзна обратно на мястото си с поглед, който я изгаряше.

Тишината беше набъбнала от напрежение, когато Пру възвърна чувството си за хумор.

— На колене ли, Макорд? Моля те, извини ме, не схванах, че раболепничиш пред мен. Имах впечатлението, че си тук да ми наредиш да се омъжа за теб.

Той изкриви устни.

— Със сигурност щеше да ми е по-лесно, ако можем. Знаеш ли какво преживях през последната седмица? Откакто замина, Марта и Стив почти не са проговорили. Джей Пи ми чете поне по една лекция

на ден как да се отнасям към сваяната жена. Човек ще си помисли, че съм те завързал за леглото си и съм те принудил да живееш в грях през последните три месеца. Дори и да можех да те убедя да се върнеш и да живееш с мен без брак, сигурен съм, че Джей Пи, Марта и Стив не биха го позволили. Те смятат, че достатъчно дълго съм те разигравал. Тъй като ти се измъкна от мен, те се надяват, че ще стоиш далеч от мен, до момента, в който ме принудиш да направя каквото се полага.

— Нямах ни най-малка представа — сухо измърмори Пру, — че толкова много хора все още споделят вижданията на леля Вилхелмина що се отнася до дилемата да живееш с мъж или да се омъжиш за него.

Макорд простена.

— За онази прочута леля ли става дума, която ти е четяла нравоучение да не спиш с един мъж, преди да го отведеш до олтара?

— За нея — изведнъж Пру се почувства по-добре. Тя осъзна, че току-що се е стопило част от напрежението между нея и Макорд. Възвърна се онази непосредственост, с която обикновено си общуваха. За първи път през вечерта тя се отпусна.

— Хрумна ми — бавно отбеляза Макорд, — че не знам някои неща за теб. Дори сестра ти не познавах до днес. Има ли други в семейството ти?

— Само леля Вилхелмина. Живее в Спот, щата Тексас.

— А родителите ти? — нежно попита той.

— Майка ми е умряла — тихо отвърна Пру. — Убили са я малко след раждането ми. Движила се в кола с някакъв мъж, който е карал много пиян. Може да е бил и баща ми. Пътували за Мексико. Ще ми се да мисля, че са отивали там да се венчаят. Моя детска фантазия.

— Господи, Пру, не знаех...

— Няма нищо. Всъщност никога не съм я познавала. Ани страдеше повече от мен. Тя е с пет години по-голяма и все още пази някой спомен за майка ни.

— А баща ѝ?

— Шофьор на камион. Заминал много преди Ани да се роди. Очевидно майка ми е била много безразсъдна в избора си на партньор. Освен това, отчаяно се е опитвала да напусне Спот в Тексас. Явно се е надявала някой мъж да ѝ помогне. Резултатът бил две незаконородени деца. Леля се опасява, че в рода ни има лоша кръв.

— Ти и сестра ти какво мислите?

Пру нежно се усмихна.

— Че майка ми се е родила много бедна и два пъти се е опитала да избяга от бедността, като се е забъркала с мъже, и се е надявала, че ще се оженят за нея. И двата пъти е сгрешила.

— Значи леля ви ви е отгледала?

Пру кимна.

— Леля винаги се е гордяла с факта, че не е тръгнала по лоши пътища, за да се спаси от бедността. Тя се образовала. После станала учителка в училище. И със заплатата си издържала две малки деца — Пру млъкна, след малко рече бавно: — Много е трудно да растеш под грижите на някого, който не скрива, че се е жертвал за теб. Честно казано, имало е моменти, когато ми се е искало държавата да ни е опекун, на мен и на Ани — Пру се усмихна. — Разбира се, леля Вилхелмина никога не би го позволила. Тя е почтена жена, която знае задълженията си и ги изпълнява.

— Като непрекъснато дава на хората около нея да разберат, че го прави.

— Точно така.

— Познавам този тип — Макорд повдигна устни развеселен.

— Е, аз не мога да се оплача. Леля Вилхелмина е добра жена. Тя посвети живота си, за да е сигурна, че нито Ани, нито аз ще последваме стъпките на майка ни. Беше много строга с нас, но ни изучи в колеж. Когато завършихме, първото нещо, което ни се искаше да направим, беше да напуснем Спот. Тогава тя прояви разбиране. Малко се колебаеше дали е разумно първо Ани, а после и аз да отидем в Калифорния, но вярваше, че е дала всичко от себе си, за да възпита у нас основните ценности. Сега вече зависеше от нас да поддържаме порядък в живота си. Вълнуваше се, когато Ани се омъжи за Тони Гейтс. Поне за едната от нас можеше да спре да се притеснява. Често ги посещава. Мисля, че омеква с възрастта. Изглежда се радва на децата на Ани.

— Доколкото разбирам, не си казала на леля си за нашата връзка? — Макорд вдигна ръка преди още Пру да отговори. — Забрави, че го казах. Разбира се, че не би й казала, че живееш с мъж без брак, освен ако не ти се налага. Предполагам, че тя е от тези дето биха вдигнали голяма врява.

— По-скоро ще реши, че е редно да излее гнева си — поправи го Пру.

Макорд поклати глава озадачено и огорчено.

— Знаех, че не ти е лесно да вземеш решение да се преместиш при мен, но не съм и подозирал какво е трябвало да преодолееш в себе си, за да го направиш.

Пру се замисли върху това.

— От самото начало връзката ни беше някак неопределена. Може би аз щях да успея да внеса ред, само ако... — тя млькна изведнъж.

— Ако какво, скъпа? — Макорд остави словесна пролука, опитвайки се да я измъчва вътрешно. Може би сега щеше да му каже за бебето. Но тя изобщо не го спомена. Той се зачуди защо ли, но не каза нищо. В края на краищата, изненадата беше нейна. Тя имаше право сама да му я съобщи.

— Няма значение. Макорд, какво ще правим?

— Ще се оженим.

— Не съм сигурна. Не знам. Толкова неща трябва да се обмислят. Толкова много неща, които сега осъзнавам, че не съм знаела за теб.

— Не се тревожи, Пру. Ти ме обичаш, а аз не желая никоя друга освен теб. Наскоро ми стана съвсем ясно, че имаш нужда от свидетелство за брак, за да си доволна. Ще се погрижа да го получиш.

Тя имаше право що се отнася до някои аспекти на ситуацията. Макорд реши, че има много неща, които тя би трябвало да знае за него, но точно тази вечер не беше подходящият момент да ѝ ги казва. Пру все още се чувстваше напрегната и несигурна, въпреки по-спокойната атмосфера в отношенията им. По-късно щеше да му дойде времето. Сега трябваше да я убеди да се върне в живота му.

— Скъпа, познаваш ме, колкото и всеки друг. По-добре е, че искаш истината. Знаеш, че никога не съм те лъгал. Трябва да ми вярваш, когато ти казвам, че искам да си с мен.

— А бракът?

В очите ѝ той забеляза нескрит копнеж и надежда. Тя наистина го обичаше, помисли си той. Просто се страхуваше да си го признае гласно. Беше трогнат от факта, че тя не се опита да го изнудва с бебето. Това му помогна да осъзнае колко горда беше.

През последната седмица Макорд започна да осъзнава, че в края на краищата бракът не беше толкова лоша идея. Тази мисъл го завладяваше. Подобно на плесен, както би се изразил Джей Пи Арлингтън. Макорд откри, че му се нрави идеята Пру да е обвързана с него, както пред закона, така и емоционално. Нещо в тази мисъл удовлетворяваше чувството му за собственост. Недоумяваше как по-рано не беше осъзнал това. Вероятно, признаваше си мълчаливо той, защото не се налагаше да мисли за такова нещо. Макорд си живееше безметежно и в разкош. Не му се налагаше да мисли как евентуално да промени ситуация, в която се чувстваше уютно.

— Да, Пру. Бракът. Ти го искаш, а и аз искам да извървя този път.

Тя нито се впечатли от начина му на изразяване, нито подскочи на стола си и избяга през вратата. Просто замълча за известно време. Когато проговори, гласът ѝ беше нежен и загрижен.

— Някога... — Пру замълча, изкашля се и започна отново. — Някога мислил ли си да имаш деца?

Макорд се усмихна с цялата насърчителност, на която беше способен.

— Смятам, че щом ще се женим, можем да стигнем до края. И колкото по-скоро, толкова по-добре. По-млади няма да станем, нали? Мисля, че от нас ще излязат добри родители. Не е ли така?

— Да — радостно отвърна тя, — така е.

В очите ѝ се забеляза облекчение, но нищо не каза. Макорд не настояваше.

Основната му грижа беше вечерта да протече гладко. Съвсем умишлено насочи разговора към по-обща теми, разказвайки ѝ новините във фондацията и как Стив се справя с градината.

— Някой ден ще намеря начин да го науча да си прибира инструментите — рече Макорд с гримаса, докато довършваше разказа си за напредъка в отглеждането на домати.

— Той обича градинарството, а и от теб научава много неща — отбеляза Пру. — Защо вдигаш толкова шум за нищо и никакъв лош навик?

— Не е добре за инструментите, пък и някой може да се нарани, ето защо — измърмори Макорд.

Пру се усмихна.

— Толкава е незначително. Не се тревожи за това.

— Да видим дали няма да промениш мнението си, ако настъпиш някое гребло — отговори Макорд.

Той предпочиташе да не отслабва натиска си върху Пру, тъй като в природата му беше да урежда нещата ясно и точно, без увъртания. След като вече беше взел решение да не настоява, несигурността на Пру го правеше нетърпелив. Беше му съвсем ясно, че тя се колебае, но не се съмняваше в избора ѝ, когато настъпеше моментът.

Към края на вечерята Макорд трябваше да реши за себе си как ще продължи вечерта. Изборът му беше прост. Можеше да се опита да я примами в хотелската си стая или да я отведе в къщата на сестра ѝ като на раздяла я целуне целомъдрено като един джентълмен.

Ясно е кой вариант му се нравеше повече. През цялата вечер се чувстваше некомфортно, търпейки терзанията на възбудата. Едно докосване беше достатъчно, за да избухне. Очевидно Пру много внимаваше да не го докосне. Той се чудеше дали това означаваше, че и тя беше в подобно състояние. Може би. В края на краищата, в продължение на три месеца той интимно я опозна, научи се как да я кара да потреперва от възбуда, и постепенно разви шесто чувство за реакциите ѝ.

Тя беше неговата жена, мислеше си Макорд, и добре я познаваше. Ако тази вечер беше поне малко настоятелен, можеше да я вкара в леглото си. Той я желаше и подозираше, че и тя има същото желание, въпреки че все още не беше готова да си го признае.

Докато ставаха от масата, той спря погледа си върху нежната извивка на гърдите ѝ под тясната рокля. Запътиха се към вратата, тя вървеше пред него и той болезнено усещаше леко предизвикателното поклащане на бедрата ѝ. Струваше му се вълнуващо да наблюдава промените в елегантното ѝ тяло по време на бременността.

Изведнъж Макорд осъзна, че мисълта за детето му, удобно свило се в топлото гнездо, беше много по-вълнуваща, отколкото можеше да си представи. Болезнено жадуваше да прави любов с жената, която носеше детето му. Свирепото му чувство за собственост го разтърси и той се задъха. Тя като че ли усети, че нещо не беше наред, погледна назад и леко смръщи вежди.

— Макорд, всичко ли е наред?

— Да — отвърна той стегнато, вече знаеше какво ще избере. — Няма нищо. Е, поне нищо, което бих могъл да направя тази вечер.

Когато излязоха навън, той я хвана за ръката. Сребристото ферари беше паркирано малко по-надолу по улицата.

— Време е да те заведе у сестра ти. Става късно.

Пру вдиша топлия, мек въздух, усещайки как силната ръка на Макорд я водеше.

— Ще ме заведеш направо у дома?

— Не съм казал такова нещо. Ще те заведе направо в къщата на Ани. Но това не е твоят дом, Пру. Твоят дом е при мен.

— Много си сигурен.

— Така е — рече той и спря до колата, после отвори вратата. — Когато и ти се почувстваш сигурна, ще те отведе у дома. Засега ще се върнем в къщата на Ани.

Тя го погледна внимателно, докато се настаняваше на седалката. Той леко се усмихна на прикритото изражение в погледа ѝ и затвори силно вратата преди тя да реши какво да отговори. Пру усети острата болка на желанието, докато го наблюдаваше как заобикаля колата отпред. Прииска ѝ се да го докосне, когато той се сгъна грациозно на шофьорското място, но не посмя. Вместо това крадешком погали плоския си корем.

Макорд безмълвно подкара ферарито по улицата, от двете страни на която растяха палмови дървета, и която пресичаше богатия квартал на Ани. Проговори едва, когато паркира колата пред къщата в югозападен стил.

— Ще дойда да те взема утре сутрин. Може да прекараме деня на плажа — докато изчакваше отговора ѝ, я изучаваше. Едната му ръка беше увиснала на кормилото.

Пру се опитваше да мисли ясно и логично, но не ѝ се отдаваше.

— Добре — чу гласа си тя. — Много добре.

Той кимна и излезе от колата. Заведе я до външната врата и спря. Тя веднага разбра, че той ще се обърне и ще си тръгне. За първи път през вечерта Пру протегна ръка да го докосне.

— Макорд?

— Какво има, Пру?

— Аз... Не искаш ли да влезеш? Не си се запознал с Тони.

— Мога да почакам, докато се уверя, че ще стана член на семейството — той се наведе и потърка устни в нейните. Целувката беше бърза и сдържана.

Пру леко изстена, получи се нещо между протест и копнеж, но звукът бързо потъна в мекотата на нощта. Той вдигна глава почти веднага, сякаш досегът на устните ѝ го опари.

— Звънецът — каза той.

Пру премигна.

— Какво?

— Натисни звънца.

— О! — тя затършува в чантичката си. — Няма защо. Имам ключ.

Той го взе от ръката ѝ и го мушна в ключалката. Тя прекрачи прага, а той ѝ пожела лека нощ, обърна си и закрачи към ферарито.

Пру се разкъсваше между желанието да крещи и да се смее. Бавно затвори вратата и се облегна на обратната ѝ страна. Ани се появи, в загрижения ѝ поглед се четяха хиляди въпроси.

— Всъщност — спокойно каза Ани, — не очаквах да се прибереш тази вечер.

— Това е, защото не познаваш добре Кейс Макорд — Пру се отдалечи от вратата. — Той е умен. Достатъчно умен и знае кога да е настоятелен и кога да остави жертвата си сама да влезе в капана му.

— Поведението му изглежда не те разстройва много.

Пру крадешком се усмихна.

— Не съм разтревожена, защото знам, че говори сериозно, Ани. Смятам, че наистина иска да се ожени за мен.

Ани се усмихна.

— Мисля, че си права. Колко още ще го държиш в неведение?

Пру докосна корема си.

— Няма да е за дълго. Просто ми е нужно време, за да съм сигурна — във въздишката ѝ се долови лека почуда. — Ани, не мислех, че ще ме намери. Честно казано, смятах, че никога вече няма да го видя.

— В такъв случай и ти самата не го познаваш съвсем. Беше ми нужен само един поглед към лицето му днес следобед, когато нахълта през външната врата, и ми стана ясно, че няма да си тръгне отгук без теб.

Тя го накара да чака още два дни. Първият ден прекараха на плажа, а другия в Дисниленд. По пътя към къщи от Дисниленд си мислеше, че ѝ е приятно отново да върши щуротии с Макорд. При тази мисъл вдигна поглед към него, той тъкмо философстваше над лабиринта от магистрали в Лос Анджелис.

— С колко време разполагаш, Макорд? Джей Пи няма ли да има нужда от теб?

Макорд се усмихна, но не отклони погледа си от движението.

— Джей Пи ме инструктира да не се връщам без теб.

Тя ококори очи.

— Не предполагам, че е така разтревожен от загубата на някакъв незначителен редактор.

— Според мен, най-много му липсват уменията ти да въртиш домакинството. Свикнал е ти да организираш коктейлите и вечерите на фондацията. Умира от страх пред мисълта, че трябва сам да го прави. Ти го разглези. Отчаян е, защото след няколко седмици предстои първият годишен бал на фондацията. Не забравяй, че ти го убеди. Спомняш ли си как го увещаваше, че ако организира първокласен благотворителен бал, ще получи цяло състояние от даренията за фондацията? До този момент ти се грижеше за всичко, и мисълта, че мероприятиято ще се проведе без твоята намеса, направо го травматизира. Единственото нещо, което Джей Пи умее да прави, е да опече пържоли на барбекю. Идеята за хайвер и пържени сандвичи го е обсебила.

— Може да намери друга домакиня.

— Той иска теб — Макорд изчака колкото един удар на сърцето и добави — аз също.

После се усмихна.

— Джей Пи твърди, че без теб съм като...

С поглед, устремен към суровия му профил, Пру нежно попита:

— Може би като млечни жлези на бик?

— Да, нещо такова. Джей Пи беше по-красноречив.

— Обзалагам се. Такова нещо могат да кажат само хора като Джей Пи или леля ми — в следващите няколко минути тя седеше мълчаливо и гледеше през прозореца. После кимна на себе си.

— Добре.

Макорд си позволи един бърз поглед към лицето ѝ.

— Добре? Да не би да приемаш предложението ми?

— Да — тя се усмихна. — Ако си сигурен, че искаш да се ожениш за мен, да, приемам.

Той тутакси насочи вниманието си към трафика по магистралата.

— Избрала си много подходящ момент да ми го съобщиш.

— Оплакваш ли се?

— Не, госпожо — понечи той пламенно да я успокои. — Ще взема, каквото мога.

— Сигурен ли си, Макорд? — тихо попита тя. — Не бих понесла, ако... промениш решението си или започнеш да съжаляваш, че си се оженил за мен. Наистина не желая да те принуждавам.

— Знам. Престани да се тревожиш. Сигурен съм, че искам да се оженя за теб.

Същата вечер Пру и Макорд съобщиха новината на Ани и Тони. Ани се засмя и прегърна сестра си. Тони, елегантен и красив млад мъж в началото на тридесетте, поздрави Макорд с ръкостискане и му предложи питие.

— Ще имаш нужда от едно, преди да говориш с леля Вилхелмина — информира го той.

— Не знаех, че е предвидено да се срещна с нея — Макорд прие уискито и се настани на дивана до Пру. Погледна годеницата си критично. — Не ми казвай, че живее в квартала. Мислех, че е в Тексас.

Ани отговори:

— Така е. Но по-късно ще се наложи да ѝ се обадим и да ѝ съобщим, че Пру ще се жени. В противен случай, леля никога няма да ѝ прости.

Пру направи физиономия.

— Няма да е голяма загуба.

— Е, Пру, знаеш, че не говориш сериозно — усмихна се Ани. — Какво има? Да не се страхуваш, че Макорд ще промени намерението си, след като се срещне с леля Вилхелмина?

— Съвсем реална възможност.

Тони се подсмихна.

— Макорд, ще оцелееш.

— Толкова ли е лоша? — попита Макорд двусмислено, но в очите му нямаше смях, когато обърна поглед към нея.

— Представи си само, че всички войнствено настроени учителки, които някога си имал в училище, са се слели в един човек. Всички онези, които са те за държали след часовете, за да довършиш работата си или са те пращали при директора, само защото си направил крачка в страни. Не забравяй и онези, които са те карали да се чувстваш пълен идиот, само защото си сгънал контролното си по математика на самолетче. Идва ред и на онези, за които целта на сексуалното обучение е да те предупредят, че едно момиче може да забременее, само защото си танцувал твърде близо до нея. Добиваш ли представа? — Тони отпи от питието си. — Аз преминах разпита, така че очаквам и ти да се мобилизираш като един истински мъж и да направиш същото.

— Разпит ли? — попита Макорд иронично.

— Разбира се — Тони му обясни. — Ще те попита колко пари печелиш, дали имаш собствен дом, какви са плановете ти за бъдещето и дали имаш здравна осигуровка и пенсионен план. После ще иска да разбере дали се жениш за Пру, защото си ѝ създал неприятности.

Младата жена замръзна на мястото си, усещайки горещината, която заливаше бузите ѝ. Хвърли бърз, разтревожен поглед към сестра си. Ани поклати леко глава като по този начин я увери, че не беше казала на Тони за бебето. Пру си пое въздух с облекчение. После погледна Макорд. Изглежда той не забелязваше напрежението ѝ. Смееше се, обезсърчен от думите на Тони.

— Никой ли никога не се е опитвал да обясни на леля Вилхелмина, че отговорите на всички тези въпроси не са нейна работа? — попита Макорд.

— Шегуваш ли се? Да кажем на леля Вилхелмина да си гледа работата ли? Каква щекотлива мисъл! — по лицето на Тони се изписа учудване, примесено със задоволство.

Ани вдигна ръка да прекъсне съпруга си.

— Стига. Ще го уплашиш преди още да е говорил с нея. Не се тревожи, Макорд. Тони преувеличава. Чувството му за хумор е странно.

— Радвам се да го чуя — отвърна Макорд. — Защо тогава не ѝ позвъним и не свършим с това?

Пру заговори, поглеждайки към ръчния си часовник:

— Сега в Тексас е почти девет часа. Да почакаме до утре?

— Нервна ли си, скъпа? — Макорд ѝ се присмиваше. — Страхуваш се да не се откажа, след като говоря с леля Вилхелмина ли?

— Ами, не, просто...

— Не се притеснявай — каза нежно той и задоволството в погледа му се стопи. На негово място се появи сянката на непреклонността. — Каквито и проблеми да имаш с леля Вилхелмина, те са нищо в сравнение с неприятностите, които имам с моето семейство. Вие поне си говорите с леля си.

— За какво говориш? — Пру вперил озадачен поглед в лицето му. — Какво семейство? Никога никого не си споменавал, Макорд.

Той вдигна малкия телефон върху масичката наблизо и го подаде на Пру.

— Обади се на леля си.

— А твоето семейство? — попита тя.

— След сватбата ще те заведе да се запознаеш с тях. Не съм такъв глупак да те запозная с тях предварително.

— Но, Макорд...

— Всяко предизвикателство с времето си, Пру. Обади се на леля си.

Докато набираше номера на леля си в Тексас, Пру почувства пръстите си студени и сковани. Нещо наистина не беше наред. Хрумна ѝ, че все още имаше твърде много неща, които не знаеше за Кейс Макорд.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Три дни по-късно Пру стоеше изправена пред огромното огледало, което заемаше цялата стена на елегантната баня и се чудеше защо се чувства нервна. Макорд я чакаше в спалнята. Същият онзи Макорд, с когото беше живяла три месеца. Макорд, който ѝ разкри вълшебството на собствената ѝ чувственост. Макорд, който умееше да я накара да се чувства невероятно красива в леглото.

Макорд, от когото забременя.

Не беше като да е непознат. Беше неин любовник, а сега неин съпруг. Скоро щеше да стане баща на детето ѝ. Нямахше защо да се поддава на паниката, присъща на младоженките.

Ожениха се същия следобед. С кратка и простичка церемония, на която присъстваха само Ани и Тони. Като се имат предвид въпросите, несигурността и болезнените емоции, които изживя Пру през последните две седмици преди сватбата, самата церемония се оказва нещо като спад. Тя чуваше силния, непоклатим глас на Макорд, докато се заклеваше във вярност, чуваше и собствените си думи, и после някак съвсем бързо всичко свърши.

Макорд я настани във ферарито, обърна се и се сбогува с новия си зет. Ани се беше навела през прозореца да говори със сестра си.

— Още не си му казала за бебето, нали, Пру? — прошепна тя.

Пру поклати глава и се усмихна.

— Не. Това е особено важен момент. Сватбата и меденият месец са за нас, за Макорд и мен. Ще ми се да се посветим един на друг за ден или два. После ще му кажа.

— Разбирам — рече Ани и се усмихна. — Мисля, че съпругът ти ми харесва, Пру. Той действително се държа добре с леля Вилхелмина онази вечер. Мислех, че ще припадна от смях, когато тя го подложи на кръстосан разпит по телефона, а той само слушаше, подсмивваше се и обеща да накара банковия си служител да ѝ изпрати препоръка. Горката Вилхелмина. Представям си изражението ѝ. Тя задаваше рязко всичките онези въпроси, а Макорд просто ги подминаваше.

— Той много добре умее да игнорира онова, което счита за незначително.

— Най-интересната част беше, когато тя го попита дали ти е навлякъл неприятности — с горчивина рече Ани. — Тони беше прав. Леля Вилхелмина наистина зададе този въпрос. Не можех да повярвам.

Пру леко се изчерви като си спомни отговора на Макорд. Въпреки, че тя и останалите не чува въпроса, всички разбраха кога беше зададен, тъй като Макорд със слушалка на ухото развеселено погледна към аленочервените страни на Пру.

— Не се притеснявайте за това, лельо Вилхелмина — посъветва я той. — Дори и да има неприятности, не е нещо, с което не мога да се справя.

За секунда Пру се зачуди дали пък Макорд не беше научил за бременността ѝ. Погледът му едва не я изпепели. Но после си каза, че не е възможно да знае.

В продължение на няколко секунди леля Вилхелмина беше твърде гневна, за да отговори. Най-накрая, когато Пру отново взе слушалката, тя се произнесе за Макорд сравнително задоволително.

— Изглежда е стъпил здраво на земята, Пру — обяви леля Вилхелмина. — Нахален като главнокомандващ и непреклонен като дявола, но това никак не е зле за мъж. Освен това, изглежда по-изкусен мошеник и от лисица на панаир. Бъди благодарна, че се жени за теб. Той е от мъжете, които спокойно ще те вкарат в леглото си, без да ги е грижа за брачна халка. Обади ми се, когато се върнете от медения си месец.

— Е? — попита Макорд, без да дава вид на крайно заинтересован. — Каква е присъдата?

Пру се изкашля.

— Казва, че си по-изкусен мошеник и от лисица на панаир и че трябва да съм благодарна затова, че се жениш за мен, тъй като в противен случай би могъл лесно да ме унищожиш.

Макорд трепна.

— У-у. Кръгзорът на старата дама наистина е много тесен — после се усмихна лукаво. — Пру, благодарна ли си, че се жени за теб?

Тя премигна с престорено възхищение.

— О, да, ужасно съм благодарна. Думите са безсилни да изразят благодарността ми.

Макорд се разсмя и с голямата си длан обгърна тила ѝ. Приблужи я до себе си и целуна носа ѝ.

— Сякаш имах избор.

Тя не знаеше как да приеме думите му, но реши, че са шега.

След церемонията Макорд я разходи с колата нагоре по брега покрай Вентура. Те отседнаха в една красива странноприемница близо до океана. Пру беше във възторг от камината, огромната вана и луксозните мебели в малкия апартамент. Истински хотел за меден месец, помисли си тя приповдигнато.

Но нервността ѝ сега беше необяснима, тя самата не знаеше причината. Едно нещо беше сигурно — колкото повече отлагаше влизането си в спалнята, толкова по-неспокойна ставаше.

Пру хвърли последен поглед към леко падащия силует на бледожълтата роба с широко деколте, която си беше купила за медения месец, после изправи рамене и отвори междинната врата.

Макорд стоеше прав пред прозореца, вперил поглед в тъмното море. Беше гол до кръста, без обувки. Дънките, които облече след вечерята, се бяха смъкнали ниско под талията, а широките му, гладки и мускулести рамене блестяха като златисти на оскъдната светлина на нощната лампа.

Беше отворил шампанското, поръчано по-рано през вечерта на рум сървиз. На масата до него имаше две инкрустирани стъклени чаши. Щом чу шума на отварящата се врата, той се обърна да посрещне младата си съпруга. Очите му бяха тъмни, непроницаеми и бездънни, но в тях непогрешимо блестеше чувството му за собственост. Пру се спря на прага, чувствайки се малко смутена от прямотата на погледа му.

Макорд леко се усмихна и посегна към шампанското. Напълни двете чаши, вдигна ги, прекоси стаята и предложи едната на Пру. Тя я пие с едва доловимо треперещи пръсти и възвърна усмивката си.

— Знам — каза Макорд нежно и насърчително, докато я гледаше. — И аз съм малко нервен.

— Предполагам, че това е едно от предимствата да живееш с мъж, преди да се омъжиш за него — измърмори Пру. — Той те познава достатъчно добре от сватбената нощ и може да се досети как се чувстваш щом излезеш от банята.

— Има известна утеха в интимните отношения, нали? — Макорд допря шампанското до устните ѝ и я накара да отпие.

Пру си помисли за всички онези съвети, според които бременните жени не бива да пият и се задоволи само да навлажни езика си. После сбърчи нос от прозрението, че вкусът не я интересува. Странно. Обикновено харесваше доброто шампанско.

— Щом сме толкова близки, защо тогава се чувстваме нервни? — попита Пру и погледна към Макорд.

Той вдигна рамене.

— Може би, защото след като всичко е казано и направено, да си женен означава нещо различно.

Пру почувства как я обзема неловкост. Очите ѝ се разшириха на меката светлина, в тях ясно се долавяше подчертано неспокойствие.

— Макорд, съвсем сигурен ли си, че искаше точно това?

Той пое недопитата чаша от ръцете ѝ, остави я до своята и прегърна раменете на Пру със силните си ръце. Тя беше очарована от мъжествеността и увереността, които струяха към нея от погледа му.

— Да, моя сладка Пру, точно това исках. Просто ми трябваше малко време да го осъзная — той потърка леко устни в нейните и стегна прегръдката си около раменете ѝ.

Усмивката на Пру беше колеблива, но белязана с облекчение. Той я придърпа върху твърдите си гърди. Тя се отпусна, завладяна от чувствата си към него и от огромното облекчение, че най-после е отново с Макорд. Главата ѝ лежеше върху голото му рамо, притвори очи щом усети с всичките си сетива топлото, мускусно ухание на тялото му.

— Мислех, че никога вече няма да те видя — прошепна тя.

— Би трябвало да ме познаваш по-добре — той дари косата ѝ с най-нежни милувки.

— Каза, че няма да ме последваш.

— Тогава не бях на себе си. Впрочем, смятах, че не говориш сериозно. Не можех да повярвам, че наистина ще ме напуснеш.

Изведнъж Пру се почувства виновна. Тя притисна ръце около кръста му.

— Съжалявам. Мислех, че трябва да си вървя.

— Знам — нежно рече той. — След като те опознах през всичките тези месеци и след разговора с леля ти Вилхелмина, мога да

кажа само, че е истинско чудо, че си живяла с мен толкова време, преди да поискаш по-установен статут на връзката ни. Ти си от този тип жени, които искат да се отдадат на любимия човек. Трябваше да го проумея още преди месеци. Трябваше да се досетя какво ще се случи щом разбера, че си влюбена в мен.

Тя обърна лицето си към рамото му и за изненада и на двамата го ухапа с малките си бели зъби.

— Защо си толкова сигурен, че съм влюбена в теб?

— Не знам. Още първия път, когато легна с мен, се почувствах сигурен в теб — тя понечи да протестира, ала прегръдката му се стегна. — Знам, че звучи нахално, но вината си е само твоя, нали? Ти изобщо не направи опит да скриеш от мен чувствата си. Затова и не обърнах внимание на заплахата ти, че ще заминеш. Мислех, че ме обичаш прекалено много, за да изпълниш закана ти.

— Мисля, че нямах избор.

Той бавно прокара ръце по гърба ѝ, уталожвайки напрежение ѝ.

— Знам, мила. Заради всичко, което си струваше, мисля, че беше права. Не можехме да продължаваме дълго така. Време беше да уредим бъдещето си — шепотът на дълбокия му глас галеше, подобно на среднощно кадифе, кожата ѝ. Той държеше брадичката ѝ с една ръка и нежно вдигна лицето ѝ за целувка.

Още щом почувства увереното докосване на устните му, с една беззвучна въздишка Пру се освободи от несигурността в себе си. Страстта и желанието в него се предадоха и на нея, докосвайки всичките ѝ сетива. Макорд я желаше със същото онова безгранично желание, което тя винаги беше усещала в него.

Желанието му всъщност не беше безгранично, помисли си тя в женския си копнеж. Само в началото изглеждаше така, защото страстта, която се излъчваше от него, беше огромна. Когато Макорд взе Пру в прегръдката си, тя се почувства така сякаш попадна в дълбок и мощен водопад от мъжественост и страст. Ала тя знаеше от предишния си опит, че може да превърне гръмовната каскада в бавна и мързелива рекичка на удовлетворение.

Устните му силно натискаха нейните. Тя тихичко изстена от удоволствие и разтвори устни. В същия миг Макорд я изучаваше отвътре, провокираше я, възбуждаше я, както само той умееше. Пру потрепери в прегръдката му.

— Толкова отдавна беше — прошепна в устните ѝ Макорд.

— Само няколко седмици.

— Струва ми се цяла вечност — още по-страстно я целуна и тя се предаде пред силата му. Усещайки как пръстите ѝ се затварят и разтварят на раменете му, той изстена и я взе на ръце.

— Макорд? — тя го погледна с широки и доверчиви очи, изпълнени с любов.

— Обещах си тази вечер да е много специална. Ако ме гледаш с този поглед преди още да съм те занесъл до леглото, няма да мога да издържа достатъчно дълго, за да изпълня обещанието си — той я постави върху отметнатите завивки на широкото легло и за миг се загледа в нея.

Пру се усмихна.

— Не знаеш ли, че с теб винаги е специално? Изглежда винаги успяваш да издържиш достатъчно дълго, за да направиш нещата, както трябва.

Той се засмя изведнъж. Усмивката му беше лукава, възбуждаща и порочна, присъща единствено на мъжа в очакване. Той посегна към ципа на дънките си.

— Предполагам, че това е още едно предимство на брачната нощ, нали, скъпа? Не се налага да се притесняваме дали ще се удовлетвори взаимно — дънките паднаха на пода и Макорд се приближи до леглото.

При вида на елегантното му и стегнато тяло, пулсът на Пру се ускори. Разбира се, и преди го беше виждала възбуден, при все това силната му и тежка мъжественост винаги успяваше да предизвика у нея трепет от възбуда.

— Би трябвало да съм свикнала да те виждам гол — тя нежно галеше мускулестото му бедро, докато той бавно се смъкна до нея. — Все пак си мисля, че никога няма да свикна изцяло със съжителството ни в една и съща стая.

Макорд се ухили. Прозвуча дълбоко, секси и със задоволство.

— Знам. Харесва ми, когато премигваш и се кокориш в продължение на няколко секунди, винаги щом ме видиш гол. Действа невъобразимо на егото ми — той се наведе да целуне долчинката на шията ѝ. — Не се тревожи. Ще трябва да преодолееш тази задръжка по някое време през следващите шестдесетина години.

Пру зарови пръсти в гъстата му коса и го погледна внезапно и искрено.

— Смяташ, че ще сме заедно толкова дълго?

Очите му проблеснаха.

— Днес двамата си дадохме обещание и се обвързахме, Пру. Сега, когато всичко е свършено, няма връщане назад нито за теб, нито за мен. Лесно не давам обещания и не се обвързвам лекомислено. А също и ти. Нашият брак ще просъществува.

Думите му бяха обещание, така ги възприе и Пру. С нежно стенание тя го прегърна през шията и допря главата му до своята. Почувства как пръстите му стигнаха до връзките на робата ѝ, докато устните му се врязваха в нейните за сетен път.

Макорд отметна дрехата ѝ, която блестеше на светлината, и откри малките, пълни гърди на Пру. Тя въздъхна дълбоко, когато с дланта си той потърка зърното ѝ, пое желанието от устните ѝ и плъзна топлатата си ръка към другото розово хълмче. От лекото и възбуждащо докосване на ръката му гърдите на Пру станаха изключително чувствителни.

Тя простена в устата му и нетърпеливите ѝ ръце потърсиха контурите на тялото му. С върха на пръстите си погали гърдите му, гладките мъжки зърна, и сега Макорд на свой ред стенеше от желание. Ръцете му се спуснаха към корема ѝ, той собственически разпери пръсти над нея.

— Толкова си сладка и секси. Толкова искрена в любовта си — тихо прошепна той. — Винаги ми се отдаваш напълно, без остатък.

Тя потрепери, усещайки топлината на дланта му. Хрумна ѝ, че напоследък не беше съвсем искрена с него. Той все още не знаеше за бебето.

— Съмнявам се, че преди две седмици, когато си тръгнах, си бил обсебен от щедростта ми — прошепна тя.

— В действията ти нямаше нищо себично. Направи това, което чувстваше, че трябва да направиш. Била си отчаяна. Сега го разбирам — той обсипа гърдите ѝ с горещи и влажни целувки, после продължи надолу.

— О, Макорд — Пру се чу да казва. — Толкова се радвам, че пожела да се ожениш за мен. С никого друго не бих се чувствала така добре. Щях да съм толкова самотна...

— И аз също — пръстите му се спускаха все по-надолу и стигнаха мястото, което криеше най-екзотичните ѝ тайни. С безпогрешен жест той проучваше пулсиращото сърце на желанието ѝ. Пръстите му се плъзнаха през топлината там.

Пру се притисна още по-силно към мускулестите му, излъчващи сигурност, рамене. В тялото ѝ нахлуваха усещания, сладостно познати и въпреки това напълно нови. Помисли си, че ръцете на Макорд винаги са били вълшебни. Тя почувства неопишуемо облекчение, че отсега нататък ще живее с това вълшебство.

С нежна настоятелност, на която не можеше да се откаже, Макорд разтвори краката ѝ и продължи да я възбужда. Пру тихо изстена, когато върховете на твърдите му пръсти докоснаха „извора“. Тя зарови глава в раменете му и впи зъби в тях сладострастно и по женски диво.

— А! — откликна Макорд, едва удържащ страстта си. — Винаги, когато си помисля колко сладка и чиста си, успяваш да ми напомниш, че имаш остри нокти като котка.

— Би трябвало да знаеш това. Именно ти научи котката на този номер.

В ушите ѝ зазвуча възбуждащият му смях. Ръката ѝ се плъзна надолу по тялото му да потърси събудената му мъжественост. Когато го докосна, усети пулсиращото, твърдо като скала желание. В същия миг той изстена и прошепна в ухото ѝ възбуждащи, тайнствени думи.

Гласът и докосването на тялото му излъчваха чувствена страст. Пру се размърда неспокойно, предлагайки му цялото си гостоприемство.

— Така ми харесваш, скъпа. Гореща, влажна, жадна за мен.

Тя го прегърна още по-силно. Двамата се възбуждаха взаимно.

— Макорд, нужен си ми, неистово — чак я болеше от страстта, която той събуди у нея. Докато го прегръщаше, забеляза блясъка на злато. Беше пръстенът, който сутринта той ѝ сложи на ръката. Обичам го, помисли си тя. Обичаше го толкова много, че никога вече нямаше да го напусне.

— Само две седмици са минали, но имам чувството, че ще експлодирам — Макорд изглеждаше раздразнен, че губеше контрол над себе си. — Не бива да се учудвам. Още в първия миг, щом те видях, имах такова усещане. Мисля, че бракът ще ми хареса. Харесва

ми мисълта, че ти наистина ми принадлежиш, както пред закона, така и във всяко друго отношение. Чудя се как не съм го проумял по-рано.

Тя не можеше да отговори на въпроса вместо него. Можеше само да е доволна, че го беше задал.

— Люби ме, Макорд — замоли го тя, обгръщайки го с ръце, и силно се притисна към него. — Моля те, люби ме.

Той нищо не каза, с едно рязко движение мушна бедрото си между краката ѝ. С устни намери шията ѝ и се сниши над треперещото ѝ тяло. Тя усети твърдата му мъжественост по копринено гладкото си бедро. В следващия миг ръцете му обгърнаха заоблените ѝ бедра и я повдигнаха. С цялото си същество тя го усещаше, но той не бързаше да проникне в нея.

Внезапно Пру осъзна, че той не се движи и отвори очи. Погледът му пламтеше в очакване. Никога досега не беше се колебал. Тялото му се разтърсваше под напора на желанието. Но той се въздържаше.

— Макорд?

— Направи го ти, Пру. Води ме. Приеми ме в себе си, скъпа. Нека разбере, че ме желаш. Покажи ми как точно ме желаш. Ще съм много внимателен и нежен, точно както ти искаш. Обещавам ти.

Тя поклати глава озадачена и объркана. Това не беше Макорд, когото така добре познаваше. Загрижеността му я трогна дълбоко. Тя мушна пръсти в косата му и се усмихна.

— Желая те такъв, какъвто винаги си бил с мен. Никога не си ме наранявал.

За миг той затвори очи. Когато ги отвори, натежалият му поглед я изпепели.

— Понякога съм малко груб с теб.

Тя не разбираше.

— Да, но е много вълнуващо. Да съм се оплаквала някога? — с усмивката си несъзнателно го предизвикваше.

— Не — гласът му потрепери. — Ти винаги ми се отдаваш толкова прекрасно. Не знаеш ли, че реакцията ти, когато правим любов, ме влудява. Но, помислих си, че сега... тоест, предположих, че ще пожелаеш да не бързаме, да сме по-нежни от обикновено.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Тъй като това е брачната ми нощ ли? Не се тревожи. Тази вечер от теб искам единствено това, което винаги съм получавала. Но,

ако желаш малко помощ... — тя прокара едната си ръка надолу по тялото му, напипа вирната му мъжественост и го поведе натам, накъдето пожела той.

Макорд разбра, че сгреши, когато едва не експлодира в ръката ѝ. Докосването на пръстите ѝ по пулсиращата му мъжественост се оказа по-голямо изпитание, отколкото можеше да устои.

— Стига — задъха се той. Хвана ръката ѝ и я отстрани. — Забрави. Идеята беше лоша. Ще свърша бързо, ако не ме пуснеш — хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ. После сграбчи раменете ѝ. Беше чакал твърде дълго. Тя го увери, че не беше нужно да е прекалено внимателен и нежен. Вярваше ѝ, защото Пру знаеше кое е най-добре в сегашното положение. Тя не би подложила на риск бременността си.

Дори докато проникваше в нея с цялата страст, която го терзаеше през последните две седмици, пред очите му беше образът на наедряващата Пру, в чиято утроба растеше неговото дете. Тази мисъл беше непоносимо вълнуваща и заплашваше да стопи и последната частица от самообладанието му.

Сякаш предусетила надигащото се мощно желание в него, Пру откликна спонтанно. Тялото ѝ трепереше и се мятеше в прегръдката му. Посрещаше със затворени очи вълните от усещания, които постепенно стягаха крехката ѝ снага. Макорд жадуваше да усети как тя цялата вибрира от сладострастие. Действаше му дори по-силно от наркотик. Проникваше в сетивата му и цялото му същество се отдаваше на удоволствието и силата.

Никога нямаше да ѝ се наслади достатъчно, мислеше си той в унес, докато я обладаваше. Плъзна едната си ръка под тялото ѝ и проникна толкова дълбоко в нея, че се почувства така, сякаш беше част от нея.

— Да, Макорд. Да, любов моя. Моля те, моля те, ооо, моля те!

Последното „моля те“ беше едва доловимо, изречено с усилие. После тялото ѝ конвулсивно се сля с неговото. Тя не беше на себе си, и както обикновено се случваше, го въвлече в ураган от страст.

— Боже, Господи, Пру — думите му се губеха във водовъртежа. Макорд силно се притисна към нея и нищо, дори динамит, не можеше да го отдели. В неистова прегръдка те се наслаждаваха на невероятното и неземно усещане за взаимност и на уталожената вече страст.

Мина доста време, докато слетите им тела, приютени от дълбините на широкото легло, бавно започнаха да се връщат към действителността. Макорд изчака, докато възвърне нормалното си дишане и неохотно се отдръпна от топлото и меко тяло на Пру. Ръката ѝ небрежно се помръдна и той забеляза златния пръстен на пръста ѝ.

— Моя съпруга — тихо изрече той. Отново го обзе чувството за собственост и удовлетворение, което изпитваше, откакто постави пръстена на ръката ѝ тази сутрин. Погледна нежното ѝ от любов лице. — Сега си моя съпруга.

— Ти си мой съпруг — очите ѝ излъчваха мечтание и вълшебство. Тя се сгуши в прегръдката му доверчиво. Усещането порази сетивата му.

— Радвам се — рече Макорд със съвсем ясно съзнание, — че всичко се уреди. Вече няма да бягаш от мен.

Не беше въпрос, но изглежда Пру не обърна внимание. Целуна нежно влажните му гърди и категорично поклати глава:

— Никога вече.

Скоро заспа в прегръдката му. Макорд се зачуди колко още щеше да изчака, преди да му съобщи за бебето.

На следващата сутрин Пру се събуди с неразположение в стомаха. За миг загуби чувство за реалността, но в следващата секунда ѝ стана съвсем ясна причината за гаденето.

Беше се надявала, че ще е от късметлиите, които не страдат от сутрешното гадене. Очевидно беше грешила.

— Господи — лежеше ѝ не помръдваше с поглед, вперен в тавана. Надяваше се това усещане да премине.

Макорд сънливо се размърда от полусподавеното възклицание. Тежката му ръка лежеше на стомаха ѝ. Пру се молеше да я отмести. Обикновено ѝ харесваше да се гушкат в съня си. Но тази сутрин тежестта в стомаха ѝ изглежда предизвикваше това неприятно усещане за неразположение.

— Будна ли си? — Макорд се обърна на една страна и мързеливо сложи крак върху глезена ѝ. Съзнателно отмести ръка от стомаха ѝ.

Това единствено движение беше достатъчно неразположението да премине в гадене. Тогава Пру осъзна, че няма да се спаси като лежи

неподвижно и се надява да отмине.

Дори не беше казала на Макорд. Ама че начин да му съобщи новината.

— Скъпа? — Макорд я наблюдаваше с присвити очи. — Добре ли си?

— Налага се да ида в банята — напрегнато обясни Пру. Отметна завивката и стъпи на пода.

— Разбирам — тонът му беше сух, леко примесен с хумор.

Но думите му отидоха на вятъра. Пру вече беше в банята. Затвори и заключи вратата след себе си. Спусна се към порцелановата купа.

Следващите няколко минути бяха много неприятни. Тя се почувства още по-зле, защото не можеше да си отговори, кое беше лошо, сутрешното гадене или мисълта, че трябваше по този глупав начин да съобщи на Макорд, че е бременна. Възнамеряваше това да стане по много по-достоеен и романтичен начин. Може би по време на вечеря със свещи или докато се събличаше преди лягане.

Тя пусна водата точно, когато Макорд започна да удря по вратата.

— Пру? Болна ли си? Какво ти е? Отвори вратата, скъпа.

Хрумна ѝ, че с него никога не беше боледувала. Обикновено беше здрава като бик. Леля Вилхелмина не би търпяла никаква слабост.

— Добре съм, Макорд. Излизам след няколко минути.

— Веднага отвори вратата — снизхождението и загрижеността бързо отстъпиха пред заповедния тон.

Пру познаваше този глас. Освен това знаеше, че тази сутрин не е в кондиция да се противопоставя. Гаденето беше преминало, но все още се чувстваше отпаднала. Не е разумно да се спори с Макорд, освен ако не си във върховна форма. Дори и тогава си беше доста трудничко. Уморено отключи вратата.

В същия миг тя се отвори. Макорд стоеше на прага с ръце на хълбоците, вперил пламтящ, загрижен поглед в нея.

— Какво става?

— Просто, когато се събудих, ми се гадеше, това е.

Той изучаваше бледото ѝ, изпито лице.

— Виждам. По-добре ли си сега?

— Ще оживея някак. Мисля, че да.

Той се канеше да каже още нещо, но промени решението си. Гласът му омекна:

— Иди, полегни за малко, скъпа. Ще си взема душ и после можем да поговорим. Дотогава би трябвало да си по-добре.

Да говорят за какво, зачуди се Пру. Откъде знае, че тя иска да говори за нещо важно? Думите му не ѝ бяха съвсем ясни, но не желаше да му противоречи. Още няколко минути в леглото щяха да я избавят от неприятното усещане за отпуснатост. Можеше да се възползва от времето да си помисли как да му поднесе новината, че щеше да става баща.

Той грижовно я заведе до леглото и я зави. После ѝ се усмихна загадъчно.

— Ще изляза след петнадесет минути — наведе се и я целуна по челото, след което се запъти към банята.

Озадачена, Пру го проследи с поглед. Общо взето, Макорд приемаше нехайно новината, че съпругата му има гадене веднага след ставане сутрин. Недоумяваше колко още време му трябваше, за да започне да гледа сериозно на нещата. Макорд не беше глупав. Всъщност, обикновено беше обезпокоително проникателен.

Тя се замисли над това и внезапно всичко си дойде на мястото. Зачуди се кой от двамата е действал поразително бавно в последно време.

Той знаеше.

Осъзнаването на тази мисъл я попари. Пру отметна завивката и седна в леглото. Не е възможно, задъха се тя. Не може да знае. Никой, освен сестра ѝ, не знаеше, а тя вярваше на Ани, че не е издала тайната ѝ. Имаше още едно място, откъдето можеше да изтече информацията. Сигурно са се обадили от клиниката за нещо. Или са изпратили писмо.

Сметката. Разбира се. Съвсем беше забравила за сметката, която трябваше да пристигне по пощата. Макорд сигурно е бил шокиран до смърт, когато я е отворил. Треперейки леко, не защото ѝ се гадеше, а от възмущение, Пру стана от леглото и огледа стаята като обезумяла. Предимството му беше, че пристигна да се срещне с нея, предварително осведомен.

Макорд беше винаги подготвен. Би донесъл сметката като доказателство в случай, че тя отрече бременността си. Пру се спусна през стаята и с трясък отвори вратата на дрешника. В далечината чуваше плисъка на водата. Бързо претършува джобовете на спортното сако на Макорд. После коленичи и отвори ципа на очуканата кожена чанта, с която той обикновено пътуваше.

Вътре откри чисто бельо, чисти ризи, няколко копринени вратовръзки и кафяв плик с обратния адрес на женска здравна клиника в Сан Диего.

Бавно се изправи и сграбчи в ръка плика, щом се отвори вратата на банята. Обърна се и видя Макорд да стои на прага с кърпа около кръста. Погледът му беше натежал, унищожителен.

— Сега пък какво има, Пру?

Пръстите ѝ мачкаха плика.

— Ти си знаел, нали? Разбрал си, че съм бременна. Затова настояваше да се оженим. Ти си знаел.

ГЛАВА ПЕТА

— Да, знаех — съвсем тихо рече Макорд.

— По дяволите, защо не ми каза? — изплака Пру.

— А ти защо не ми каза? — тросна се той.

— Не желяех да се жениш за мен, само защото съм бременна.

— По дяволите — мрачно рече Макорд. — Трябваше да се досетя. Чудех се защо не си ми казала. Смятах, че си твърде горда, за да използваш бебето като претекст да получиш, каквото искаш — смръщи вежди. — Като си помисля, не е ли това една от причините?

Тя не обърна внимание на разсъжденията му.

— Как можа да ми сториш това, Макорд? Всичко развали — Пру почувства, че губи самообладание. Тя хвърли уличителния плик към коша за боклук. Не улучи и хартията леко тупна на килима.

Макорд скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата. Биваше го за такива работи, помисли си Пру с негодувание. В редките случаи, когато имаха сериозни спорове, обикновено той оставаше подпрян на някоя врата през цялото време и я наблюдаваше с бездънния си, натезал поглед.

— Започваш да се вълнуваш, Пру. Предполагам, че е естествено, като се има предвид сегашното ти положение, но според мен, по-добре е да се успокоиш и да погледнеш разумно на нещата.

— Да погледна разумно ли? — избухна тя. — Искаш да кажеш, че леля беше права. Просто трябва да си затворя устата и да съм ти благодарна за решението ти да се ожениш за мен? Е, трябва да ви кажа нещо, на теб и на нея. Не съм като майка си. Не съм някое бедно провинциално момиченце, което си мисли, че единственият начин да се измъкне от беднотията, е да хване някой да се ожени за нея. Не съм бедна, запомни! Имам добро образование, собствена кола, пари в банка и чудесна перспектива за професионална кариера. Освен това, живея в Калифорния, където всичко е възможно. Ще бъда приета и търсена. Мога да си позволя да родя детето и да го отглеждам сама. В днешно време много жени правят така.

— Но ти няма да го родиш и да го отглеждаш сама, Пру. Нали си вече омъжена? — Макорд съзнателно погледна към корема ѝ и после обратно лицето ѝ. — Аз съм баща на детето ти. Ако не те бях намерил, сигурно никога нямаше да ми кажеш? Защо, Пру? Да не би да се страхуваше, че като разбере, ще те изхвърля или ще поискам да направиш аборт?

Шокирана, тя го наблюдаваше с широко отворени очи. Не толкова думите му, а студенината в гласа му я стреснаха. Никога до сега не беше звучал толкова хладно и дистанцирано.

— Разбира се, че не. Страхувах се, че може да се ожениш за мен, защото съм бременна. Затова не ти казах. Не разбираш ли?

Той се отместил от вратата и с широки крачки се запъти към нея. Пру направи опит да отстъпи, но нямаше накъде. Точно зад нея беше дрешникът. Щом ръцете му обгърнаха раменете ѝ, тя се дръпна, не защото я заболя, а поради изражението на лицето му.

— Не, не разбирам — през зъби отвърна той. — Ти искаше да се омъжиш. След като си смятала, че ако знам за бременността ти, ще се ожения за теб, защо не си се възползвала от ситуацията, за да получиш своето? Кажи ми, Пру. Това е единственото нещо, което не мога да проумея.

— Да те насиля да се ожениш за мен заради бебето, едва ли е най-доброто начало за един брак — Пру безпомощно махна с ръка. — Поставих пред теб ултиматум, както ти се изразяваш, защото смятах, че може да се вразумиш и да прозреш, че отношенията ни бяха такива, че можеха да гарантират една по-трайна връзка. Мислех си, че ако успея да те отърва от самодоволството и мъжкото ти самолюбие, ти ще осъзнаеш, че наистина ме искаш. Когато се появи в къщата на Ани в Пасадена, си помислих, че най-после си взел правилното решение за двама ни и желаяш да се ожениш за мен.

Той леко я раздруса.

— Пру, чуй ме. Наистина исках да се ожения за теб.

— Защото откри, че съм бременна.

— Не отричам, че и това повлия, но щях да те последвам, дори и да не беше пристигнала тази сметка от клиниката.

Тя го изгледа смаяно.

— Отговори ми на един въпрос.

Той застрашително сви устни.

— Какъв въпрос?

— Сметката от клиниката кога пристигна, преди или след като взе решение да ме откриеш в Пасадена?

Последва пауза, която сама по себе си беше отговор за Пру, още преди Макорд да успее да си отвори устата. Тя примирено въздъхна, щом той заговори предпазливо:

— Пру, сметката от клиниката пристигна на другия ден след като си тръгна. Бях все още вбесен, защото ти се беше осмелила да ме напуснеш.

Тя отчаяно поклати глава, приемайки неоспоримия факт.

— Значи разбра, че съм бременна и реши да действаш. Появи се в Пасадена след няколко дни. Предполагам ти е било нужно известно време да разбереш къде съм отишла.

— Да, така е, по дяволите. Най-накрая се наложи да накарам Джей Пи да ми даде личното ти досие. Никога не си ми казвала, че сестра ти живее в Пасадена. Дори почти не си споменавала, че имаш сестра. Като си помисля, и за леля Вилхелмина в Тексас почти не си обелвала дума. Не беше лесно да те откроя. Пру, защо не си ми разказвала за семейството си?

Тя понечи да вдигне рамене, но не беше лесно, защото той все още я държеше.

— А ти, защо никога не си ми разказвал за твоето? Да си кажем нещата очи в очи, Макорд. Женените хора си споделят за семействата си. Двойките, споразумели се на удобна връзка без обвързване, нямат причина да обсъждат тези неща.

— Не знам защо. Говорили сме за всичко друго, но не и за това — той я пусна й се запъти към прозореца.

— Ти не направи никакво усилие да ме запознаеш със семейството си, защото се срамуваше, че живееш с мен. Не е ли така, Пру?

— Бъди благодарен — измърмори тя. — Леля Вилхелмина щеше да се нахвърли върху теб като градоносен облак, ако знаеше, че живея с теб.

— А сестра ти?

— Казах й, когато се преместих при теб. Тя ме разбра — прошепна Пру.

— Но не одобри, нали?

— Притесняваше се за мен. Мисля, че според нея поемах риск по този начин.

— И когато се появи бременна и сама на прага ѝ, тя не е имала съмнения, че си поела риск — Макорд погледна през рамо, погледът му беше суров.

Пру бавно отиде до леглото и легна с гръб към него.

— Трябваше да взема предпазни мерки. Трябваше да съм по-предпазлива.

Настъпи тишина, после Макорд тихо рече:

— Аз съм виновен. Случи се в нощта, когато се върнах от Африка, нали?

Пру кимна.

— Да.

Той замислено потърка тила си, сякаш се опитваше да успокои някакво вътрешно напрежение.

— Никога през живота си не съм бил по-изтощен, по-ядосан и по-потиснат, отколкото през същата тази вечер, когато се върнах от онова пътуване. Не бях виждал дотогава толкова много и толкова безмилостна смърт. Това те обсебва. Почти е невъзможно да повярваш, че тези хора имат бъдеще. Това, което се опитва да направи фондацията, е капка в морето, в сравнение с онова, което земята, природата и различните правителства причиняват на тези опитващи се да оцеляват хора.

— Разбирам — тихо рече Пру. В гласа му откри дълбините на грижливо прикривани чувства.

— Когато се събудих посред нощ със съзнанието, че съм си у дома и ти си при мен, изобщо не се замислих за предпазни средства. Единствено исках да се уверя, че и двамата сме все още живи и пред нас е бъдещето. На следващата сутрин си помислих колко непредпазливо съм действал. После забравих за това, тъй като ти нищо не каза. Сметнах, че всичко е наред. Изобщо не ми хрумна, че ще го запазиш в тайна, ако забременееш.

Не беше нужно до ѝ го припомня, помисли си тя. Много добре знаеше как му се отрази това пътуване до Африка. И тя не се замисли за предпазни мерки, когато той се събуди по средата на нощта. Женските ѝ инстинкти ѝ подсказаха, че трябва да му предложи единствено уют, топлина и увереност в живота.

За първи път, откакто се събуди онази сутрин, тя почувства лек прилив на кисело задоволство.

— Предполагам, че имаме необоримо доказателство за това, че животът продължава — измърмори тя.

Пру осъзна, че избликът ѝ на хумор го озадачи. Той се отдръпна от прозореца и седна на леглото до нея. Тя усети на рамото си силната му ръка.

— Пру, знам, че нещата изобщо не тръгнаха така, както навярно винаги си си ги представяла, като в някой брак от приказките — тихо рече Макорд. — Ясно е, че не отговарям на представата ти за рицаря в лъскава броня. Но, нещата ще тръгнат. Както ти казах снощи и двамата си обещахме нещо и се обвързахме един с друг.

— И какво, сега сме оковани от тези обещания? — предизвика го тя.

— Сама знаеш отговора — той я изучаваше напрегнато и навъсено.

Пру си помисли колко много обича този мъж, после мислите ѝ се насочиха към детето, което носеше. То имаше право да знае кой е баща му, особено след като бащата имаше твърдото намерение да поеме отговорностите си. Бавно и съзнателно Пру събираше разпилените си чувства. Разбира се, Макорд имаше право. Както обикновено, що се отнася до практическата и рационална страна на живота.

— При създалите се обстоятелства, бракът е най-добрият избор — официално рече тя накрая.

— Да, единственият избор, който вече реализирахме. Няма връщане назад.

Тя уморено се усмихна.

— Няма защо да ми го натякваш повече. Преди малко бях малко развълнувана, но сега се успокоих.

— Радвам се да го чуя — но изражението му ни най-малко не потвърждаваше думите му.

— Предполагам — замислено продължи Пру, — че леля Вилхелмина има право. Аз действително трябва да съм ти благодарна за това, че ме откри и настоя да сключим брак. Много мъже не биха си направили труда.

Той стисна зъби.

— По дяволите, Пру, не ти искам благодарността. Заедно създадохме тази ситуация, заедно и ще намерим изход.

Устните ѝ леко помръднаха. Тя се измъкна изпод ръката му и се изправи.

— Искаш да кажеш, че не трябва да коленича по три пъти на ден и да целувам краката ти всеки петък, така ли?

Той се изправи до нея и собственически плъзна пръсти по тила ѝ.

— Можеш да целуваш краката ми — нарочно каза той, — винаги, когато пожелаеш.

— Успокой се, сърце мое — тя сбърчи нос. — Не съм сигурна, че упражнението ще се отрази добре на бебето.

Погледът му омекна, той я придърпа към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Всичко ще е наред, скъпа. Всичко ще се нареди чудесно. Може началото да не беше равно, но нещата ще тръгнат, когато си обещаем да не се заяждаме един с друг.

— Искаш да кажеш, когато аз спра да се заяждам с теб, така ли, Макорд? Истината е, че от самото начало ти беше много добронамерен и всеотдаен. Сега го разбирам. Преди малко аз се държах като егоист и бях прекалено емоционална. Няма да се повтори.

Той се загледа в искреното ѝ лице и лека усмивка пробяга по неговото.

— Така ли?

Тя убедено кимна.

— Да. Не ми се присмивай, Макорд. Достатъчно преживях в последно време, няма да понеса да ми се присмиваш.

Той изстена и лекичко я притисна.

— Не ти се присмивам, скъпа — меките ѝ гърди се сблъскаха с неговите и една къдрица от косата ѝ прегърна твърдия мускул на рамото му. — Стана ми по-леко, че вече няма да спорим относно брака ни.

— Аз рядко споря с теб, Макорд.

— Знам. Но когато това се случи, се чувствам така, сякаш съм попаднал в гръмотевична буря. Ти си непредсказуема. Не знам как да действам от страх да не те предизвикам още повече.

— Изглежда това не ти пречи да ми отговаряш — сухо отбеляза тя.

— Мъжът е длъжен да направи нещо, когато жена му гори в пламъци — той наведе глава и понечи да я целуне, но тя се измъкна от прегръдката му.

— Пру?

— Става късно. По-добре да си взема душ — тя вече влизаше в банята. Сатененият халат обви тънките ѝ глезени. — Апетитът ми изглежда се възбужда от мъстта. Нямам търпение да закусвам. Излизам след няколко минути, Макорд.

Вратата се затръшна. Макорд дълго и замислено не сваляше поглед от нея. Искаше му се да повярва в декрета, който току-що беше връчил на новата си съпруга. Искаше му се да убеди себе си, че наистина всичко беше уредено и отсега нататък отношенията им щяха да са гладки.

Но нямаше смисъл да се заблуждава. Пру приемаше брака, но положението ѝ не я правеше много щастлива и доволна. Искаше бракът ѝ да е следствие на естествените, според нея, причини за такова събитие. А тя беше убедена, че Макорд се ожени за нея поради чувство на дълг и отговорност.

Той не разполагаше с доказателства за противното.

Макорд се замисли над ироничните ѝ заключения. Според Пру, той се беше оженил за нея, тъй като се чувстваше отговорен за бебето. Чудеше се какво ли щеше да си помисли семейството му, ако знаеше твърдото ѝ мнение за неговото поведение. Очертаваше се забавна картинка.

Той отпрати тази мисъл и се запъти към дрешника, откъдето извади дънките си и една бяла риза с дълги ръкави. За първи път се замисли сериозно над реакцията си, когато видя сметката от клиниката. Нямаше да е зле, ако можеше да предложи на Пру поне уверението, че беше взел решение да я последва, преди да пристигне сметката.

Истината беше, че в деня след заминаването ѝ той беше вбесен и разярен. Чувстваше се предаден, както никога дотогава. Нито дори когато преди три години разбра, че годеницата му Лора Рейнолдс беше бременна. Откакто Пру го напусна, го връхлетяха емоции, чиято сила беше заплашителна.

Известно време се опитваше да си внуши, че Пру ще се върне и на колене ще го моли. Дори си представяше как ще реагира.

Фантазиите му обаче в голяма степен бяха плод на огромното количество уиски, което изпи след скучната официална вечеря на Джей Пи. Подобни празненства винаги бяха отегчителни, когато ги организираше някой друг, а не Пру. Тя владееше изкуството да предразполага хората и да поддържа разговор. Както Джей Пи обичаше да казва, хората откликваха на Пру като мухи на мед.

Нощните му фантазии, които той доукраси, когато над калифорнийския бряг пукна зората, бяха изключително живи и доволно ярки! Представяше си деликатна сцена на сдобряване, при която Пру плаче и се извинява и обещава никога вече да не го напуска.

От своя страна, той се държи резервирано в началото, после любезно склонява, докато накрая великодушно ѝ прощава. Сцената по естествен начин приключваше в леглото, където Пру компенсираше всичките неволи, на които беше подложен.

Още не беше дооформил всички детайли във фантазиите си, когато пристигна сутрешната поща, а с нея и сметката от клиниката. В момента, в който я отвори, всичко се промени.

Не, не беше вярно. Нищо не се промени. Макорд закопча ципа на дънките си с рязко движение. Резултатът си оставаше същия. Все някакъв начин трябваше да намери да върне Пру там, където ѝ е мястото. Независимо дали ѝ беше известно, мястото ѝ беше в неговия дом, в неговото легло.

Пру се изуми на апетита си на закуска. Преди още да разбере какво прави, тя погълна четири филии пълнозърнест хляб, две яйца на очи, огромно количество запържена каша и голяма чаша портокалов сок. Докато довършваше последната препечена филия, забеляза, че Макорд я наблюдава и се забавлява. Тя се изчерви и остави остатъка недояден.

— Ако не се ограничавам, ще стана като мечка — измърмори тя.

Той взе парчето хляб и го поднесе към устните ѝ.

— Не се тревожи. И закръглена ще си сладка.

— Много благодаря — подразни се тя. Но щом отвори уста, той напъха филийката и не ѝ оставаше нищо друго, освен да я изяде. Беше вкусна. Можеше да изяде още три, но се въздържа да го каже. — Днес ще се връщаме ли в Ла Джола?

Макорд се поколеба и след малко поклати глава.

— Не.

Пру огледа елегантната трапезария.

— Искаш ли да останем още? — тя не знаеше дали ѝ се остава. Усещането ѝ за истински меден месец се изпари тази сутрин, когато намери сметката от клиниката.

— Бих искал да поостанем — отвърна Макорд, наблюдавайки я отблизо, — но може да дойдем тук някой друг път. Трябва да се връщаме в Ла Джола възможно най-бързо. Преди това обаче, искам да свърша нещо.

Пру кимна със съзнанието, че ѝ се искаше да се прибира у дома. Беше ѝ странно, че от момента, в който се премести да живее при него, възприемаше къщата му като свой дом.

— Чудесно.

Нямаше и следа от облекчението, което почувства. Меденият месец окончателно приключи. Беше приключил, преди да започне.

Макорд забеляза реакцията ѝ и свъси тъмните си вежди, придобивайки свирепо изражение.

— Една едnodневна екскурзия не е кой знае какъв меден месец.

Пру повдигна едното си рамо със заучена небрежност.

— При създалите се обстоятелства е съвсем логично.

Той имаше вид на човек, готов да спори, но нищо не каза. Само рече:

— Трябва да свършим едно нещо, преди да се приберем у дома.

Тя го погледна въпросително.

— Вярно, че спомена. За какво става въпрос?

Той обгърна с длани чашата си с кафе и си пое дълбоко въздух.

— Искам да те представя на семейството си.

Пру се замисли.

— Казваш го така, сякаш ще ме представяш пред испанската инквизиция. Да не би в рода ви да имате няколко такива като леля Вилхелмина?

— Повярвай ми — рязко отвърна Макорд, — леля Вилхелмина е цвете в сравнение с моите роднини. Леля ти поне никога не те е лишавала от наследство, нито ти е казвала, че те смята за нечестна, нелоялна и нелицеприятна.

— Мисля, че алитерацията не ми се нрави. Твърде много „не-“ има. Нечестен, нелоялен и нелицеприятен — Пру се смяя. — Както и да е, що за семейство е твоето?

— Много горди, много упорити и без желание да простят. А също и много богати. Баща ми натрупа парите си преди много време, в бизнеса с недвижими имоти в Калифорния. Израснах във ферма, която по стечение на обстоятелствата се намираше в централната част на Ориндж. Преди двадесет години баща ми продаде земята на някакви предприемачи на недвижими имоти за цяло състояние. Баща ми е действително проникателен човек. Както се оказа, имаше нюх да вади пари от земята. Печалбите от фермата инвестира в една много успешна кампания за недвижими имоти, парите от която веднага вложи в още земя. След това, нищо не можеше да го спре. Официално, той все още е президент на „Макорд Ентърпрайзис“, но дейността по ръководенето на ежедневните сделки възложи на по-малкия ми брат, Кайл. Той се очертава дори още по-проникателен и по-успешен от баща ми. „Макорд Ентърпрайзис“ се разраства лавинообразно.

Пру се ококори.

— Живи ли са родителите ти?

— Много даже — Макорд отпи от кафето си. — Също и брат ми Кайл и съпругата му Кери. Кайл е гордостта на семейство Макорд.

Пру се впечатли от тона му.

— За теб ли беше определен този пост? Преди да те лишат от наследство, а?

— Аз съм най-големият син — отвърна Макорд, без да влага чувство. — Баща ми винаги смяташе, че аз ще поема по неговите стъпки. Дори когато настоях да запиша селскостопански науки в университета, той все още хранеше надежди. В продължение на няколко години правех опити да му угодя.

Пру наклони глава на една страна и потропа с пръст по масата.

— Имаш късмет, че са те изхвърлили от семейната завера.

Сега Макорд остана учуден.

— Защо го казваш?

— Отървал си се от задължението да станеш изпълнителен директор и да поемеш по стъпките на баща си. Не мога да си представя по-лоша съдба от тази за теб, Макорд — Пру леко се усмихна. — По душа си фермер. За теб и Джей Пи е доста трудно да общувате и да

забавлявате хората, което е част от бизнеса на фондация „Арлингтън“. Не мога да си представя, че по цял ден ще стоиш зад някакво бюро като в капан. Ако беше поел юздите на бащината си фирма, щеше да се затвориш в някакъв приказен офис. И единствената ти връзка със земята щеше да е игрището за голф.

Макорд продължаваше да се взира в нея, после на лицето му се появи широка усмивка.

— Знаеш ли, права си? Щеше да е цяло нещастие. Разбрах го едва, когато ме отрязаха.

— Действително ли те отрязаха, Макорд?

— Не официално. Родителите ми просто ми дадоха да разбера, че за тях съм голямо разочарование и не заслужавам името и наследството си. Спомням си, че тогава казах нещо от рода на това, че хората, които са отглеждали фасул, за да се изхранват преди по-малко от двадесет години, не са проявявали прекалена загриженост за името и наследството си. Скоро след това отношенията ни се влошиха. В резултат на това, аз излязох от живота им. Взех ферарито и каквото имах в банката и това е.

— Какво, за бога, си направил, че толкова да се отчуждят родителите ти от теб? — Пру си представяше, че всеки баща би се гордял със син като Макорд.

— Това е дълга и скучна история — той се отдръпна емоционално от разговора. Сякаш се спусна завеса, за да прикрие погледа му. Отново беше придобил дълбоко и загадъчно изражение. — Да кажем, че не се ожених за подходящата жена.

Пру остана със зяпнали уста.

— Трябвало е да се ожениш за точно определена жена, така ли? — попита тя, отмаляла.

— Беше преди три години, Пру. Вече ти казах. Тя е мъртва сега.

— Годеницата ти, за която спомена онази вечер, докато се хранехме? — рязко попита Пру.

— Точно така. Баща ѝ беше най-добрият приятел на моя баща, а също и партньор в много от сделките. Лора щеше да наследи доволно добър дял от „Макорд Ентърпрайзис“. Малко преди да умре, баща ѝ ме помоли да се грижа за Лора. Родителите ми гледаха на нея като на своя дъщеря. Майката на Лора беше изчезнала преди много години, след

като се развели с баща ѝ, така че когато той почина, фамилията Макорд стана нейно семейство. Всички мислеха, че с Лора сме добра двойка.

— В това число и вие самите с Лора? — Пру си помисли, че дъхът ѝ беше като в капан в гърдите ѝ. Съвсем съзнателно се опита да уталожи обзелото я напрежение.

— Да — отвърна Макорд, — в това число и ние с Лора. Тя беше красив, русокос ангел. Всички я обичаха. И тя казваше, че ме обича.

— О! — Пру не измисли нищо друго в отговор.

— Да, така е.

— Е, и? — подкани го Пру. — Какво се случи?

Макорд впери поглед в кафето си.

— Промених решението си за годеща. Реших, че не искам да се женя за нея. Когато ѝ го съобщих, тя изпадна в ярост, едва ли не в истерия. Не посмях да я оставя сама през нощта, докато не се успокои. Излязох от апартамента ѝ в два през нощта, след като беше дошла на себе си и ме изхвърли. Тръгнах си. Но веднага след като съм си тръгнал, тя се качила в колата си и духнала по улиците през нощта. Според полицаите сигурно се е движила със сто и шестдесет километра в час, когато изгубила контрол на магистралата.

— Господи — въздъхна Пру.

Погледът на Макорд стана суров.

— Умря три часа по-късно в болницата. Семейството ми беше край леглото ѝ. Уверявам те, беше много драматично. Лора дойде в съзнание и успя да разкаже на всички защо в два и половина през нощта се е движела с бясна скорост по магистралите на Лос Анджелис.

— Теб ли обвини? — попита Пру, шокирана.

Макорд кимна.

— Човек може да каже, че бях осъден от една умираща жена. Повярвай ми, никак не ми беше лесно — той не каза нищо повече.

— Колко ужасно! Каква бъркотия! Не проумяваше ли семейството ти, че вината за трагедията едва ли е била твоя?

— Не. Имаше... — той замълча, търсейки подходящата дума, — утежняващи вината обстоятелства, както казват.

— Какви обстоятелства?

— Те не са от значение вече, Пру. Всичко свърши преди три години. Изводът е, че трябваше да се оженя за Лора. Подведох я и я

накарах да повярва, че ще стане моя съпруга. Когато аз хладнокръвно наруших обета, тя обезумя. Лора беше деликатна натура.

Явно Макорд реши, че е споделил достатъчно. Пру го познаваше добре и не настоя за повече информация. Всъщност, тя се учуди колко много разказа. През последните петнадесет минути тя научи за миналото на Макорд и семейството му повече, отколкото през последните шест месеца.

— Значи в резултат на това, баща ти реши, че брат ти е постоянен син и го направи изпълнителен директор на компанията, така ли?

— Да, нещо такова. Сега изглежда доста просто. По онова време, бъркотията беше голяма.

— През последните три години виждал ли си се с родителите си, с брат си и съпругата му?

— Преди две години празнувах Коледа с тях. За всички ни беше неестествено, ако трябва да използвам най-безобидни думи да го опиша. Не направих втори такъв опит.

— Но сега си решил да ме представиш на семейството си? — неловко попита Пру.

— Няма да е приятно, но никой няма да те напада, Пру. Те винят мен за случилото се. Обещавам ти, че няма да оставаме за дълго. Искам само да знаят коя си и че сега си моя съпруга. В края на краищата, когато бебето се роди, ще трябва да узнаят за него.

— Бебето ли? — прошепна Пру. — Трябва ли да им казваме за бебето точно сега? Не може ли да почакаме?

— Защо да чакаме? — попита Макорд с присвити очи.

Пру потърси причини, които не можеше да изрази с думи.

— Твърде рано е. Тъкмо започвам да свиквам с факта, че съм бременна. Дай ми време, Макорд.

— Времето нищо няма да промени — внимателно отбеляза той. — Ти ще продължаваш да бременееш.

— Не е смешно — тросна му се тя, забелязвайки пламъчето на задоволство в очите му.

— Знам. Не бива да те дразня. Разбирам, че през последните няколко седмици преживя много вълнения. Сега те моля да се изправиш лице в лице с неколцина роднини, които аз самият не обичам особено. Нямам намерение да внасям допълнително напрежение с

новината, че не само сме се оженили едва вчера, но ти си вече бременна.

— Благодаря ти, Макорд — любезно отвърна тя.

— Неудобно ти е, нали? — попита той, неочаквано проявявайки прозрение като мъж. — Това е истинската причина, поради която не желаяш да казвам, че си бременна. Не искаш да си мислят, че не си имала друг изход, освен да се омъжиш.

Пру захапа устни. Тя самата не беше сигурна в причините. Само знаеше, че се чувства притисната и потисната, и какво ли още не. Все емоции, характерни за бъдещите майки.

— За сега ще се въздържа от мнение — измърмори решително тя.

— Ако според теб е неестествено, че хората ще си помислят, че е трябвало да се ожениш, защото си забременяла, как, по дяволите, смяташе да се справиш с положението си на неомъжена майка?

— Това е друго.

— Какво му е различното?

— Не мога да ти обясня, а и не ми се иска да се опитвам да го направя. Да оставим тази тема. Ще обявя бременността си, когато намеря за добре — отвърна тя ядно. Всичко се въртеше около мисълта, че Макорд се ожени за нея, само защото беше от този тип мъже, които застават зад задълженията си и ги спазват. Трябваше ѝ време да приеме тази мисъл.

Макорд поклати глава, полу-нетърпеливо, полу-състрадателно.

— Ах, жени — изръмжа той.

— Ах, мъже — отвърна му по същия начин Пру.

ГЛАВА ШЕСТА

Докато Макорд натовари багажа във ферарито, Пру овладя променливите си емоции. Тя си повтаряше, че няма абсолютно никаква причина да се оплаква от положението, в което се намираше. Трябваше да е наистина благодарна, както я посъветва леля Вилхелмина. Беше й ясно, че много жени при подобни обстоятелства биха останали сами. Тя имаше късмет, че се ожени за бащата на детето. Нямахше основание да роптае против съдбата си.

Въпреки това, всичко й се струваше неестествено.

Макорд настани Пру във ферарито и седна на шофьорското място. Отправи й бърз, въпросителен поглед и запали колата.

— Добре ли си?

— Чувствам се чудесно.

— Лицето ти изглежда странно. За какво си мислиш?

Пру нарочно направи гримаса и от това изражението й стана още по-странно.

— Просто се опитвах да си подобря настроението.

— Защо? — попита той, докато изкарваше колата от паркинга на странноприемницата.

— Защото няма защо човек да се оплаква, при положение че действително няма причина — отвърна рязко тя на предизвикателството.

— Значи си решила да изпитваш благодарност.

Не й хареса тонът му.

— Нямам намерение да се хвърлям зад борда, но предполагам, че би трябвало да съм по-скоро благодарна.

— Вече ти казах, че не ми трябва твоята благодарност — отвърна Макорд.

— Да не искаш да проклинам съдбата си? — тросна се тя.

— Както би казал Джей Пи, все ще се намерят такива, дето да се оплачат, че се бесят с ново въже.

— Това подозрително ми напомня за сентенциите на леля Вилхелмина. Аз не се оплаквам. Казах ти, че се упражнявам да бъда благодарна.

— Какво ще кажеш, ако зарежем тази тема?

Пру му хвърли поглед странично и откри, че Макорд с усилие се сдържа да не избухне. Тя винаги познаваше кога е ядосан. Той стискаше зъби и се бореше със сподавения гняв.

— Може би е най-добре така — тихо се съгласи тя и насочи вниманието си навън.

От лявата страна на пътя чак до хоризонта се простираше Тихият океан, блеснал на слънцето. Утринната мъгла, която често пъти обвиваше крайбрежната ивица през лятото се беше стопила. Денят се очертаваше топъл.

— Къде живеят родителите ти? — попита Пру след тридесетминутно мълчание.

— Имат къща извън Санта Барбара — гласът на Макорд прозвуча спокойно.

— А къде е централният офис на корпорацията?

— В Лос Анджелис.

— А брат ти и съпругата му? В Лос Анджелис ли живеят?

— В Марина дел Рей — кратко отговори Макорд. Това беше една от шикозните крайбрежни общини, които се числяха към най-новите покрайнини на Лос Анджелис.

— Твоите родители очакват ли ни?

— Вчера се обадох на майка ми по телефона и й предадох, че пристигаме днес следобед. Пру, ще останем само час-два. За толкова време все ще успеем да се измъкнем живи.

— Ще изпълниш синовния си дълг, така ли? Ще представиш новата си съпруга на семейството си, а в нашия случай само това се иска от теб.

— Точно така — безизразно потвърди Макорд. — Макар, че не от чувство за дълг те водя да се запознаеш с тях.

— Защо тогава? — тя беше крайно любопитна.

— Не съм сигурен — отвърна той, изненадвайки я с откровеността си. — Мисля, че има нещо общо с желанието ми те да знаят, че родът ще бъде продължен чрез мен, независимо дали одобряват или не. Искам да знаят за теб.

Пру се замисли за миг.

— Майка ти шокира ли се, когато чу, че си се оженил? — попита тя най-после с предпазлив тон.

— Много.

Пру тихичко изстена и се зачуди какво ли посрещане я очаква.

— В такъв случай, определено се радвам, че взехме решение да не им казваме за бебето. Не желая да се чувствам виновна, че съм подложила майка ти на прекален стрес.

Домът на родителите на Макорд представляваше внушителна модерна постройка, разположена високо над морето с изглед, както към океана, така и към заоблените хълмове. Огромните размери и величието ѝ леко смутиха Пру. За първи път осъзна колко богати бяха в действителност старите Макорд. Впери поглед в лъскавата, модерна постройка, с богато остъкление. Макорд зави по дългата, виеща се автомобилна алея.

— В тази къща ли си израсъл? — попита тя внезапно и с подчертано любопитство. — След като напуснахте фермата?

— Не. Родителите ми си построиха тази къща преди няколко години. Използваха я като вила, докато баща ми се оттегли от „Макорд Ентърпрайзис“. Сега живеят тук постоянно.

— Поразителна е — нищо друго не ѝ дойде на ум.

— Харесва ли ти?

— Приятно местенце, но не бих искала да живея тук — тутакси отвърна тя.

Той се изсмя.

— Защо?

— Нашият дом ми харесва повече.

Макорд ѝ хвърли бърз поглед при думите „нашият дом“, но не каза нищо.

Пру не го забеляза. Докато той паркираше колата, вниманието ѝ беше насочено другаде. Широката, елегантно съразмерна двойна врата, се отвори и на прага се появи една привлекателна жена, която сигурно беше почти на шестдесет, но външният ѝ вид я правеше с десет години по-млада. Косата ѝ беше наситено руса, подстригана късо, без особена фризура. Това подчертаваше големите ѝ изразителни очи. Чудесната кройка на широките ѝ памучни панталони и кремавата ѝ блуза по елегантен и ненатрапчив начин подсказваха за много пари.

— Това майка ти ли е? — попита Пру.

Макорд изключи мотора и се взря в силуета на прага.

— Казва се Ивлин.

Ивлин Макорд заслиза по стъпалата. Докато тя се приближаваше, Пру забеляза напрежение и неспокойствие, които възрастната жена не успя да прикрие под лъчезарната усмивка за „добре дошли“. Майката на Макорд беше много по-напрегната от Пру, в очакване на срещата. Въпреки това, младата жена затаи дъх, когато Макорд излезе от колата и прие поздрава на майка си, много сдържана целувка по бузата. Очевидно и двамата предпочитаха тя да бъде кратка.

Пру бавно излезе от колата. В същия миг Макорд и майка му се обърнаха към нея. Когато погледите на Ивлин и новата ѝ снаха се срещнаха, Пру забеляза, че дълбините на лешниковите ѝ очи таяха нещо повече от напрегнатост. Можеше да се обзаложи, че видя искрица надежда.

Макорд бързо ги представи една на друга. Пру се усмихна на Ивлин и протегна ръка.

— Толкова се радвам да се запозная с вас — каза Ивлин, изучавайки лицето на Пру. — Много се изненадах като научих новината от Кейс вчера. Нямах ни каква представа, че... Искам да кажа, че не сме предполагали, че е сгоден, камо ли женен. Заповядайте вътре. Запознайте се с Хейл. Кейс, защо не внесеш багажа? Можеш да го сложиш в западната стая. Има чудесен изглед.

— Няма защо да внасям багажа, майко. С Пру ще останем само около час. Доведох я само да се запознае с теб и татко.

Пру премигна като чу хладния отказ на Макорд. Забеляза как мъждукащата надежда в очите на Ивлин Макорд отстъпи пред добре прикрито отчаяние.

— Боже мой — нещастно рече Ивлин. — Така се надявах поне да пренощувате. Толкова време мина. Поканих брат ти и съпругата му за вечеря. Надяваме се, че и Девин Бланчард ще успее да дойде. Те ще пренощуват и утре сутрин ще се върнат в Лос Анджелис.

Макорд отправи към майка си непонятен поглед.

— Поканила си Кайл, Кери и Девин?

Ивлин трепна, сякаш въпросът му беше обвинение. В следващия миг стисна устни.

— Сметнах, че е редно да се запознаят с новата ти съпруга, Кейс.

Макорд не беше отговорил, когато от вратата се обади мъжки глас.

— Най-малкото, което можеш да направиш при това положение, е да останете за вечеря. Майка ти много се потруди, Кейс.

Пру се обърна и на прага на къщата видя едно по-възрастно копие на Кейс. Тъмните му коси бяха почти посивели, но погледът в блестящите му, тъмни очи беше също толкова решителен, мрачен и горд, колкото и на сина му. Лицето му имаше същите свирепи черти, и човек не можеше да сбърка подчертаната, мъжка арогантност. Хейл Макорд все още беше силен, добре сложен мъж, въпреки, че килограмите му бяха повече от тези на сина му. Дори и да не знаеше името му, Пру моментално щеше да познае кой е. Сега й стана ясно откъде се беше взела у Кейс Макорд гордостта, арогантността и абсолютният и проклет инат.

— Здравей, татко. Бих искал да се запознаеш със съпругата ми, Прудънс — хладно рече Макорд. — Пру, ако не си разбрала, това е баща ми, Хейл Макорд — той се обърна с лице към баща си. — Съжалявам за плановете на майка, но вчера като се обадох по телефона й обясних, че няма да се бавим много.

Ивлин го погледна умолително.

— Не можете ли да останете поне за вечеря, Кейс? Толкова време мина — тя безпомощно премести поглед към Пру.

Младата жена не можеше да понесе болката в очите й. Усмихна се на Ивлин и пристъпи напред да поеме ръката на съпруга си.

— Няма особена причина, която до ни попречи да останем за вечеря, нали, Макорд? Всъщност, може да останем да ноцуваме. Бихме се радвали. В Ла Джола трябва да се връщаме чак утре или вдругиден.

— Пру — мрачно рече Макорд, — няма смисъл да оставаме повече от час тук.

— Глупости — твърдо се противопостави Пру. — Мястото е красиво и с удоволствие бих останала да пренощувам — тя усети напрежение в ръката на Макорд, затова се усмихна широко, обръщайки се към Ивлин Макорд: — Много благодаря за поканата, госпожо Макорд. Много мило от ваша страна, че ни приемате, въпреки късното съобщение за визитата.

— Моля те, наричай ме Ивлин — приливът на майчинска благодарност прозвуча едва ли не смущаващо.

— По дяволите, Пру... — в гласа на Макорд се надигаше гняв.

Пру го пусна и се заизкачва по стъпалата, протегнала ръка за поздрав към новия си свекър.

— Внеси багажа, Макорд — небрежно изрече командата през рамо, като мълчаливо се молеше да ѝ се размине. — Как сте, господин Макорд? Бих ви познала навсякъде. Обзалагам се, че и вие сте отраснал във ферма. Отразява се великолепно на мъжките рамене.

Хейл Макорд примигна, сякаш не знаеше как да приеме предизвикателното ласкателство. Тогава изглежда реши, че е безопасно да отговори на веселия ѝ поглед. Той пое ръката ѝ в големите си лапи.

— Имаш право, Прудънс. Доста години прекарах в събиране на боб и сено. Кой, мислиш, че научи Кейс да прави тези неща? Наричай ме Хейл.

— Наричайте ме Пру. Всички така ме наричат — тя се осмели и хвърли бърз поглед към колата. Вътрешно си отдъхна, защото видя, че Макорд изваждаше багажа от ферарито. Ивлин неспокойно поглеждаше ту багажа, ту Пру, сякаш не смееше да повярва, че синът ѝ се съгласи да останат да пренощуват. Пру окуражително ѝ се усмихна от най-горното стъпало, при което тя отвърна на жеста и бързо се приближи. Определено си помисли, че късметът ѝ проработи. Качи се по стъпалата и покани Пру в салона.

— Благодаря ти, мила — прошепна тихичко тя и само Пру я чу. — Благодаря ти много. Задължена съм ти — после повиши глас: — Ела насам да ти покажа спалнята ви. Хейл, защо не помогнеш на Кейс с багажа?

Хейл погледна към ферарито, недоумяващ как точно да помогне. В следващия миг кимна рязко и тръгна надолу по стъпалата.

— Дай, Кейс. Ще взема една от тези чанти — бързо рече Хейл.

— Няма нужда, татко. Аз ще ги внеса.

— Казах, че ще взема една, по дяволите.

Макорд мълчаливо подаде една чанта на баща си, който се обърна и закрачи към къщата.

Пру усети, че жената до нея трепери от ужас и ѝ се прииска да я прегърне състрадателно. „Боже, помисли си тя, какво семейство.

Всички те ходят по тънък лед и си играят с огъня, както би се изразила леля Вилхелмина.“ Тя поне гласно изразяваше чувствата си. Не се опитваше да се прикрива зад привидно спокойствие и учтива фасада.

В салона се появи млада жена с въпросителна усмивка на лицето.

— Това е Сандра — обясни Ивлин. — Помага ни в домакинството. Вече е приготвила стаята ви. Сандра, запознай се с Прудънс, съпруга на сина ми.

— Как сте? — учтиво поздрави Сандра. — Обадете ми се, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря — измърмори Пру.

— Така, Пру. Хейл, остави куфара ей там — Ивлин се суетеше из елегантната сива спалня, приглаждайки идеално опънатите завивки на леглото, забърсвайки невидимия мъх от лакираната тоалетна масичка. Тя тревожно погледна към Пру. — Тази стая става ли, Пру?

Пру отново се почувства задължена да отвърне с великолепна, окуражителна усмивка.

— Фантастична е. Какъв прекрасен изглед! Довечера няма да мога да заспя. Цяла нощ ще гледам през прозореца. Не е ли удивително колко различен изглежда океанът, в зависимост от коя част на брега го наблюдава човек? От къщата на Макорд, искам да кажа от нашия дом, гледката е съвсем различна.

Последва пълна тишина. Ивлин плъзна поглед покрай Пру към безизразното лице на сина си.

— Не бих могла да знам — измърмори тя, — никога не съм била на гости на Кейс в Ла Джола.

Макорд нищо не каза. Остави багажа и се приближи към прозореца, сякаш заинтригуван от гледката. Хейл се размърда неестествено на прага, а Ивлин захапа устната си.

Пру потуши още един мълчалив пристъп на ужас и се закле да си държи езика зад зъбите през останалата част от следобеда и вечерта.

— Кога ще пристигнат братът на Макорд, Кайл, и съпругата му? Нямам търпение да се запозная с тях.

— Ще са тук до пет, не мислиш ли, Хейл? — Ивлин веднага се възползва от неутралната тема на разговора.

— Разбира се. Някъде там, към пет — измърмори Хейл.

— Е — продължи Ивлин с очевидно престорена веселост, —
защо вие двамата не се освежите? После може би ще пожелаете да се
разходите по плажа.

— Звучи прекрасно — увери я Пру. Едва не припадна от
облекчение, когато вратата на спалнята се затвори след родителите на
Макорд. Тя се излегна в леглото и се загледа в широкоплещестия гръб
на съпруга си.

— Вечерта ще е някакъв ад — каза Макорд.

— Виждам.

— Не забравяй — посъветва я той, саркастично изкривил устни,
когато се обърна с лице към нея, — че вината си е само твоя. Аз като
глупак се оставих да ме принудиш да се съглася да останем.
Пожелавам ти само радости с новите ти роднини, Пру — той влезе в
банята и затръшна вратата.

Пру не предполагаше колко страшно щеше да стане
положението, докато малко преди пет не пристигнаха Кайл и Кери
Макорд. Общуването с родителите на Макорд може би беше малко
напрегнато, но срещата ѝ с Кери Макорд беше наистина враждебна.

Кайл и съпругата му бяха хубава двойка. Кайл имаше тъмните
очи и гъстата коса на баща си, но за разлика от последния и брат си не
беше мускулест. Напротив, слаб, енергичен, с прецизен маниер на
калифорнийски офис служител, добре облечен.

Кери беше синеока, червенокоса красавица. Пру беше сигурна,
че при нормални обстоятелства тя би била елегантна и съразмерна.
Кери, обаче, беше в напреднала бременност. Човек можеше да познае
по роклята ѝ, специален модел за бременни, че приближаваше деветия
месец.

Внезапно Пру почувства силно желание да сподели за
бременността си с Кери. Откри, че е нетърпелива да си сравнят
записките и да си разменят въпроси. Но, импулсът ѝ тутакси угасна,
щом забеляза гнева и омразата в сините очи на Кери. Другата жена
беше привидно любезна, ала не приветства с „добре дошла“ новия
член в семейството.

Тя ме мрази, помисли си Пру, шокирана. Аз дори не я познавам,
а тя вече ме мрази. Не можеше да повярва, че всичкият гняв и
напрежение в семейството бяха причинени от обвинението, изречено
от една умираща жена преди три години. Сигурно имаше и още нещо в

тази история, и Пру трескаво се чудеше какво ли е то. Очевидно никой нямаше намерение да говори за това.

— Девин Бланчард реши, че ще дойде довечера в последния момент, мамо — обясни Кайл Макорд на майка си, докато мълчаливо поздрави брат си и се зае да разтовари багажа от беемвето, което караше. — Всеки момент ще пристигне.

— Чудесно — рече Ивлин и нетърпеливо погледна отново поголемия си син. — Така се радвам, че е успял да дойде. Ти и Девин бяхте много добри приятели едно време, Кейс, нали? Сигурна съм, че ще ти е приятно да го видиш отново. Да влезем вътре. Хейл тъкмо се канеше да налее питиетата.

Всички изглеждаха доволни от краткия ритуал на коктейла, предхождащ официалната вечеря. Пру си поръча плодов сок като Кери, но на никой не му направи впечатление. Хейл раздаде питиетата. Ивлин и Пру направиха енергичен опит да поддържат разговор. Скоро на автомобилната алея се чу мотора на още една кола.

— Трябва да е Дев — рече Кери и хвърли странен поглед към Макорд. — Не си го виждал от доста време, Кейс. Не е ли така? Ами да, последният път беше преди три години, когато почина Лора.

Пру не можеше да повярва, че етърва ѝ проявява такова безочие като намесва в разговора името на покойната. Болезнено очевидно беше, че всички се стараят да избягват каквито и да било намеци за онова, което се беше случило преди три години.

Макорд просто вдигна рамене и отпи от уискито си.

— Да, оттогава не съм го виждал.

— Дватамата с Девин работехте върху редица проекти на „Макорд Ентърпрайз“ — замислено рече Ивлин.

Макорд мрачно я погледна.

— Нещата се променят, нали?

На Ивлин не ѝ се наложи да отговаря, защото в този момент Хейл отвори вратата на новодошлия. Пру с любопитство огледа Девин Бланчард.

Пясъчно руса коса и зелени очи, приблизително на възрастта на Макорд. Облечен със скъпо ежедневно ленено сако и широки панталони с европейска кройка, той приличаше на красавец, чийто чувствен, но непреклонен поглед допадеше на жените. Докато се здрависваше с Пру, той я удостои с топла усмивка.

— Пру, поздравявам те, че най-после го улови в капана — каза Девин с лек, шеговит тон. — Последния път, когато с Кейс говорихме за брака, той се закле да не се жени до живот.

Вътрешно Пру трепна от болка при тези думи, но тъй като почувства облекчение, че може нормално и дружелюбно да говори с някого, тя тутакси прости на Девин.

— Не му се случва често, защото е много упорит човек, но дори и да не ви се вярва Макорд понякога променя решенията си — с лекота рече Пру.

Девин се усмихна първо на нея, а после и на Макорд.

— Нищо не може да накара един мъж да промени решението си, както една красива жена. Как я караш, Кейс? Доста време мина.

— Добре съм, Дев. А ти? — Макорд беше учтив, гласът му не издаваше нищо, въпреки че се здрависа с приятеля си сравнително спокойно.

— Чувствам се страхотно. Все още работя за Кайл.

— Преди три месеца бордът на директорите назначи Дев за вицепрезидент — обясни Кайл на брат си. — Сега е дясната ми ръка.

— Благодарение на твоята препоръка — каза Девин с усмивка.

Кайл вдигна рамене.

— Време е да започнеш да получаваш полагащото ти се за отговорността, която носиш. Винаги си играл съществена роля в „Макорд Ентърпрайзис“ — той се обърна към Пру. — Девин работи в компанията от няколко години. Двамата с Кейс сглобиха няколко съществени сделки, докато работеха заедно. Все още получаваме дивиденди от тях.

— Разбирам — любезно отвърна Пру.

— Това беше преди Кайл да поеме ръководството — вметна Кери с войнствен поглед. — Съпругът ми управлява „Макорд Ентърпрайзис“ през последните три години. Проектите, които Кайл задейства, откакто напусна Кейс, са значително по-големи и печеливши от предишните.

Пру долови предизвикателството в думите и се замисли. Тогава си спомни, че според първоначалния замисъл Кейс Макорд е трябвало да поеме управлението на компанията. Кайл получи поста в една или друга степен, вследствие на кавгата между Макорд и баща му преди три години.

Изведнъж на Пру ѝ хрумна защо Кери е толкова явно враждебна. Вероятно се страхуваше, че сега, когато беше вече женен, деверът ѝ може би щеше да предяви претенции към изгубеното си наследство. Пру се усмихна на Кери с откровено съчувствие.

— Доколкото разбирам, Кайл се справя чудесно в „Макорд Ентърпрайзис“ — рече тя с лекота. — Странно е как понякога нещата стават за добро. Очевидно Кайл има нюх да се занимава с корпоративно управление, освен това е ясно и, че ако Макорд беше останал на този пост, щеше да е голяма грешка.

Всички присъстващи в остъклената всекидневна впериха поглед в нея. Дори Макорд я гледаше и не мигаше.

Хейл пръв заговори:

— Какво те кара да мислиш така, Пру?

— Познавам Макорд от няколко месеца — тихо отвърна Пру, — и със сигурност мога да кажа, че щеше да се чувства неудовлетворен зад ръководното бюро на „Макорд Ентърпрайзис“. Талантът на моя съпруг е да човърка земята, за да произвежда максимално. Тази способност се оказва изключително ценна в дадени кътчета на света, където хората систематично умират от глад. Макорд работи в опитните полета на фондация „Арлингтън“ или с други думи, в една класна стая на открито, където обучава земеделците в нови техники. Единствената офис работа, която му харесва, е да съставя изследване на почвите или да проектира план за повишаване на производството на растения. Ролята на корпоративен служител във висока административна сграда би го отегчила. Джей Пи твърди, че Макорд има вълшебни ръце и може да превърне една пустиня в рай.

Всички продължаваха да я гледат. Кери я наблюдаваше определено подозрително. Девин Бланчард изглеждаше заинтригуван. Кайл имаше скептично изражение. Родителите на Макорд бяха озадачени от речта на Пру, а лицето на самия Макорд беше придобило познатото изражение на задоволство.

Пръв отвърна Хейл:

— Кой е Джей Пи? — попита той.

— Джей Пи Арлингтън. Основателят на фондация „Арлингтън“.

Ивлин бавно кимна.

— Действително веднъж по телефона Кейс спомена, че ще започва работа в някаква подобна фондация.

Боже мой, помисли си Пру, тези хора дори не знаят къде живее Макорд, да не говорим за това как си изкарва прехраната. Каквато и бариера да се е издигнала между членовете на това семейство преди три години, сигурно е била с размерите на Еверест. Както и да е, сега тя беше на ход и нямаше намерение да го пропусне. Работата ѝ като главен иконом на Джей Пи през последните шест месеца не беше напразна. Тя можеше да се справи с цял куп трудни и обикновено враждебни хора.

Пру се впусна в енергични обяснения относно фондацията за селскостопански изследвания и развитие „Арлингтън“. Тя беше не само главен иконом на Джей Пи, но и редактор на списанието на фондацията. Ако я попитаха, Пру можеше да направи отлично резюме за положението на селското стопанство навсякъде по света и за това кой какво правеше в тази сфера.

За нейно учудване, тя откри, че публиката ѝ изглеждаше очарована. Липсваше им смелост или търпение да попитат Макорд с какво се занимава през последните три години, но се възползваха от възможността да научат нещо за него от съпругата му.

Макорд седеше мълчаливо, обгърнал с ръце чашата си, и наблюдаваше как Пру отговаря на въпросите. Това, че я доведе тук беше все едно да хвърлиш в басейна клет, нищо неподозиращ, неумеещ да плува човек, след което да го оставиш сам да се задържи на повърхността. Но, Пру схващаше бързо, мислеше си той с възхищение. Семейството му и Бланчард реагираха така, както винаги ѝ откликваха хората. Тя притежаваше изключителен талант да предразполага.

В този момент беше накарала всички да я слушат и гледат. Напрежението в стаята беше спаднало. Дори баща му съвсем откровено задаваше въпроси за работата на фондация. Облекчението на майка му от благоприятния ход на събитията беше смущаващо очевидно.

Изобщо, семейството му реагира много забавно. Подчертаният интерес на Девин Бланчард към разсъжденията на Пру разбуди приспаното собственическо чувство у Макорд.

— Разбира се, Хейл — весело обясни Пру, — не искам да кажа, че в работата си Макорд единствено се позовава на знанията си за селското стопанство. Изключително полезни се оказват уменията за

управление на голяма организация, на които положително ти си го научил. Джей Пи разчита на Макорд ѝ го оставя да се справя с доста от управленската работа във фондацията. Освен това, пътуванията представляват сериозен обем от работата. Макорд е ходил навсякъде по света във връзка с работата си във фондацията.

— Кейс притежава естествен талант да бъде лидер — рече Хейл и замислено погледна сина си. — Винаги е знаел как да събере екип и да накара всеки един член да работи за общата цел.

— Уверявам ви, че усилията му дават добри резултати във фондацията. Не можете да си представите колко трудно е да убедите шепа бедни и отчаяни земеделци на другия край на света да започнат да използват нова селскостопанска техника. Те не желаят да изпробват нищо ново от страх да не загубят малкото, което вече са постигнали. Освен това, се налага да се справяш както с всякакъв, така и с отбран тип бюрократи и учени. Макорд и с тях е намерил начин да се разбира. Прави сте. Той може да задейства нещата.

Кери обърна поглед към девера си.

— Кейс, изглежда си се оженил за едночленен отбор, отговорен за насърчителните дюдюкания по време на състезание.

Пру се изчерви от сарказма, а Макорд загадъчно се усмихна.

— Имам късмет, че съпругата ми ми има пълно доверие — иронично отбеляза той. — Всеки мъж се нуждае от жена, която да му вярва, не е ли така? Понякога тя е единственият човек на света, който му вярва.

В стаята настъпи ужасна тишина, сякаш всички присъстващи приеха забележката лично.

— Едно малко съкровище — измърмори Кери и с присвити очи погледна Пру.

Добре съпругът на Кери се почувства неудобно от забележката ѝ. Той се изкашля, сякаш се опитваше да смени темата на разговора.

Макорд не обърна внимание на усилието на брат си, а вдигна чаша в чест на Пру.

— Да, тя действително е съкровище. Като си помисля, че бях на косъм да я загубя.

Червенината по бузите на Пру започна да излъчва топлина. Впери поглед в съпруга си, чийто силует се очертаваше на фона на огнения залез. Погледът му беше мрачен и дълбок. Очите му

проблясваха. В този момент не беше трудно да му повярва човек, че говореше сериозно.

Пру избягваше Кери, докато свърши вечерята, ала малко преди всички да си легнат се озова сама с етърва си за няколко минути. Не биваше да излиза сама на балкона за глътка морски въздух. Това стана още по-очевидно, когато Пру чу зад себе си другата жена. Не се обърна. Имаше предчувствие за това, което щеше да последва.

— Дааа — хладно провлече Кери. — Не се ли измори от ролята си на велик омиротворител на семейство Макорд?

Пру се облегна на перилата и се взря в морето, погълнато от нощта.

— Малко мир няма да му се отрази зле на това семейство — тихо рече тя.

— Това семейство си живееше много добре до момента, в който ти се появи. Как изобщо си успяла да излъжеш Макорд да се ожени за теб? Не си неговият тип жена.

— Какъв е неговият тип, Кери?

— Лора Рейнолдс беше негов тип. Висока, руса, с класическа красота, стилна.

— И мъртва.

— Да, мъртва — Кери се доближи до перилата. Наедриялата ѝ фигура се движеше някак странно. — Кейс разказа ли ти за нея?

— Да.

— Всичко ли?

— Достатъчно — тихо я увери Пру.

— Включително и това, че той я уби, а?

Пру рязко се обърна. Беше разярена.

— Той не я е убил. Ужасно е да го изречеш. Тя се е убила в катастрофа, шофирайки със сто и шестдесет километра в час по магистралата. Никой друг не е виновен.

Очите на Кери засвяткаха.

— Зависи от гледната точка. Преди три години теб те нямаше тук, Пру. А ние бяхме. Ние знаем какво точно се е случило и кой е виновен.

— Както би се изразила леля ми Вилхелмина, това е прегоряла птича тор. Ако не си го разбрала досега, в такъв случай не си много по-умна от пилетата, които произвеждат торта — Пру се обърна отново към перилата.

— Нито за миг не можеш да ме заблудиш, Пру — Кери ядно изсъска. — Много добре знам защо си тук. Кейс Макорд никога нямаше да се върне, ако ти не го беше убедила, че може би е възможно да... — внезапно тя млъкна.

— Възможно какво, Кери? — ала Пру беше съвсем сигурна, че знае отговора.

— Смяташ, че можеш да закърпиш отношенията в това семейство и да върнеш благоволенieto на Хейл към Кейс? Така ли е? Разбрала си колко е богато и влиятелно това семейство и си въобразяваш, че тъй като си се омъжила за най-големия син, заслужаваш едно парченце от тях. Сигурно си била шокирана, когато си разбрала, че си се омъжила не за когото трябва, а? Избрала си черната овца на семейството. Този, когото изритаха и оставиха без пукната пара. Обзалагам се, че не ти е споменал за тази дреболия преди сватбата, нали? А сега, ти отчаяно търсиш начин да уредиш проблема, нали? Сигурно е ужасно да стоиш от външната страна и да гледаш към всички тези пари там вътре. Но ти си хитра. Сигурно знаеш, че Ивлин дава мило и драго да се сдобри с Кейс. Точно това ще се опиташ да направиш.

— Кери, ужасно грешиш.

— По дяволите, и така да е. Едно нещо ще ти кажа, Пру, съобразявай се с името, което носиш и бъди малко предпазлива. Защото си ми напълно ясна. Знаем какво си си наумила и няма да ти позволя да го изпълниш. Няма да ти позволя да върнеш на съпруга си управлението на „Макорд Ентърпрайзис“. От три години Кайл се занимава с това и се справя превъзходно. Сега корпорацията е по-богата от когато и да било. Той заслужава да продължи да управлява тази дейност. Няма да ти позволя да развалиш всичко онова, което е изградил през последните няколко години!

Стъписана, Пру не откъсваше поглед от обезумялата си етърва, докато тя бързаше към остъклената всекидневна.

ГЛАВА СЕДМА

Макорд се беше изтегнал на кожения стол до прозореца на спалнята и чакаше Пру да се покаже от банята. Само по дънки, чийто цип не беше затворен, той седеше в полумрак. Единствената светлина, проникваща в стаята, боядисана в сиво, беше белият лъч, който се процеждаше изпод вратата на банята.

Сега къщата беше тиха, но му се струваше, че във въздуха все още тегне скрито напрежение. Сякаш стените бяха погълнали чувствата на будните обитатели, и сега обратно излъчваха във въздуха техните стракове, враждебност и упорита гордост.

Според Макорд имаше и още нещо, освен променливите, агресивни емоции. Той трябваше да забележи колко се гордееше с него Пру. Разбира се, тя го изрази пределно ясно пред роднините му и пред Бланчард. С малко повече концентрация, той сигурно щеше да забележи категоричния ѝ отказ да повярва, че преди три години съпругът ѝ е извършил такова ужасно нещо.

Разбира се, тя не знаеше цялата история за онова, което се случи преди три години. Макорд зарея поглед над тъмното море и се замисли дали твърдата ѝ подкрепа щеше да се запази, ако ѝ бяха известни всички факти.

В този миг вратата зад него се отвори и младият мъж усети във въздуха да витае някакво друго напрежение. Не обърна глава, но четеше едва ли не всяка нейна мисъл. Тази нощ отново се бе почувствала неспокойна от факта, че щеше да спи с него.

Това го вбеси. Той не знаеше как да посрещне изострените ѝ чувства.

— Предупредих те, че посещениято няма да е приятно. Ако беше се съобразила с намерението ми да останем само за час-два, досега отдавна да сме си тръгнали — той се почувства длъжен да ѝ напомни този факт, в следващия момент му се прииска да не беше толкова нападателен. Усети, че тя се спря по средата на стаята.

— Майка ти щеше да е сломена.

— Щеше да го преживее. Преживя последните три години, та това ли? Освен това тя ни постави пред свършен факт, опита се да ни накара да останем, като ни разказа за плановете си за вечерта.

— Беше отчаяна — тихо каза Пру.

— Много добре знаеш как се чувствам, когато се опитват да ме манипулират.

— Знам — настъпи мълчание, след малко Пру продължи с хладен и любезен тон. — Благодаря ти, че не направи сцена и не настоя да си тръгнем, когато ѝ казах, че ще останем. Оценявам и това, че уважи решението ми.

С бързо, стегнато движение той стана от фотьойла. Гневът му нарастваше. Обърна се с лице към нея и откри, че тя стоеше на няколко метра от него. Бледорозовата ѝ нощница се вееше около тялото ѝ. Застанала в сянката, тя приличаше на дух. Наблюдаваше го с тревожен поглед.

— Реших, че можеш да се поучиш чрез изпитание — грубо каза Макорд. — Може би вече няма да имаш желание да възстановяваш хармонията в семейството ми. Какво ти наговори Кери на терасата?

Тя вдигна ръка и веднага я отпусна. Бавно се отправи към прозореца.

— Тя се страхува.

— Че Кайл ще загуби поста си в „Макорд Ентърпрайзис“, ако си оправя отношенията с родителите си, така ли? — изсмя се той.

— Да, нещо такова.

За миг това го развесели.

— Въпреки, че едва ли не цяла вечер ги уверява, че по душа съм фермер и управлението на корпорацията няма да ме направи щастлив?

— Тя не ми вярва.

Макорд вдигна рамене.

— Кой би ти повярвал? Ако аз отговарях за „Макорд Ентърпрайзис“, без проблем щях да утроя доходите си, без да се смятат периферните сделки и голямото влияние, което щях да имам в Южна Калифорния.

— Работата ти при Джей Пи ти носи много пари — тросна му се тя, — а силата ти се състои в това, че умееш да превърнеш една пустиня в райска градина, а не че можеш да задвижиш някаква си сделка с недвижими имоти на стойност един милион долара.

— Не си ли разбрала, че когато нещата опрат до пари и власт, човек няма насищане?

— Това са глупости.

— Така ли мислиш? Иди и питай Кери. Или брат ми, или Девин Бланчард, или родителите ми — той осъзнаваше, че я предизвиква, но не можеше да се спре. Сякаш внезапно му се прииска да я изпита, макар да знаеше, че тя няма да се провали. А може би го правеше, не толкова за да я изпита, колкото да убеди самия себе си.

— Не ме интересува какво мислят другите. Познавам те и знам, че работата ти за фондация „Арлингтън“ ти дава всичко, от което се нуждаеш.

Доловил увереността в гласа ѝ, той се усмихна.

— Така ли?

— Да, и ти го знаеш. Защо се държиш така? — тя го погледна през рамо с намръщено изражение.

Той бавно въздъхна.

— Вероятно, защото вечерта беше скапана.

— Изобщо не беше скапана — запротестира тя. — По време на вечерята двамата с баща си успяхте да си поговорите най-любезно.

— Защото ти предложи неутрална тема.

— За предимствата и недостатъците на напояването чрез канализационна система в пясъчна почва, така ли? — Пру изви устни в лека усмивка. — Темата доста допадна на бащата ти, не смяташ ли? Според мен, дълбоко в себе си той си остава фермер, въпреки че в последствие е основал корпорация ѝ сега вади цяло състояние от този бизнес. Може би става въпрос за възможността да откъснеш фермера от земята и невъзможността да отделиш фермера от човека.

— Ако те чуе, майка ми ще изтръпне. Тя не обичаше живота във фермата. На брат ми също не му харесваше.

— Но там сте били у дома си — Пру кимна. — Точно това се опитвах да обясня на всички през цялата вечер.

— Не са те разбрали — мрачно отвърна Макорд, замисляйки се дали той самият я беше разбрал.

— Ще проумеят, някой ден — тя се обърна и погледна през прозореца.

— Може би. А може и да не проумеят — той се доближи до нея и прегърна раменете ѝ. Наведе се да погали извивката на шията ѝ и

почувства внезапното вълнение, което премина през тялото ѝ. Инстинктивно сви пръсти. Това я възбуди още повече.

— Макорд, мислех си... — гласът ѝ изхриптя едва чуто.

— Знам. През последните няколко седмици мислиш твърде много. Тази вечер имам по-добра идея.

Той я привлече към себе си и тутакси меките ѝ заоблени задни части се докоснаха до най-мъжествената му част. Учудена, тя си помисли, че лесно го възбужда. Макорд се съмняваше, че тя изобщо осъзнава до каква степен той е под влияние на чувствената ѝ власт. В това отношение, Пру проявяваше сладка наивност.

— Сериозно говоря, Макорд — думите ѝ прозвучаха съвсем тихо, но твърдо. — Знам, че сега сме женени...

— Дяволски права си, ние сме женени — ръцете му се плъзнаха към бедрата ѝ и ги обгърнаха силно. Бавно, предизвикателно и съвсем съзнателно той започна да движи бедрата си.

Тя потрепери.

— Но, Макорд, ти не искаше брак. Знам. Осъзнавам, че склони заради бебето и... оценявам това.

— Покажи ми, де — изръмжа той.

— Какво да ти покажа? — стъписа се тя.

— Колко много го цениш.

Тя преглътна.

— Това е всичко, Макорд. Не съм сигурна, че това е достатъчна причина, за да легна с теб.

Той се смрази, а пръстите му останаха заровени в меката извивка на бедрата ѝ.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Пру? — той долови ледената нотка в гласа си, но тя беше нищо в сравнение с хладината, която обзе душата му.

— Просто ти предлагам, докато не изясним един път завинаги нашите отношения, да не спим заедно — тя стоеше неподвижно в прегръдката му. — Знам, че не ме обичаш, а аз...

— Те са те придумали, нали?

— Кои те?

— Кери, родителите ми, дори Девин Бланчард. В крайна сметка, успели са да породят съмнения в главата ти. Опита се да играеш ролята на вярна съпруга и се справи блестящо, но дълбоко в себе си си

задаваш някои въпроси, нали? Хрумнало ти е, че човек не може да се отчужди от толкова прекрасни и интелигентни хора, ако няма достатъчно основателна причина. Питаш се какво всъщност се е случило преди три години.

Тя рязко се завъртя в прегръдката му, широко отворените ѝ очи се открояваха в тъмнината.

— Макорд, стига! Знаеш, че не е вярно.

— Така ли?

— По дяволите, разбира се, че знаеш — тя се хвърли на врата му и силно го прегърна. — Не това е причината, поради която се замислих дали да спим заедно.

— Сигурна ли си?

Тя вдигна умоляващ поглед към него.

— Абсолютно сигурна съм. Трябва да ми вярваш.

— Откакто се премести да живееш при мен, никога не си отказвала да си лягаме заедно — хладно отбеляза той. — Нищо не се променило в отношенията ни, освен това, че на ръката си носиш венчален пръстен. Защо ще ми отказваш сега? Освен ако двоумението ти се е появило, след като се запозна със семейството ми?

Тя премигна и внезапно присви очи.

— По дяволите, Макорд, нарочно се държиш така, нали?

— Как?

— Нарочно се опитваш да ме накараш да се почувствам длъжна да спя с теб в знак на доказателство, че ти вярвам.

— Може би — внимателно рече той, — имам нужда от малко увереност.

Признанието му разби и последните рехави остатъци от задръжки у нея, точно както и очакваше Макорд. Пру измърмори нещо неразбрано и се облегна в него, обгръщайки силно шията му.

— А ти говориш за манипулиране — недоволно рече тя, сгушена на гърдите му.

— Да не говорим за това — прошепна Макорд с плътен глас и прокара пръсти в косата ѝ. — Нека просто си легнем, където ни е мястото — той повдигна главата ѝ и лежерно потърка устни в нейните. Тя откликна веднага и за миг обзелата го вътрешна напрегнатост бе изместена от необузданото му желание.

Той развърза връвчиците на нощницата ѝ и я измъкна през главата ѝ. Нежната материя небрежно падна на пода, докато Макорд изучаваше с поглед съпругата си на лунната светлина. Той знаеше, че тя имаше самочувствието на жена. Все пак, беше висока метър и седемдесет. Но на него тя му се струваше фина, крехка и нежна. Той се тревожеше за нея, че ще трябва да носи бремето на бременността.

Тя му се усмихна, сякаш предусети мислите му. После протегна ръка, за да хване неговата. Не сваляше поглед от лицето му, бавно насочи дланта му към гърдите си и я задържа там.

— Скъпа моя — пророни той, тялото му бурно реагира на желанието, което усети под дланта си. — Не знаеш какво ми причиняваш.

— Покажи ми — нежно го предизвика тя.

Не го беше грижа, че тя му подхвърля неговата иронична закачка. В този момент единственото му желание беше тя да го докосва. Той също хвана ръката ѝ. После постави пръстите ѝ върху разкопчания цип на дънките си. Макорд беше сигурен, че и тя усеща същата тръпка, която го разтърсваше.

— Точно така, мила — дишането му беше учестено. — Докосвай ме. Толкова ми е приятно, когато ме докосваш така.

Тя плъзна ръцете си в дънките и ги свали заедно с бельото му. Пру бавно приклепна пред него и свлече дрехите му.

Макорд си помисли, че ще се разпадне на хиляди парченца, когато усети по бедрата си нежното докосване на косите ѝ. Той бързо отметна дънките настрана, но Пру не бързаше да стане. Дланите ѝ обгърнаха бедрата му в неподвижна прегръдка. Макорд усети леко, вълнуващо, влажно докосване на устните ѝ по интимните му части и беше готов да изригне. Ръцете му неистово се впиха в косите ѝ. Той изстена от тази сладостна и мечтана прегръдка.

— Мой ред е — прошепна с плътен глас ѝ като ѝ помогна да се изправи, я поведе към леглото.

— Макорд?

— Шшш. Удоволствието заслужава отплата — той нежно я постави да легне по гръб и коленичи между краката ѝ.

Тя тихо изстена, когато той целуна копринената ѝ кожа от вътрешната страна на бедрата. Макорд усещаше мощен прилив на удовлетворение, докато слушаше и наблюдаваше изявата на

необузданото ѝ желание. После той доближи сърцевината на страстта ѝ и след малко Пру се гърчеше под тялото му, останала без дъх.

Когато най-после Макорд покри тялото ѝ със своето собствено, тя го подкани с цялата сила на женствеността си и той едва не се изсмя на глас.

Но от гърлото му не излезе звук, защото страстта скова радостния, триумфиращ смях. Той хвана Пру и се зарови в нея. Тя се задъха, ноктите ѝ се забиха в тила му.

Макорд се наслаждаваше на топлината и кадифената влага, които така сладостно го обгръщаха. В един миг не издържа и започна да се изплъзва от тялото ѝ с бавни движения.

Пру запротестира и с бедрата си се опита да го изкуши отново да се гмурне в дълбините.

— Никъде няма да ходя, скъпа — обеща Макорд. Със зъбите си хвана нежно едното ѝ зърно и го подразни. После бавно и цялостно проникна в нея.

— Макорд, знаеш как да ме влудиш.

— Красива си, когато си подивяла. Харесва ми да те влудявам. Страшно много ми харесва.

Той продължи с дълги и бавни тласъци, когато усети как тялото на Пру се изопва. В моменти като този, той винаги се дивеше и вълнуваше от женската ѝ сила. Тя неистово се притисна към него.

— Сега, Макорд, сега.

Шепотът му беше неясен и изпълнен с желание. Той изригна в нея и почувства как вълната от удовлетворено желание го сграбчва. Силният му трепет се предаде и на нея и двамата се впуснаха от развълнуваното море към тихия пристан на брега.

Когато всичко свърши, Макорд се излегна по гръб и обви с ръка Пру, която се сгуши до влажното му тяло. С другата си ръка нежно отметна един тежък кичур коса от очите ѝ.

— Спи ли ти се? — попита той.

— Ммм — очите ѝ бяха затворени.

Той докосна едното ѝ зърно.

— Гърдите ти ще наедреят ли?

— Не знам. Все още някои неща не са ми ясни. Ходила съм само веднъж на лекар и през по-голямата част от времето се опитвах да

осъзнава шока, че съм бременна. Имам много въпроси — тя широко се прозя.

— Ще дойда с теб следващия път — реши Макорд. — Заедно ще зададем въпросите. И за мен това е нещо ново.

— Така си и мислех — в гласа ѝ се долавяше усмивка.

— Пру?

— Да, Макорд?

— Силен шок ли преживя? Когато научи, че си бременна.

— Да кажем, че бях объркана — сухо каза тя.

— Трябваше да ми кажеш веднага.

Пру замълча за миг.

— Лека нощ, Макорд.

— Ти все още си малко объркана, нали? — за нищо на света не можеше да си позволи да заспи. — Затова не желаяш да разгласяваме за бременността ти все още.

— Предполагам.

— Или може би, защото все още си шокирана — продължи той замислено.

— Може би — в гласа ѝ нямаше особен интерес. Всъщност, вече почти заспиваше.

Макорд я погледна. Очите ѝ бяха затворени, а дишането ѝ беше равномерно като при сън. Той си каза, че трябва да я остави да се наспи. През следващите няколко месеца ще трябва да е силна. Той ще се погрижи Пру да не се претоварва и да спазва съветите на лекарите. Освен това, той ще изкара курса за обучение на бъдещи родители заедно с нея.

Та това бяха неговата съпруга и неговото бебе. Неразделна част от живота му. Той искаше да е сигурен, че също е неразделна част от техния живот.

Докато заспиваше, усети в себе си удовлетворение и собственическо чувство. Струваше му се, че напрежението, което се излъчваше от стените на къщата, се разсея, след като се любиха с Пру.

На следващата сутрин след закуска Макорд и Пру бяха готови за тръгване. Тя чувстваше неудобство от явно изразеното желание на съпруга си да напусне дома на родителите си, но знаеше, че

достатъчно беше предизвикала съдбата си. Не посмя да настоява да останат още.

Но останаха за закуска. Цялото семейство и Девин Бланчард седяха около голяма стъклена маса в остъклената трапезария и хапваха пресни ягоди, омлет със сирене и кафе, приготвени от Сандра. Пру отново почувства неприятен пристъп на сутрешно гадене и не успя да възвърне апетита си така бързо, както предния ден.

Всички, освен Кери, охотно търсеха безобидни теми за разговор. Тя просто мълчеше. Ивлин непрекъснато поглеждаше сина си крадешком и на Пру ѝ се прииска да хване ръката ѝ и да я увери, че няма да минат още три години, преди да види сина си отново.

В най-добро разположение на духа беше Девин Бланчард. Пру откри, че разговорът ѝ с него тече свободно, докато останалите с усилие поддържаха неутрална и любезна позиция.

Малко преди Пру и Макорд да си тръгнат, Девин я отведе настрана. За първи път оставаха сами. Щом го погледна, ѝ се стори, че в очите му има състрадание и разбиране.

— Изглежда ти можеш да направиш за семейството това, което те самите не могат, въпреки всичките им пари и лъскави дрехи — тихо каза той.

— Не знам — тъжно отвърна тя. — Те са толкова дръпнати.

— Нищо чудно, като се има пред вид колко зле са били нещата преди три години. Чу ли за Лора Рейнолдс?

— Да.

— Хейл и Ивлин я имаха като дъщеря. Като родна дъщеря и я обичаха.

— Разбирам.

— Беше много красива и любяща.

— От всичко, което чух, сигурно е била своенравна и може би психически лабилна.

Девин се намръщи.

— Имаш предвид катастрофата, в която се уби?

— На всеки, който се движи с такава скорост по магистрала, трябва да е ясно какви рискове поема.

— Същата нощ не е била на себе си.

— Така разбрах и аз. Един развален годеж не е достатъчна причина за подобен род идиотщина — дръзко отвърна Пру.

— Макорд ли ти каза това? Че била разстроена, защото е развалил годежа — Девин тъжно поклати глава. — Страхувам се, че не е само това. Може би е добре да разбереш цялата истина, преди да си вадиш заключения, Пру.

Тя повдигна брадичка и гордо каза:

— Ако трябва да знам нещо повече, Макорд сам ще прецени кога да ми го каже.

Устните на Девин неохотно се извиха нагоре в израз на възхищение.

— Сега разбирам защо той смята, че в твое лице е открил съкровище. Малцина жени биха му се доверили така напълно. Не и след това, което се случи между него и Лора Рейнолдс.

В този момент Пру забеляза, че Ивлин е в хола и се възползва от случая да се измъкне от Девин Бланчард. Реши, че не желае да чува повече семейни тайни от него.

— Ето те и теб, Ивлин — радостно извика Пру, точно когато Макорд мина край майка си с багажа. — Едва не забравих. Искан да съм сигурна, че ти и Хейл, Кайл и Кери и Девин имате покана за първия годишен бал на Джей Пи.

Ивлин беше изненадана. Дочувайки тези думи, Макорд рязко погледна Пру с присвити очи.

Но тя не дочака отговора им и въодушевено обясни:

— Естествено Джей Пи не го нарича бал, а джамборе. Той не се вижда в ролята на организатор на нещо така раздвижено като официална благотворителна танцова вечер. Както и да е, аз отговарям за цялата организация, та двамата с Макорд ще трябва да присъстваме. Поне ще бъде интересно. Защо не дойдете в Ла Джола за това събитие? Имаме две допълнителни стаи за спане, така че има къде да ви настаним.

— Кога е това? — попита Ивлин и нетърпеливо погледна Хейл, който наблюдаваше новата си снаха с ледено изражение.

— По-следващата събота — обясни Пру. — Ще останете поразени от Джей Пи. Той е доста особена птица.

— Пру, става късно — извика Макорд от вратата.

— Идвам — тя импулсивно целуна по бузата Ивлин, помахна на Хейл и се усмихна на Кайл и Кери. — Доскоро — обеща на всички тя.

Обърна се да последва Макорд и погледът ѝ се срещна с този на Бланчард.

— Девин, постарай се да дойдеш — каза тя възможно най-мило. — Мога да намеря колкото билета, ако пожелаея. В края на краищата, аз съм организаторът. Не знам дали ще се намери място в къщата, но...

— Всичко е наред — тихо отвърна той. — Ако успея да дойда в Да Джола, ще отседна в хотел.

— Е — весело каза Пру, — нещата се нареждат, нали? Най-добре е да се качвам в колата преди Макорд да потегли без мен.

Тя заслиза припряно по стълбите, шмугна се във ферарито и се обърна да помахна на насъбралото се множество на входа.

— Мисля, че майка ти плаче — каза тя на Макорд, когато той включи колата на скорост.

— Това учудва ли те?

— Предполагам, че не — красивата къща се смали в далечината и Пру се настани на седалката.

— Не се надявай твърде много — отбеляза Макорд. — Съмнявам се, че ще дойдат.

— Искаш ли да се обзаложим? — Пру се усмихна на себе си със скрита надежда.

Четири дни по-късно Пру вдигна поглед от бюрото си в мъничкия редакционен офис в седалището на фондация „Арлингтън“ и реши, че не е трябвало да бяга от Макорд поради една съществено важна причина.

Беше затрупана с работа. По време на отсъствието ѝ никой не си беше направил труда да се погрижи за задълженията ѝ. Очевидно всички са имали впечатлението, че отсъства временно.

— На всички казах, че се връщаш веднага — весело обясни Джей Пи, когато тя влезе в офиса на следващия ден, след като се върнаха в Ла Джола. — Макорд може и да е твърдоглав понякога, но не е пълен глупак — седнал зад вграденото бюро, украсено със сребърни орнаменти и комплект позлатени рога на бик, Джей Пи изглеждаше доста доволен от себе си. Беше вдигнал тъмнозелените си обуца от гущерова кожа върху бюрото, а ментово зелената му шапка висеше на един от роговете отпред.

Макорд, който стоеше в салона зад Пру, дочу забележката и се приближи до вратата.

— Благодаря за доверието ти в душевното ми здраве, Джей Пи. С какво, по дяволите, са се занимавали всички, докато ме е нямало? Докладът за напоителния проект „Мараку“ още не е напечатан, а Харв каза, че не си провел съвещанието за обсъждане на програмата за консервиране на почвата.

— Е, синко, честно казано, всички ние просто си седяхме и си играехме на шикалки, докато се тревожехме и чудехме колко време ще ти отнеме да си извоюваш обратно място в сърцето на госпожица Пру. Но, предполагам, че всички можем да си отдъхнем сега, когато вече си сложил венчален пръстен на ръката ѝ, а? Време е за действие.

Пру пристъпи между двамата мъже преди Макорд да успее да отвърне.

— Как върви подготовката за бала? Мери Анн говори ли с доставчиците?

— Да, но мисля, че възникна някакъв проблем с менюто. Май доставчикът не искал да използва моята рецепта за чили соса и тукатси се настроил войнствено, когато тя му казала, че искам царевичен хляб с вкус на джалапено.

— Без майтап? Вероятно, защото рецептата ти за чили е толкова пиперлива, че може да възпламени всяка завеса или мебел, която е наблизно. А и кой е чувал за царевичен хляб с вкус на джалапено?

— Обзалагам се, че ти си чувала — отвърна Джей Пи лукаво.

— Само, защото съм имала лошия късмет да се родя в Спот, Тексас — Пру сподави въздишка. — Предполагам, че първо трябва да говоря с Мери Анн.

След това тя се зарина с работа. Но четири дни по-късно, докато вдигаше главата си от купа книжа върху бюрото си мислеше, че е хубаво да се върне отново. Марта и Стив я посрещнаха сърдечно. Наложил се да прикрие усмивката си, докато слушаше как Марта се оплаква от противното държание на Макорд през седмицата, когато се опитвал да открие Пру. Съвсем явно Стив чувстваше облекчение от завръщането на младата жена, от което тя си правеше заключение, че животът му е бил много нещастен след грандиозната сцена на сбогуването.

Все още нямаше вести нито от Ивлин, нито от другите членове на семейство Макорд, така че Пру стискаше палци те да се появят на бала следващата събота. „Всяка малка стъпка е полезна“, помисли си тя, когато приключи редакцията на една статия за проблемите с насекомите в малка южноафриканска страна. Що се отнася до насекомите, основното проучване беше изпълнено блестящо, но за съжаление авторът му нямаше никаква представа от правопис.

Някой почука на вратата на офиса и Пру вдигна глава намръщено. Когато вратата беше затворена, това означаваше, че работи над някоя редакция и не желаше да я безпокоят. Дори Джей Пи се съобразяваше с това.

— Влезте — каза тя официално.

Учуди се като видя в стаята да влиза Кери Макорд. Движенията на етърва ѝ бяха по-странни от всякога под тежестта на напредналата ѝ бременност. Когато се изправи пред бюрото на Пру, в очите ѝ нямаше ни каква топлина.

— Здравей — каза Кери с равен глас. — Дойдох да говорим по работа, госпожо Прудънс Макорд — Пру се сви от сарказма в обръщението ѝ.

— По каква работа? — попита Пру внимателно. Кери почеса с ръка гърба си. Очевидно днес не беше в кондиция. — Защо не седнеш?

— Мисля — умишлено натърти Кери, — че трябва да намерим по-усамотено място.

— Защо, Кери?

— Защото искам да разбера колко ще ни струва, а не обичам да говоря за пари пред хората. А ти?

Пру затаи дъх.

— Колко да ти струва кое?

— Да те купя, естествено. Ти какво си помисли? С Кайл сме готови да те възнаградим добре, ако веднага поискаш развод.

ГЛАВА ОСМА

— Къде отиваме? — попита Кери, докато Пру я избутваше навън към автомобилната алея, където беше паркирана „сапунерката“ ѝ. — Искам да говоря с теб насаме.

— Не се тревожи, ще бъдем сами по това време на деня. Икономката сигурно ще си е тръгнала вече, а градинарят може би е отишъл да кара сърф — мрачно каза Пру. Седна на шофьорското място и запали колата.

— А Кейс?

— Какво Кейс? Не искаш ли и той да чуе баснословното предложение, което ми правиш? — Пру изкара малката количка на улицата с палмите. Усещаше, че етърва ѝ не може да си намери място на съседната седалка и въпреки пулсиращия в нея гняв, се почувства задължена да попита: — Добре ли си, Кери?

— Добре съм — измърмори Кери. Тя престана да масажира кръста си ниско долу и уморено се облегна. — Не съм дошла при Кейс. Дойдох да се видя с теб.

— Спокойно. Няма вероятност да попаднем на него в къщата. Днес му предстоят няколко срещи с изследователския екип и вероятно ще продължат до пет-шест часа.

Настъпи тишина. Скоро Пру спря колата на алеята на Макорд. Въпреки напрегнатостта си и киселото си настроение, Кери не успя да прикрие изненадата си от прекрасната къща.

— Не знаех, че Кейс е направил всичко това за себе си — колебливо рече Кери, излезе от колата и тръгна след Пру към къщата. — След скарването е баща си той се е отказал едва ли не от всичко. Знаем, че Хейл не му е дал и пукната пара.

— А според теб, с какво се е занимавал Макорд през последните три години? Да не би да е работил в ресторант за бързо хранене, за да свързва двата края? Той е много интелигентен мъж, освен това знае как да оцелява. Той е от този тип, дето не падат на гърба си. Както навярно би се изразила леля Вилхелмина: „Остави го наред някоя ливада и той

ще натрупа богатство от продажбите на животинска тор“. Хайде, Кери, да излезем в градината. Там навън е прохладно. Бих ти предложила лимонада, но при създалите се обстоятелства, не съм особено общителна.

Кери последва Пру през широкия, просторен хол и двете излязоха в избуялата градина зад къщата. Пру забеляза, че на етърва ѝ все още ѝ беше трудно да осъзнае факта, че откакто се отчужди от семейството си, Макорд не е живял в бедност. Освен това, не ѝ убягна физическото неразположение, което все още измъчваше Кери.

Пру се замисли за собствената си бременност. Искаше ѝ се да попита Кери какво е усещането, когато си почти в деветия месец, но не си направи труда. Едва ли бяха толкова близки като сестри.

— Мисля, че трябва да те предупредя — каза Пру почти нежно, докато сядаха с Кери на белите камъшитени столове, — че ако ми направиш предложение, ще изложиш себе си. Заради добрите семейни отношения, ще е по-добре да приемеш срещата ни като импровизирана визита.

Кери вирна брадичка агресивно.

— Смяташ, че си уредила положението си, нали? Изминала си целия този път от някакво малко и скучно градче в Тексас. Още говориш с акцент. Добрите обноски и парите, достатъчни за красиви дрехи, са чудесно прикритие, нали?

Пру бе стъписана от неочакваните нападки.

— Кери, да не си наела частен детектив да проучи миналото ми?

Кери се постара да изглежда спокойна, но на бузите ѝ се появи тъмно червено петно.

— Не му беше необходимо много време. Само за два-три дни откри, че майка ти е някаква евтина сервитьорка в крайпътен ресторант, която лягала едва ли не с всеки отбил се шофьор. Никой от тях не се е застоявал достатъчно дълго, за да се ожени за нея. Ти дори не знаеш кой е баща ти.

Пру се надигна от стола, разтърсвана от гняв, който не беше изпитвала досега.

— Млъкни, Кери! Чуваш ли? Млъкни, преди да загубя и малкото търпение, което ми е останало. И не замесвай майка ми. Мен можеш да обиждаш, както си искаш, но ако още веднъж кажеш нещо за нея, не

отговарям за действията си. Не съм ти посегнала все още, единствено защото си бременна в деветия месец.

Кери примигна, но не се оттегли от възникналата престрелка.

— Сигурно си помислила, че като любовница на Макорд си намерила спокоен пристан. Сигурно ти се е сторил изключително добър след всичко, което си видяла в Спот в Тексас. Трябвало е да се задоволиш с това. Как изобщо го придума да се ожени? Доколкото знам, три месеца ти открито си била негова любовница. Повярвай ми, Кейс не е от благородните. Лора Рейнолдс избра трудния път, за да стигне до това заключение. Сигурно в леглото те бива. Но щом си разбрала колко голяма е цената в действителност, обзалагам се, че не си се успокоила, докато не убедиш Кейс да ти сложи пръстен на ръката. Какво толкова направи? Да не би да си го напила някоя вечер, а после си го замъкнала през границата в Мексико и си спретнала една бърза венчавчица, а?

— Кери, предупреждавам те, не казвай нищо повече. Не знаеш какво правиш.

— Разбира се, че знам. Не е зле да не забравяш, че в днешно време е еднакво лесно да се ожениш и да се разведеш. Когато на Макорд му писне да си играете на семейство, ще се озовеш на улицата.

— Това си е моя грижа — Пру трепереше от ярост. — Ако си толкова сигурна, че точно това ще се случи, защо си дошла тук?

— Защото не желая Ивлин и Хейл да се разкъсват от вътрешни терзания заради някаква продажна кучка, която си въобразява, че може да си улесни живота като закърпи отношенията между Кейс и семейството му.

— Мисля, че не даваш и пукната пара за Ивлин и Хейл — направо отвърна Пру. — Единствено те е грижа да запазиш положението на съпруга си в „Макорд Ентърпрайзис“.

— Кайл работи дълго и упорито, за да превърне корпорацията в нещо, което дори Хейл не си е представял, че може да представлява — рязко обясни Кери. — Няма да стоя настрана и да гледам как цялото усилие на съпруга ми отива по дяволите. „Макорд Ентърпрайзис“ е бъдещето на детето ми. И ти няма да го откраднеш.

— И на теб, и на всички обясних, че Макорд няма да се чувства щастлив като управител на „Макорд Ентърпрайзис“.

— А ти, щастлива ли ще си, ако той не предяви претенции за това, което смята, че е негово наследство. Съмнявам се. Никой, който идва от толкова далече като теб от прашния Тексас, не би се отказал сега. Не, и ако получи по-добро предложение.

— Което ти си готова да ми направиш, предполагам — Пру саркастично попита.

— Да — предизвика я Кери с блеснал поглед.

— Можеш ли изобщо да ми предложиш толкова много, че да ме накараш да се откажа от всичките пари на семейство Макорд? — отвърна Пру презрително и гневно.

Кери сковано се надигна и се присви. Сложи ръка на корема си. Пое си дъх и продължи:

— Готова съм да ти предложа огромна сума пари, ако напуснеш Кейс Макорд. В никакъв случай не е това, което си представяш, че можеш да измъкнеш от семейство Макорд в продължение на следващите няколко години, но си е солидна сума, за която имаш гаранция. Ако се опиташ да си играеш на котка и мишка с Макордови, ще си останеш с празни ръце.

— Защо да приемам предложението ти?

— Защото — отвърна Кери с мрачно удоволствие, потискайки болката, — ако не приемеш, ще се погрижа Кейс и родителите му да се запознаят с доклада на частния детектив.

Пру притвори очи и поклати глава със съжаление. Извърна се и направи няколко крачки към цветната леха. Отвори очи и се загледа в приказните рози, които цяла пролет Стив отглежда под напътствията на Макорд.

— О, Кери, ужасно грешиш. Не знаеш какво вършиш.

— Не се опитвай да ме баламосваш, Пру. Не е възможно да желаеш съпруга ти да разбере за миналото ти. Дори да мислиш, че той ще го приеме, дали Хейл и Ивлин ще го приемат? Представяш ли си как ще реагират като узнаят, че новата им снаха е незаконна дъщеря на някаква тексаска келнерка от крайпътен ресторант?

— Макорд знае за мен всичко, каквото трябва да знае — простичко рече Пру. — И никак не ме е грижа ако Хейл и Ивлин разберат. Съжалявам, че трябва да разваля схемичката ти за изнудване, но истината е, че не можеш да ме заплашваш.

— Не ти вярвам! — Кери се хвана за облегалките и се надигна. Почти крещеше.

— Това е истината — Пру се обърна към нея и леко се усмихна. — Ако искаш да се убедиш сама, остани за вечеря и повдигни тази тема пред Макорд. Съветвам те обаче да си тактична. Съпругът ми е в моя защита. Не приема обиди.

Кери я гледаше с широко отворени очи.

— Не мога да повярвам, че той се ожени за теб. Изостави Лора, която толкова обичаше. Лора, която беше от добро семейство, и толкова красива. Ивлин я чувстваше като собствена дъщеря. И на Макорд му беше известно това. Всички я обичаха.

— Очевидно с изключение на Макорд. Кери, не можеш да насилваш любовта. Сигурно е имал основателни причини, за да развали годежа. Вероятно е знаел, че с Лора няма да са щастливи заедно и му се е струвало безсмислено да въвлича и двамата в един абсурден брак. За необузданото ѝ поведение след това той не носи отговорност.

Кери пристъпи напред и се олюля. Хубавичкото ѝ лице се сви от болка.

— Не знаеш, нали? Ти наистина не знаеш какво се случи преди три години.

Пру видя, че Кери се хвана ниско в кръста.

— Кери, добре ли си?

— Казах ти вече, добре съм — процеди Кери. После тихо и сподавено извика, сграбчвайки облегалката на стола. — Боже Господи — прошепна тя.

Пру се спусна към нея, хвана я преди да се свлече и я настани на стола.

— Бебето е, нали?

— Не е възможно. Очаквам го чак след няколко седмици — отново се задъха и безпомощно вдигна глава към Пру. В погледа ѝ се появи тревога. Целият гняв и неприязън у Пру изчезнаха и на тяхно място се появи неясният страх от майчинството. — Казват, че първото дете винаги се ражда след термина. Не е възможно, не и тук, не и сега. Какво ще правя?

— Напоследък — съобщи Пру с преднамерена веселост, — ми се случва да чета книги по този въпрос. За твой късмет, бързо чета. Ще

можеш ли да стигнеш до колата?

— Да, мисля, че да. Все още има време. Поне така предполагам. Господи, не знаех, че така ще стане. Исках Кайл да дойде с мен. Не искам да съм съвсем сама.

— Ще му се обадя веднага, щом те заведем до болницата — Пру нежно изведе Кери от градината.

— Ще са ми нужни часове, за да дойде тук, дори и да го уведомиш веднага. Ще съм съвсем сама — очите на Кери се напълниха със сълзи.

— Не, няма да си съвсем сама — твърдо отвърна Пру и настани Кери на задната седалка на „сапунерката“. — Аз съм до теб. Дори и да не ти харесва, не забравяй, че сме етърви. Аз съм от семейството и съм при теб. Няма да си сама.

Отговорът на Кери бе сподавен от нов пристъп на болка. Когато се съвзе, Пру вече беше излязла от алеята.

Докато приближаваха болницата, контракциите на Кери зачестиха. Персоналът в спешното отделение се зае веднага с бременната. Пру се движеше плътно до леглото на Кери, докато я пренесоха през фоайето и я внесоха в асансьора. Пру протегна ръката си към Кери и се изуми от силата и отчаянието, с което етърва й я сграбчи.

— Не трябва ли да броим контракциите, или нещо подобно? — тихо попита Пру.

Кери изстена. Ноктите й се забиха в дланта на Пру.

— Страх ме е — прошепна тя.

Една медицинска сестра се наведе над Кери, за да съблече дрехите й.

— Няма защо да се страхувате. За известно време ще усещате дискомфорт и ще трябва здраво да се потрудите, но няма от какво да се страхувате. Всичко ще е наред — сестрата бързо погледна Пру и попита:

— Вие роднина ли сте?

— Да — спокойно отвърна Пру.

Кери за миг отвори очи и успя само леко да се усмихне.

— Тя ми е етърва.

— Добре — отговори сестрата. — Може да остане с вас, докато пристигне съпругът ви.

Пру се усмихна на Кери.

— Ако ми пуснеш ръката за пет минути, ще му се обадя.

Кери притвори очи и неохотно пусна пръстите на Пру.

— Съжалявам — отвърна тя.

— Няма проблем. Връщам се веднага.

Кери неспокойно мърдаше глава върху възглавницата.

— Не, Пру. Искам да кажа, че съжалявам за... за всичко. Държах се като глупачка. Искам да ти е ясно, че Кайл изобщо не знае, че съм тук. Целият този театър беше моя идея.

— Остави това — посъветва я Пру. И окуражително потупа Кери по ръката.

— Кайл няма да успее да дойде на време — паникьоса се Кери.

— Пак ще ти кажа, че няма да си сама — Пру излезе да потърси телефон.

Кайл Макорд пристигна малко след като се роди бебето — чисто новичко синче. Съпругата му спеше, а снаха му седеше до леглото и четеше списание. Още щом влезе, забеляза изтощеното лице на съпругата си, после погледна към Пру, която се усмихна на тревожно въпросителното му изражение.

— Всичко е наред, Кайл. Поздравления. Имаш прекрасен син.

— Кери добре ли е?

— Просто е изморена — увери го Пру и стана от стола. — Ето, защо не седнеш? Сигурна съм, че ще се радва да те види, когато се събуди.

— Ти ли се погрижи за нея? Ти ли я доведе в болницата? — Кайл я погледна изпитателно и Пру реши, че това е типично в стила на семейство Макорд.

— Когато се случи, само аз бях на разположение — сухо отвърна Пру.

— Нямаше нужда да оставаш при нея.

— Тя ми е роднина — измърмори Пру.

Кайл леко присви очи и отново погледна спящата си съпруга.

— Сигурно е дошла да се види с теб.

— Така е.

— Много беше разстроена от брака на брат ми — гласът на Кайл звучеше много предпазливо, сякаш преминаваше през минно поле.

— Знам.

Кайл си пое дъх и каза направо:

— Съжалявам, ако е казала или направила нещо, което те е обидило. През последните няколко седмици е много възбудена.

— Съвсем разбираемо е — отвърна Пру с лекота. — Престани да се тревожиш за това, Кайл. Всичко е наред.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

Той замълча.

— Кейс знае ли?

— Обадох му се малко след като се роди бебето. Скоро ще дойде. Докато изричаше тези думи, вратата се отвори и на прага се появи Макорд.

— Ето го — тихо каза той. — Поздравления, братко, разбрах, че имаш син.

Кайл кимна. В погледа му блесна гордостта на бащата.

— Така ми казаха. Аз трябваше да присъствам на голямото събитие, но Пру и Кери се справиха с всичко сами.

Макорд леко се усмихна.

— Определено това е женска работа.

Кайл се учуди на усмивката на брат си. Усещайки успокоение в себе си, той бавно отговори:

— Съгласен съм. Ако държиш да знаеш, радвам се, че пропуснах драматичните събития в родилната зала. Нали знаеш колко съм гнуслив.

— Най-добре е и двамата да млъкнете — тихо ги сгълча Пру. — Ще събудите Кери.

Кери се размърда под завивките и сънливо отвори очи.

— Будна съм. Ти ли си, Кайл? Време беше да дойдеш.

Кайл се приближи до леглото и хвана ръката на съпругата си.

— Ако си беше у дома, където ти е мястото, щях да съм наблизо, за да ти помагам. Само като си помисля, че ходих на всичките онези курсове и четох всичките онези книги, и то за нищо. Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш? Как си могла да шофираш съвсем сама?

— Смятах, че остават още няколко седмици — погледите на Кери и Пру се срещнаха. — Просто исках да поговоря с Пру.

Макорд зададе следващия въпрос. Гласът му беше някак тих.

— За какво искаше да говориш с нея, Кери?

Кери захапа устната си.

— Моля те — прошепна, — много съм уморена.

— Разбира се, че е уморена — намеси се Пру. — Макорд, ела да пийнем по чаша кафе. Ще се върнем по-късно — тя здраво хвана китката му и го изведе от стаята.

— Добре, Пру — рече Макорд. Влязоха в кафенето. — Разкажи ми всичко. Защо Кери е била днес тук?

Пру постави върху табличката чаша с кафе до неговата.

— Дойде да ме види.

— Защо?

— Не ме гледай толкова подозрително, Макорд. Просто искаше да ме опознае, това е. Като сестра сестра си.

— Разбира се. Ако повярвам на тази лъжа, дали няма да последват още. Хайде, изплюй камъчето, Пру. Разкажи ми какво се случи.

Пру седна срещу него и се облегна на масата. Усмихна се тайнствено.

— Кери постигна целта си. Това е всичко.

— Как?

— Опозна ме малко по-добре.

Макорд я погледна изпод вежди. Мълчеше, докато мозъкът му трескаво прехвърляше различни възможности.

— Опитала се е да те подкупи, нали?

Пру премигна, изненадана от точното му попадение. Реакцията ѝ издаде истината.

— Е, Макорд.

Той се отпусна назад, извивайки устни в гримаса.

— Каква идиотка.

— Аз или Кери?

— Кери. Трябвало е да предположи, че пътуването ѝ ще се окаже безрезултатно.

На Пру ѝ стана приятно, че Макорд ѝ има доверие.

— Не ме познаваше добре, но сега ме опозна.

— Не ѝ ли каза да върви по дяволите?

— Казах ѝ, че прави грешка.

Макорд се усмихна и посегна към кафето си.

— При това, голяма. Ти би напуснала един мъж заради няколко причини, но не и заради пари.

— Много си сигурен в себе си.

— Така е — протичко отвърна той. — За разлика от моята снаха, аз имах няколко месеца, за да те опозная.

Пру и Макорд се върнаха в стаята на Кери след известно време. Младите родители разглеждаха синчето, което бяха сътворили. Бяха им донесли детето, за да суче и сега то спеше доволно в ръцете на Кери. Пру се присъедини към всеобщото възхищение и тайничко си мислеше дали и нейното дете щеше да има същата тъмна косица.

— Красавец — пророни тя.

— Защо жените винаги казват така за бебетата? — добронамерено възропта Макорд, докато изучаваше малкото същество.

— Защото си е така — непоколебимо заяви Пру. — Нали, Кери?

Кери неловко погледна Макорд и тогава кимна.

— Когато сам се потрудиш да създадеш дете, няма как да не мислиш, че е красиво. Естествено е жените да са така емоционални като стане въпрос за бебета. Често пъти мъжете не разбират чувствата на жените, докато са бременни.

В стаята настъпи неловка тишина и Пру не можеше да си обясни защо. Не разбра и внезапно появилото се мрачно изражение в погледа на съпруга си. Кайл се опита да наруши мълчанието.

— Преди няколко минути се обадохме на мама и на татко. Много се вълнуват.

— Така и трябва — спокойно отвърна Макорд. — Сега династията ще бъде продължена.

Кайл го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Макорд вдигна рамене.

— Не е ли ясно? Вече има кой да те наследи, когато решиш да предадеш юздите на „Макорд Ентърпрайзис“.

Кайл потърка ръка върху таблетката на леглото. Въпреки хладното изражението, не можеше да прикрие напрежението в погледа си:

— Искаш да кажеш, че не желаяш да си възвърнеш предишния пост?

— Не бих желал и за сто години напред, Кайл. Не чу ли Пру онази вечер? По душа съм си земеделец.

Кери се стегна. В съня си бебето проплака и майка му тутакси разхлаби прегръдката.

— Но ако между теб и Хейл нещата се оправят...

Макорд хвърли блеснал поглед към Пру.

— Дори и жена ми да си прави шега, това няма да промени нещата, що се отнася до бъдещето ми. Имам всичко, което искам.

— Истината ли казваш? — попита Кери, едновременно изненадана и облекчена.

Пру беше потресена.

— Разбира се, че казва истината. Макорд никога не лъже. Твърде горд и упорит е, за да лъже. Това сигурно ви е известно. Хайде, Макорд, да си тръгваме. Огладнях, а Кери може би иска да си почине. Утре ще се отбием пак — тя хвана ръката на Макорд и го поведе към вратата. На прага ѝ хрумна нещо.

— Нали ще останеш у нас довечера, Кайл?

— Честно казано, не съм мислил къде ще отседна. Сигурни ли сте, че имате място?

Кери леко се изсмя:

— Не се тревожи за това, Кайл. Днес видях къщата на брат ти. Има достатъчно място. Повярвай ми, не живеят в някаква порутена боксониерка. Според мен ще останеш изненадан.

Кайл вдигна вежди.

— Съмнявам се. Забравяш, че познавам Кейс от рождението си. Брат ми може да оцелява във всякаква ситуация.

Кери се усмихна на Пру.

— Странно — рече тя. — И Пру каза същото, въпреки, че не го формулира толкова елегантно. Нещо подобно на това: „Пусни Кейс в някоя ливада и го гледай как трупа пари като продава тор“.

— Вярно ли е? — Макорд хитро се усмихна на Пру. Очите му сияеха. — Не знам откъде извира безграничната вяра на Пру в мен.

— Няма значение — отвърна Пру, леко смутена. — Време е да тръгваме — тя го бутна през вратата като осъзнаваше, че Кайл се усмихва след нея.

— Богатство в някаква тор ли? — повтори Макорд, дълбоко заинтригуван, докато вървеше след съпругата си надолу по коридора.

— Така казва леля Вилхелмина.

— Аха. Забелязала ли си, че между поговорките на леля ти Вилхелмина и Джей Пи има поразително сходство?

— Хрумвало ми е понякога — призна Пру.

— Някой ден — замислено рече Макорд, — ще трябва да ги запознаем.

Пру се усмихна.

— Като идея не е зле.

Същата вечер около осем и половина, Кайл се появи на прага на братовата си къща. Имаше изморен, но доволен вид.

— Със сигурност мама и татко ще изпадат като видят бебето — каза той на Макорд и на Пру, като седнаха да поприказват във всекидневната. — Искат внук, откакто ти и Лора... — внезапно Кайл млъкна и се изчерви. — Съжалявам. Беше глупаво от моя страна — измърмори той.

— Няма да споря — Макорд се изправи и посегна към бутилката с бренди. — Ето, пийни още малко от това хубаво питие. Имаше дълъг ден.

Кайл разтърка слепоочието си и се облегна на стола.

— Прав си. Едва не се побърках, когато Пру ми се обади, за да ми съобщи, че са започнали родилните болки на Кери и че се намира тук, вместо да си е у дома. Внимавай с бременните жени, Кейс. Вършат големи глупости.

— Ще го запомня — каза Макорд спокойно.

Кайл погледна Пру.

— Мисля, че старците ще дойдат на бала на фондация „Арлингтън“, за който спомена.

— Наистина ли? — Пру остана доволна.

— Откакто си тръгнахте, мама непрекъснато обработва татко. Не се учудвайте, ако се появят.

— Ще сме готови.

— Предполагам, че Кери и аз ще го пропуснем засега. Май ще трябва да се учим да гледаме дете. Съжалявам. Ще ни се да можем

да дойдем.

— Догодина — окуражи го Пру.

Кайл погледна брат си.

— Имам усещането, че съпругата ти възнамерява да промени не едно нещо във фамилията Макорд, и то сама, по-големи ми братко.

— Ако някой може да го направи, това е тя — отвърна с лекота Макорд.

Пру се размърда на кушетката.

— Не мога да повярвам, че шепа интелигентни хора са се държали така глупаво, толкова дълго. Както би се изразила леля Вилхелмина: „Глупостта е награда за глупавия.“

Кайл й хвърли странен поглед.

— Сигурно е имало защо да го каже. Както и да е, Пру, оценявам усилията, които положи днес за Кери. Предполагам защо е дошла тук в Ла Джола. Самият факт, че се измъкна, без да ми се обади, е достатъчно доказателство за мен.

— Вече няма значение, Кайл — нежно каза Пру. Макорд се настани до нея и тя вплете пръсти в неговите. Той силно я стисна. — Тя беше разстроена. Разбирам я.

Кайл кимна.

— Благодаря. Ти си много великодушна жена — той се изправи и се протегна. — Хей, вие двамата, имате ли нещо против, ако си легна. Знам, че Кери свърши трудната работа днес, но въпреки това се чувствам изтощен.

— Лека нощ, Кайл — Макорд кимна на брат си.

Кайл му отвърна и излезе от стаята.

Пру се обърна към Макорд със светнал поглед.

— Казах ти, че ще дойдат на бала на Джей Пи.

— Моите родители ли? — усмихна се Макорд. — Да, вярно — той нежно разрови косата й. — Много си горда със себе си, нали?

— Смятам, че е много глупаво почти три години семейството ти да враждува без особена причина.

— Те са убедени, че имат основание, Пру — предупреди я тихо Макорд.

— Да, но нямат. Скоро ще си го признаят.

Макорд въздъхна и си наля още едно бренди.

— С какво си послужи Кери, за да те изнуди?

Пру се изкашля, но обикновеният на пръв поглед въпрос не можеше да я заблуди.

— Макорд, всичко свърши. Не искам да говоря за това. Кери беше разстроена и уплашена. Изрече ужасни неща, за които сега съжалява. Да забравим тази история!

— И това ще стане, веднага щом разбере какви са били приемите ѝ?

— Макорд, няма смисъл да задълбаваме.

— Толкова ли е сериозно? — и той повдигна едната си вежда въпросително.

— Не ставай идиот — срязва го Пру гневно. — Тя просто ме заплаши, че ще разкаже на теб и родителите ти за миналото ми. Разбрала е за Спот, Тексас, за майка ми, за това, че нямам баща, и докъде съм стигнала след като съм напуснала Тексас. Бедната Кери предполагаше, че това ще те впечатли. Обясних ти вече, че не мислеше с разума си. Видя ли какво направи? Нямах намерение да ти казвам за това. Как го правиш толкова лесно, Макорд?

Той се ухили:

— Не аз, ти го направи. Ти не можеш да пазиш тайна. Единствената тайна, която успяваш да запазиш за по-дълго време е твоята бременност. Дори и в този случай се намират външни фактори, които да те уличат.

— Писмото от клиниката ли? — тръсна глава Пру. — Странно е като си помисля, че тази сметка промени целия ми живот.

— Не е променила живота ти. Просто ускори събитията — рече Макорд. Внезапно в погледа му се появи напрегнатост.

— Какво искаш да кажеш?

— Щях да те намеря, дори да не бях виждал тази сметка, Пру.

Тя отмести поглед от пламналите му очи. Сви пръстите си на кълбо в скута си.

— Щеше ли да го направиш?

— Да.

Тя се усмихна с треперещи устни, спомняйки си какво беше казала на Кери. Кейс Макорд беше твърде горд и твърде упорит, за да се занимава с лъжи.

— Радвам се.

— Не се заблуждавай — измуча Макорд и я притисна в обятията си. — Нямах избор. Исках да се върнеш, Пру.

— И аз исках ти да се върнеш, Макорд — тя вдигна лице и се целунаха.

Не след дълго същата нощ, когато Пру вече спеше, Макорд осъзна, че тя все още не му беше признала, че го обича.

Започваше да се тревожи от мълчаливата ѝ упоритост.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Влюбена си в сина ми, нали? — попита Хейл Макорд без предупреждение, докато Пру показваше граха в средата на зеленчуковата градинка.

Тя толкова се изненада от неочаквания въпрос, та едва не се спъна в една леха с моркови. Тогава се замисли защо се колебае да признае истината на глас. Изглежда всички знаеха, включително и съпругът ѝ.

— Да — спокойно рече тя, сякаш това беше най-естественото нещо на света. — Влюбена съм в него. Искаш ли да ми помогнеш с морковите и граха, Хейл? Марта ме изпрати за спанак, но струва ми се, че е малко рано за него.

— Не съмbral пресни зеленчуци скоро, но все още не съм забравил как се прави — Хейл се усмихна, с едно леко и отработено движение се наведе и извади моркови.

Ивлин и Хейл Макорд бяха пристигнали преди час. Пру беше много доволна, че ги вижда. С тях дойде и Девин Бланчард, който отседна в един хотел наблизо. Той учтиво отклони поканата да остане в къщата.

Привидно Макорд беше равнодушен, сякаш никак не го интересуваше какво правеха родителите му, но Пру беше сигурна, че в безизразния му поглед забеляза наченки на изненада, а в последствие предпазливи опити да приеме ситуацията.

Ивлин явно беше леко изненадана и доволна от неоспоримото доказателство за успеха, който синът ѝ беше постигнал само за три години. Хейл проявяваше по-скоро любопитство и задоволство. И дума не пророни за чудесната къща и фантастичната гледка, но с радост остави съпругата си да изрази възхищението си.

Когато Ивлин заяви, че има намерение да подремне следобед, за да е отпочинала за предстоящата важна вечер, Пру покани Хейл навън в градината. Макорд изчезна в кабинета си. Пру тъкмо обясняваше на

свекъра си предимствата на органичното градинарство, когато той я прекъсна и директно ѝ зададе въпроса.

След краткия разговор настъпи тишина. Те мълчаливо се заеха да берат моркови и грах, когато Хейл каза:

— Изглежда Кейс добре се е справил.

Лека усмивка се появи на лицето на Пру.

— Той е твой син. Сериозно ли мислеше, че няма да се справи?

— Не. Не бях изгубил дирите му съвсем. Знаех, че много пътува и изглежда градеше репутация без каквато и да е помощ от мен или „Макорд Ентърпрайзис“ — Хейл сведе поглед към купчината златисти моркови в ръцете си. — Но, разбира се, нямах ни най-малка представа, колко е израснал в структурите на фондация „Арлингтън“.

— Джей Пи изцяло разчита на него. Макорд играе ключова роля във фондацията.

— А аз имам усещането, че в живота на Кейс ти играеш ключова роля — Хейл проникателно я погледна. — След всичко, което преживя със семейството си преди три години, синът ми безспорно изисква безрезервно доверие от всички, които твърдят, че го обичат.

Пру гордо повдигна брадичка.

— Що се отнася до доверието, не съм някоя сляпа глупачка, Хейл. Ако имам причина да се съмнявам в действията на съпруга си, ще се изправя лице в лице с него и ще искам обяснение. Но, до сега нямам абсолютно никакъв повод да правя това. Имам му пълно доверие. Не мога да повярвам, че преди три години е заслужавал по-малко доверие.

Хейл откъсна една грахова шушулка.

— Може би преди три години е бил по-различен. Нищо чудно да се е променил.

— Всички се променят, но не вярвам, че преди три години чувството му за чест е било съвсем различно. Чувството му за етичност е органична част от същността му. Тогава е бил на тридесет и три, зрял мъж, съвсем отговорен за действията си. Сигурна съм, че независимо какво се е случило тогава, той е следвал собствения си морал. Ако днес трябваше да се справя със ситуацията, както преди три години, имам усещането, че би постъпил по същия начин. Бъди честен, Хейл. Обзалагам се, че синът ти рано е узрял, нали? Детството му е било кратко.

— Тази мисъл изглежда не те тревожи. Какво щеше да стане, ако ти беше в същото положение като Лора Рейнолдс?

Пру се усмихна.

— Винаги съм знаела какво представлявам за Макорд. Ако не друго, той е честен. Ако някоя постъпка на Макорд или поведението му преди три години е шокирало Лора Рейнолдс, честно казано, само тя си е виновна. Той не би дръпнал чергата под краката ѝ.

Хейл поклати глава, принуден да признае с възхищение непоклатимото ѝ застъпничество.

— Синът ми е късметлия. Надявам се, че му е известно.

Пру се усмихна.

— Не се тревожи. Имам намерение честичко да му го напомням.

Хейл се засмя. Дрезгавият му смях нахлу в кабинета през отворените прозорци, където стоеше Макорд и чакаше съпругата си и баща си. В отговор той леко се усмихна. Чудеше се на какво се смееха. Отдавна не беше чувал баща си да се смее.

Достатъчно е човек да се довери на Пру и тя ще намери начин да го накара да открие душата си.

Макорд обгърна с жаден поглед тялото на съпругата си. Беше облечена с дънки и широка, плетена, памучна блузка. Знаеше, че тя вече не можеше да закопчава най-горното копче на панталоните си. Предната нощ в леглото той ѝ каза, че в крехката ѝ фигура започва да съзира наченки на заоблени форми. Пру му отвърна, че са само плод на въображението му, но Макорд не смяташе така. Настъпващите в нея промени бяха възбуждащи и очарователни. Те провокираха у него всичките му покровителствени инстинкти.

Той я люби бавно и прочувствено. Тя потреперваше и силно се притискаше до него. Той стигна до кулминация в очакване да чуе любовните думи, за които жадуваше от деня на сватбата им. Но Пру не ги изричаше.

Макорд недоумяваше защо тя не си признава нещо, което той с лекота прочиташе в очите ѝ. Знаеше, че е влюбена в него. Няколко пъти повдигаше този въпрос пред нея и тя не отричаше. Въпреки, че в леглото щедро го даряваше със страстта си, нито веднъж до сега не му призна любовта си в най-интимните им моменти.

Внезапно Макорд усети как тялото му откликна на мислите за миналата нощ, когато се любиха. Измънка някаква ругатня под носа си

и се извърна от прозореца. Очакваше го дълга вечер, преди да си легне с Пру в леглото.

Джей Пи Арлингтън надмина себе си в подготовката на първото годишно парти на фондацията. Беше облечен в бяло. Бяла шапка, бяла риза, бяла вратовръзка, бяло сако в стил „уестърн“, белезникави панталони и бели кожени ботуши. Благоразумно съчетание на бляскави камъчета и сребро акцентираха тоалета му. Блестящите орнаменти украсяваха в кръг бомбето на шапката, обсипваха раменете на сакото и оформяха дълги кантове по външните шевове на панталоните. По заострените върхове на ботушите му блестеше още сребро.

Развеселена, Пру реши, че Джей Пи е страхотна гледка. За щастие, на гостите много им допаднаше предизвикателният външен вид на домакина, също и някои предизвикателни блюда от югозападната част на щатите, които стояха редом с елегантни пастети и разнообразни пържени сандвичи върху шведската маса. Джей Пи с лекота се носеше сред официално облеченото множество и се чувстваше превъзходно.

Балната зала, която фондацията нае за събитието, беше пищно украсена. Белите стени със златна украса и таванът проблясваха на светлините на двата великолепни полилея. Дансингът беше претъпкан от двойки, които се наслаждаваха на музиката на първокласната вокално-инструментална група, на другия край на огромната зала. В срещуположния ъгъл беше разположен големият бюфет, където чили сосът и царевичния хляб с вкус на джалапено се пласираха много добре. На коментарите на гостите за необичайния избор на храна, Джей Пи отговаряше, че обича да се връща при корените си от време на време.

Пру си помисли: „Странно, колко по-лесно е да накараш хората да дадат пари, когато са обградени с преливащо гостоприемство“. Тя коментира този факт, докато се обличаха с Макорд за приема.

— Неправилно е да спретнеш такава глезотия, само за да убедиш хората да дадат своя принос за фондация, която се опитва да прави нещо по проблема за глада — отбеляза Пру.

— Скъпа, за да правиш пари са нужни пари, това е жестоката истина. Добре или зле, натам върви светът — беше отговорът на

Макорд.

Пру избра широка, жълто-зелена копринена рокля, която падаше леко по тялото ѝ. Не успя да влезе в тясната червена рокля, която първоначално смяташе да облече. Докато се приготвяха, Макорд нежно я подразни, че фигурата ѝ се променя и тя направи гримаса в огледалото.

За нейно учудване, изражението му стана сериозно. Мина зад гърба ѝ да закопчае едно тънко, златно синджирче на шията ѝ.

— Неприятно ли ти е, че си бременна?

— Малко е късно да се притеснявам за това — с лекота отговори тя и посегна към обиците.

Той имаше вид на човек, който иска да каже още нещо, но не успя да формулира въпроса си. Просто се наведе и целуна голата ѝ шия.

— Когато настъпи моментът, няма да си сама — обеща той. — Заклевам се, че ще съм до теб.

Пру разбра, че Макорд има предвид случая със снаха му.

— Не бързай да даваш обещания. Джей Пи непрекъснато те праща в някоя екзотична част на света. Ето, другата седмица ще трябва да пътуваш чак до загадъчната Небраска, за да провериш как върви експериментът с царевицата.

— Колко вълнуващо — той докосна бузата ѝ и погледите им се срещнаха в огледалото. — Ще огранича пътуванията, Пру. Други ще се погрижат за това. Предпочитам да съм на опитното поле или в класната стая. И разбира се, с теб и бебето.

— Ще настоявам да си с нас — отвърна Пру.

С мисли за случилото се в спалнята, Пру отмести очи от колоритната фигура на Джей Пи и потърси с поглед съпруга си в залата. Най-послед го съзря. Представяше Девин Бланчард на Джулия, привлекателна жена от редакторския екип. След като си свърши официалното задължение на домакин, Макорд се отдалечи от Девин и новата му позната и се присъедини към насъбралите се край Джей Пи мъже. Пру тъкмо си мислеше колко предизвикателно изглежда съпругът ѝ във вечерно облекло, когато чу гласа на свекърва си до рамото си.

— За вас двамата с Кейс, мероприятията от този род са свързани по-скоро с работа, отколкото с удоволствие, не е ли така? — попита

Ивлин Макорд, когато двамата с Хейл се приближиха до Пру.

Тя се засмя.

— Боя се, че си права. Състоянието на Джей Пи поддържа финансово фондацията, но външният приход е от жизненоважно значение. Ще се изненадате, когато видите колко пари ще измъкне Джей Пи от дървопреработвателите тази вечер. Ще примами всички с неговото мартини с джалапено и без време от всякъде ще потекат пари. И друг път съм го виждала как работи.

— Каква е ролята на Кейс в кампанията за набиране на средства? — заинтригувано попита Хейл.

— Щом Джей Пи задейства механизма, Макорд поема социалните контакти. Много е добър в това и Джей Пи разчита на него да отговаря на техническите въпроси, които доста потенциални дарители задават.

— За съжаление, в крайна сметка, през по-голямата част от вечерта си принудена сама да си правиш компания — измърмори Ивлин.

— А аз нямам нищо против. Това е вид работа, а и аз си имам доста задължения. Аз трябва да следя да има достатъчно храна по масите, да не би някой да се напие и да предизвика смущение след гостите, или пък някой да се почувства самотен и изолиран. Както виждате, необичайни задължения.

Гласът на Девин Бланчард прекъсна Пру. Той се приближи.

— Това означава ли, че си на разположение да забавляваш някой гост на дансинга?

Пру се обърна и се усмихна. Беше прекосил цялата зала, за да дойде при тях. Зачуди се къде ли се е дянала Джулия.

— Смятам, че за един бърз танц мога да се измъкна.

— Чудесно — той кимна към Хейл и Ивлин. — Извинете!

— Разбира се — отвърна Ивлин. — Всъщност, ако убедя Хейл и ние може да се присъединим към вас на дансинга. Не сме танцували от векове, нали, Хейл?

— Страхувам се, че от последния път насам нямам никакъв напредък — доброжелателно предупреди Хейл.

Двете двойки пристъпиха на претъпкания дансинг. Пру загуби от поглед свекъра и свекървата си, още щом Девин я прегърна. Изненада

се от силната му прегръдка. Несъзнателно тя се опита да увеличи дистанцията между тях.

— Съжалявам — тутакси се извини Девин. — Не исках да те блъскам в себе си, просто исках да те предпазя да не се бутнеш в двойката зад теб — и той се усмихна мило.

— Всичко е наред — увери го Пру. — Толкова се радвам, че успя да придружиш Хейл и Ивлин тази вечер.

— Според мен, имаха нужда от малко морална подкрепа. След тригодишното отчуждение, май не знаят как да се държат с Кейс. Първоначално с тях трябваше да дойдат Кери и Кайл, но плановете се провалиха, когато преди няколко седмици се появи синът им.

— Доколкото разбирам, в много отношения ти си като член на семейството.

— Практически да — тихо подчерта Девин. — Но не напълно. Има голяма разлика, Пру, повярвай ми.

Тя се изненада от леката горчивина в гласа му.

— Това притеснява ли те?

Той срещна въпросителния ѝ поглед.

— Приел съм това положение. Плащат ми много добре и нямам причини да се оплаквам.

— Тогава защо се притесняваш от факта, че не си Макорд? — попита Пру, изпреварвайки мислите му.

— Да кажем, че ако не носиш името Макорд, търпиш някои ограничения като служител в „Макорд Ентърпрайзис“.

— Например?

— В основата си, това е семеен бизнес — обясни Девин. — Независимо, че съм способен и ми гласуват доверие, мога да раста в организацията само до определено ниво. Винаги някой от Макордови взима окончателното решение и отново Макордови си поделят всички крупни печалби.

— Може би един ден това ще се промени — предположи Пру.

— Няма шанс. Не и докато е замесен мъж от фамилията Макорд.

Пру се замисли над ситуацията.

— Щом се чувстваш по този начин, може би е по-добре да работиш за друга организация.

Девин я удостои с един бърз, обезсърчен поглед.

— Шегуваш ли се? Много малко корпорации биха ми предложили заплата като настоящата ми, а и ще минат години, докато си извоювам статута, който имам сега. Макордови се вслушват в мен и ми се доверяват. Това е другата хубава страна на отговорния ми пост. Някой ден може и да си тръгна, заради нещо по-свежо, но трябва да е изключително предложение, за да ме изкуши.

Пру осъзна, че дори и да негодуваше, че никога няма да стане президент на компанията, той нямаше намерение да я напуска и да жертва топлото си местенце. Девин Бланчард беше поразително практичен човек.

— Очевидно е, че и Хейл, и Кайл ценят много способностите ти — Пру дипломатично се опита да сложи край на неочаквания разговор. Девин ѝ хвърли развеселен поглед.

— И Кейс ги ценеше до едно време. Ти не знаеш, но някога с Кейс бяхме като братя.

— Времената се променят — предпазливо рече Пру.

— Хората се променят.

Пру си спомни за разговора със свекъра си в градината.

— Понякога. Според мен, обаче, Макорд не се е променил през последните три години. Бих се обзаложила, че винаги е бил такъв.

— Наистина си влюбена в него, нали?

— Сигурно е съвсем очевидно. Ти си вторият човек, който ми го казва днес.

Девин сведе поглед към лицето ѝ, в очите му прозираше загриженост.

— Разпознавам симптомите, защото ги забелязах и при Лора Рейнолдс.

— Предпочитам да не говоря за нея, Девин.

— Разбира се — той спря да танцува, защото музиката престана. Погледна през рамото на Пру. — Хейл и Ивлин излизат на терасата. Ще идем ли при тях? Изглежда съпругът ти все още е зает.

Пру се огледа. Нещата вървяха гладко. Никой не изглеждаше отегчен, нито се чувстваше дискомфортно, а и храната беше достатъчно. Не виждаше защо да не се присъедини към Макордови на терасата.

— Звучи добре. Трудно е да надвикаш музиката, нали?

— Със сигурност — Девин я поведе през отворените врати на балната зала и излязоха на терасата, откъдето се откриваше живописна гледка.

— Не ги виждам — рече Пру.

— Мисля, че ги видях да излизат оттук. Може би са там до фонтана — Девин нехайно се отправи към големия каменен фонтан, открояващ се в градината пред хотела. Пру го следваше по петите.

Когато се върна в балната зала, Макорд усети лека промяна в атмосферата. Не можеше да определи каква, но беше достатъчна причина, за да потърси с поглед Пру. Забеляза я, точно когато Бланчард я извеждаше на терасата. Макорд усети свиване в стомаха.

— Извинете — каза той на учения на средна възраст, с когото обсъждаше ерозията на почвата, — мисля, че трябва да потърся съпругата си.

Мъжът кимна с разбиране.

— Ще поговорим по-късно. Искане ми се да ми разкажете за пътуването си до Африка. Любопитен съм да разбера какво, всъщност, видяхте там.

— По-късно — обеща Макорд и вече крачеше през препълнената зала.

Срещна родителите си до френските прозорци, които бяха отворени. Хейл и Ивлин бърбеха с Джей Пи и очевидно им беше приятно.

— Ето те и теб, Макорд — каза Джей Пи на висок глас. — Тъкмо обяснявах на баща ти тайната на идеалното мартини с джалапено.

— Не му вярвай — рече Хейл и лениво се усмихна. — Джей Пи настоятелно се опитва да измъкне от мен дарение за фондацията. Чудесно разпознавам търговския маниер, когато ме увещават да купя стоката им.

Джей Пи се ухили, но не направи опит да отрече.

— Баща ти е по-жилав и от корен.

— Просто иска да бъде убеден — рече Макорд и погледна Хейл. — Баща ми обича стабилните доказателства. Чувствата не могат лесно да го заблудят.

Ивлин изглежда разбра, че скритият подтекст на думите му клонеше към нещо повече от старанието на Джей Пи да измъкне

дарение от съпруга ѝ, и преди разговорът да поеме в опасна посока, се намеси:

— Пру ли търсиш?

Макорд рязко кимна.

— Видях я да излиза на терасата.

— Дватамата с Хейл може да подишахме чист въздух — бързо рече Ивлин, — нали, Хейл? Хайде да идем с Кейс?

— Не знам за чистия въздух, но може би е добра идея да си отдъхна от Джей Пи преди да ми олекне джоба.

Джей Пи широко се усмихна.

— Когато се върнеш, ще съм тук.

Макорд вдигна рамене без повече колебания. В действителност не го интересуваше дали родителите му ще го последват. Искаше само да намери Пру и да я заведе обратно в залата.

— Със сигурност това е едно чудесно събитие — отбеляза Ивлин и забърза след сина си. — Трябва да призная, че що се отнася до забавления, фондацията се справя отлично.

— Това са разходи за бизнес. Ще се възвърнат няколко пъти под формата на дарения за фондацията — Макорд ускори крачка, тъй като никъде из градината не виждаше Пру. Чувстваше се необичайно напрегнат, сякаш му предстоеше битка. Не се успокои и от мисълта, че е абсурдно. Споменът за Пру как излиза с Девин Бланчард провокира примитивните му инстинкти.

В този момент чу гласа ѝ и се отправи към фонтана от другата страна на високия жив плет. Хейл и Ивлин тръгнаха след него.

Пру рязко се спря до фонтана.

— Не ги виждам, Девин. Сигурно са тръгнали в друга посока. Най-добре е да се връщам в залата преди Джей Пи да си зададе въпроса за какво ми плаща.

Девин вдигна рамене.

— Мога да се закълна, че ги видях да идват насам. Е, няма нищо. Приятно е да се откъснеш за малко от шумотевицата.

— Извини ме — учтиво започна Пру и млъкна, щом усети как Девин я сграбчва за китката. Тя го погледна остро и въпросително и гласът ѝ стана малко по-строг. — Какво ти е, Девин?

— Доведох те тук, за да говоря с теб, Пру.

— За какво?

— За съпруга ти.

— Не желая да го обсъждам с теб — тя се опита да освободи китката си и се подразни, че продължава да я държи. — Моля те, пусни ме.

— Кълна се, ще го направя след минутка. Пру, за твое добро е.

— Съмнявам се.

— Имаш право да знаеш какво, всъщност, се случи преди три години. Очевидно, Макорд няма намерение да ти каже.

— Грешиш. Съпругът ми вече ми разказа какво точно се е случило. Не ми трябва ничия друга версия. Пусни ме, Девин. Ставаш досаден.

— Чуй ме, Пру. Аз бях там. Знам истината. Знам също и че Макорд не ти е разказал какво стана в действителност. Ако го беше направил, нямаше да си с него сега, повярвай ми. Нямаше да му имаш такова доверие.

Тя разбра, че той отчаяно иска да говори и се зачуди каква беше причината.

— Какво те кара да мислиш, че съпругът ми ме е излъгал? — ядосано попита тя. — Макорд никога не ме е лъгал.

— Не казвам, че те е излъгал. Той просто не ти е разказал цялата истина. Ако го беше направил, нямаше да го защитаваш така яростно. Всъщност, ако ти беше разказал какво стори на Лора преди три години, ти никога нямаше да се омъжиш за него!

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувала. За последен път, Девин, пусни китката ми.

— Не разбираш ли? — Девин целият пламтеше. — Не беше само заради разваления годеж, който разкъсваше Лора отвътре и тя стигна дотам да се самоубие на онази магистрала. Ставаше въпрос за дете. Лора беше бременна във втория месец и Кейс отказа да се ожени за нея. Първият внук на Ивлин и Хейл загина заедно с жената, която им беше като дъщеря. Само защото Кейс Макорд не пожела да се ожени за жената, която забременя от него. Той й каза да махне детето, ако иска годежът им да продължи. Лора едва не полудя.

Женска въздишка, изпълнена със страдание и недоумение, накара Пру да се обърне. Изненадана, тя се озова лице в лице с Макорд

и родителите му. Хейл имаше гордо и мрачно изражение. Ивлин беше вперила поглед в Пру, изпълнен с толкова болка, че младата жена едва не се разплака.

Кейс Макорд наблюдаваше съпругата си, готов за присъдата ѝ, каквато и да беше тя. Всички мълчаха.

Напълно озадачена, Пру срещна нещастните погледи на свекъра и свекърва си.

— Това ли е причината за тригодишната ви упоритост? Наистина ли вярвате, че Лора Рейнолдс е забременяла от Макорд и той я е заплашил, че ще развали годеежа, ако не направи аборт?

— О, Пру — нещастно рече Ивлин. — Нямаше нужда да знаеш цялата истина. Всичко е минало вече. Така се надявах да не ровим там. Причини ни толкова болка и страдание, а и никой нищо не би могъл да промени. Всички трябва да го забравим. Три години не е малко време. Всеки може да направи грешка... — тя съчувствено погледна сина си. — Но животът продължава.

— За бога — избухна Пру. — Не мога да повярвам.

— Налага се, Пру — каза Девин с равен тон. — Ние го направихме.

— Не мога да си представя защо — отвърна рязко тя.

Хейл пристъпи и понечи да сложи ръка на рамото ѝ за утеха. Но се спря, щом срещна изгарящия ѝ поглед.

— Днес следобед ти казах, че хората се променят, нали? — припомни ѝ той.

— А аз ти казах, че синът ти не се е променил много през последните няколко години. Може би в известна степен е поостарял и поумнял, но в същността си е такъв, какъвто е бил и преди. Ако днес се озове в подобна ситуация, не вярвам, че преди три години се е държал по-различно, отколкото сега. Щом е отказал да се ожени за Лора, сигурно е имал основателна причина.

— Не искаше детето — прошепна Ивлин. — Казал на Лора, че не иска детето.

— Предполагам, че това са прословутите думи на Лора на смъртния ѝ одър.

Хейл и Ивлин се спогледаха.

— Ами да — призна възрастната жена.

— Къде пише — изръмжа Пру, — че която и да е жена на смъртно легло е склонна да каже истината?

— Ти не разбираш, Пру. Тя наистина беше бременна. Лекарят го потвърди — Девин се приближи зад гърба ѝ и я докосна по рамото.

Тя се отдръпна. Премести поглед върху Макорд, който стоеше неподвижен и изцяло изолиран в сянката.

— За какво става въпрос, Макорд? Защо не си направил опит да се защитиш от обвиненията на Лора?

Макорд вдигна рамене.

— Никой не се съмняваше в правотата на Лора. Тя беше отлична актриса. Повярвай ми, на смъртното си легло изнесе такъв сърцераздирателен спектакъл.

Пру вдигна ръце във въздуха.

— Не мога да повярвам, че слушам тези нелепици. Три години! Цели три години това семейство те е отбягвало заради обвиненията на Лора?

— Не бяха неоснователни — през зъби процеди Девин. — Лора беше бременна, а той отказа да се ожени за нея. Изхвърли я от живота си, когато тя отказа да махне бебето. Попитай Кейс, ако не ми вярваш.

— Няма защо да го питам — отвърна Пру, изпълнена с ярост. — Ако Лора е била бременна и Макорд е отказал да изпълни задълженията си, тогава има само едно-единствено обяснение защо е постъпил така.

— Защо? — самотният въпрос на Ивлин Макорд заглъхна.

— Защото бебето не е било от него, и на Макорд това му е било известно.

Сред насъбралите се около Пру хора, настъпи мълчание. Те я гледаха втренчено и се опитваха да проумеят думите ѝ.

— Освен това — продължи тя настъпателно, — единственото нещо, което Макорд не позволява на никого, е да го манипулират. Всяка жена, която се опитва да го убеди, че е баща на детето ѝ, за да го принуди да се ожени за нея, си търси белята и това би трябвало да ѝ е известно. Какво ви става, хора? — тя се обърна към Хейл и Ивлин. — Макорд е ваш син. Вие би трябвало да го познавате по-добре от всички останали. Трябвало е сами да разберете, че има и друга гледна точка, освен тази на Лора.

— Кейс ли ти каза това? — най-после сухо попита Хейл и насочи напрегнат поглед към сина си.

— Не, не ми е казал, че бебето не е от него. Никога не сме разговаряли за това, но не виждам друго обяснение.

— Откъде знаеш? — рязко попита Девин.

Пру сложи ръце на хълбоците.

— Защото аз съм върховната инстанция, която свидетелства за поведението на Макорд в случай, че някоя жена забременее от него. Защо, по дяволите, мислите, че той се ожени за мен? В продължение на три месеца с него живяхме заедно. Той ясно ми даде да разбера, че няма намерение да се жени. Но когато случайно забременях и избягах, той ме намери и настоя да сключим брак. Без никакви „ако“, „и“ или „но“. Не ме накара да направя аборт. Не ме обвини в непредпазливост. След като работата беше свършена, Макорд държеше да изпълни задълженията си. И преди три години щеше да направи същото, ако бебето беше от него. Явно Лора е имала любовник и както би се изразила леля ми Вилхелмина, Макорд не е имал никакво намерение „да сърба попарата, която друг мъж е надробил“.

Пру не изчака реакцията им. Завъртя се на високите си токчета и отиде при Макорд. Хвана го умоляващо за ръката и го погледна. В очите му тлееше тъмен огън.

— Отведи ме в залата, Макорд. Знаеш, че не е безопасно да оставяме Джей Пи сам сред цял куп потенциални дарители на фондацията. Ще се побърка с това мартини с джалапено.

Макорд силно стисна ръката ѝ в топла прегръдка.

— Оттук, скъпа.

Оставиха другите край фонтана и мълчаливо се отправиха към ярко осветената бална зала.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Макорд знаеше, че ще последва разследване, веднага щом всички се приберат в къщата след приключването на партито на Джей Пи. Той беше в очакване от момента, в който Пру разкри тайната и възпламени атмосферата. Настойчивата молба на Хейл Макорд за подробни обяснения я озадачи. Беше трогателна с по детски невинната си наивност. По-рано през вечерта не се удаде възможност на родителите му да притиснат Макорд, вероятно защото на него самия не му се искаше да го притесняват с въпроси, затова се погрижи Хейл и Ивлин да не остават свободни от момента, в който се върнаха в балната зала. Девин Бланчард беше изчезнал. Явно за Пру въпросът приключи. Макорд можеше да я предупреди, че нямаше да е лесно.

— Мисля — каза Хейл, докато придружаваше съпругата си през хола в къщата на сина си, — че заслужаваме още обяснения.

Макорд не каза нищо, а се отправи към подноса с брендите, който Марта съобразително беше подготвила.

Пру се обърна с лице към свекъра и свекървата си и отговори:

— Обяснения за какво?

— Сигурно разбираш, че сме шокирани, мила — успокоително отвърна Ивлин. — Не сме имали никаква представа, че Лора е имала любовник.

— О, това ли? — рече Пру, сякаш беше забравила цялата история. После намръщено погледна Макорд. — Нали на времето на всички си обяснил, че бебето не е твое, Макорд?

— Така мисля — той наля бренди за себе си, подвоуми се дали да не налее на родителите си и накрая реши, че е много неучтиво ако не им предложи питие. Сипа още две чаши. — Освен това, си спомням, че никой не пожела да ме чуе.

Той се извърна да подаде брендите на родителите си и в погледите им съзря, колко са шокирани. Те мълчаливо поеа чашите. Хейл тутакси преполови своята.

— Лора умираше — прошепна Ивлин със сърцераздирателен глас. — Каза, че не желае да живее, след като ти отхвърли нея и бебето.

— Знам какво каза — Макорд застана до Пру, която с поглед изпепеляваше всички. — Бях до леглото ѝ наред с всички останали. Нищо не може да се сравни с ефекта от думите на някой смъртник, нали?

— Всички бяхме шокирани — рече Ивлин. Тя седна уморено, погледът ѝ се насочи към мрачното лице на съпруга ѝ. — Толкова я обичахме. Като собствена дъщеря. И бяхме сигурни, че двамата сте влюбени.

— Лора беше влюбена в идеята да се омъжи за династията Макорд — обясни Кейс с равен тон. — Не беше влюбена в мен.

— Може би е имала нужда от сигурност след смъртта на баща си — предположи Ивлин. — Чувстваше се самотна. Ние бяхме единственото семейство, което имаше.

— Хм — Макорд не каза нищо повече. В края на краищата, случи се преди три години. Безсмислено беше да се ровят повече.

— Но ако е била толкова решена да се ожени за теб — отбеляза Хейл с безпогрешната логика на мисълта си, — защо ѝ е трябвало да си търси друг любовник?

— Тя не е търсила друг любовник — отвърна Макорд. — Тя си е имала любовник. Но не съм бил аз този човек. Никога.

Пру рязко извърна глава нагоре като проумя думите му.

— И никога не си я докосвал? — попита тя изненадано.

— Не — той предусещаше мислите ѝ. Пру познаваше чувствените му апетити. Още от първия миг, в който я срещна, желаше да легне с нея. И не го криеше, сигурно ѝ беше трудно да си представи, че Макорд може да се обвърже в платонически, целомъдрен годеж.

— Тя не ми позволяваше да я докосна, дори и след като се сгодихме.

Макорд ѝ се усмихна кисело.

— Казах ти вече, че Лора беше отлична актриса. Искаше всички от семейство Макорд да повярват, че е идеалното и непокварено ангелче, което не би си омърсило крилцата като легне с някой мъж, без да има халка на ръката си.

Изведнъж страните на Пру поруменияха и тя отклони поглед от него. За миг Макорд се разгневи на себе си, щом му стана ясно, че го е разбрала погрешно. Последното нещо, което искаше да внуши, беше одобрение на поведението на Лора. Искеше му се да грабне Пру в прегръдките си и да ѝ обясни, че не е желал да има нищо общо с някаква коравосърдечна жена, която търгува с тялото си като страни от мъжа, докато той не се съгласи с нейните условия. Но, злото беше сторено и Макорд знаеше, че не може да го поправи пред очите на родителите си. Можеше само още повече да смути Пру.

— Никога не си спал с Лора, така ли? — Хейл въпросително погледна сина си. — И затова си сигурен, че бебето не е било от теб. Кейс, какво се случи в нощта, когато умря Лора?

Макорд се подразни от въпроса. В момента искаше само да говори с Пру насаме, но му се налагаше да преразказва стари истории. Измърморвайки някаква ругатня, той се обърна към родителите си.

— След като няколко месеца Лора се правеше на целомъдрена девица, изведнъж започна да настоява да спи с мен. За нейно съжаление, аз вече бях решил да разваля годежа. Боя се, че не беше разчела добре времето. След като се провалиха опитите ѝ да ме съблазни, тя изпадна в паника. Същата нощ ми се обади разплакана и каза, че трябва да ме види. Когато отидох в апартамента ѝ, ми се хвърли на врата и заяви, че иска да се оженим веднага. До деня на сватбата оставаха още три месеца и естествено ми беше любопитно да узная защо е тази припряност. Освен това, имах някакви съмнения от известно време, ако трябва да съм откровен. Казах ѝ, че имам сериозно намерение да разваля годежа, че не съм съвсем сигурен дали сме един за друг, и че според мен, е най-добре да отложим нещата за известно време.

— Тогава ли ти каза, че не може да чака? Че е бременна? — попита Ивлин.

Макорд кимна.

— Постави ми ултиматум. Каза ми, че трябва да се съглася да се оженим за нея в най-скоро време, или в противен случай щяла да съобщи на цялото семейство, че е бременна от мен.

С крайчеца на околото Макорд видя как Пру гризе долната си устна. „Сега сигурно ѝ е станало ясно откъде имам неприязън към ултиматумите“, помисли си Макорд.

— И казваш, че тя блъфирала? — остро попита Хейл.

Макрод въздъхна и пресуши и последната капчица бренди.

— Казах й, че нямам никакво намерение да, въъ, да сърбам попарата на някой друг.

Пру се сви и сведе поглед към скръстените си ръце.

— Поспорихме още малко и накрая си тръгнах. После я видях в болницата.

— Където на смъртното си легло тя се постара да си отмъсти — заключи Хейл. — Веднъж ти каза, че бебето не е твое и ние всички се нахвърлихме срещу теб. Втори път не отвори дума за това.

В стаята настъпи мълчание. Тогава проговори Макорд, чувствайки се задължен да отбележи очевидното.

— Нищо не се е променило. Ситуацията е съвсем същата, както преди три години. Днес все още твърдя, че изявлението на Лора на смъртното й легло е лъжа. Защо да правим сцена тази вечер?

Хейл погледна Пру.

— Преди три години те виждахме през очите на Лора, като безволев мъж. Нашата дъщеря умираше и сърцата ни се късаха. Но сега съпругата ти ни напомни, че доколкото те познаваме, би трябвало да ни е ясно, че не си от този тип мъже, които бягат от отговорност. Как не сме го разбрали тогава? Днес изведнъж те виждаме през очите на Пру, както винаги сме те приемали до онази нощ преди три години.

— Мисля — тихо каза Ивлин, — че когато шокът премина, ни се искаше да ти вярваме, но злото вече беше сторено. Всички бяхме толкова горди и упорити. Никой не отстъпваше ни на йота. Не мога да повярвам, че през всичките тези години не направихме нито един опит да поправим стореното. Трябваше да се появи Пру, за да ни вразуми.

— Затова ли ми повярвахте, защото Пру ми вярва? — попита Макорд. Устните му се изкривиха в саркастична усмивка.

Ивлин стоеше замислена. Тя нежно погледна новата си снаха.

— Да кажем, че Пру ни провокира да преосмислим ситуацията. Тя ни припомни що за човек си. Нейното мнение за теб разсея съмнението и болката, които Лора причини. Бедната Лора. Само ако знаехме колко объркана е била.

След няколко минутно мълчание Пру заговори:

— Не можете да помогнете на някого, който не желае помощта ви. Лора сама е направила своя избор и никой не е виновен за

случилото се преди три години.

Ивлин се усмихна.

— Синът ми наистина ли се ожени за теб, защото си бременна?

Пру сбърчи нос.

— Боя се, че е така. Щом разбра, че ще става баща, започна усилено да настоява да сключим брак. Надявам се, нямаш нищо против да станеш баба за втори път.

— Идеята е очарователна — лицето на Ивлин грейна от удоволствие. Тя прекоси стаята и прегърна Пру. — С думи не мога да обясня колко съм щастлива тази вечер, мила. Благодаря ти за всичко.

Хейл погледна сина си.

— Късметлия си ти, Кейс.

— Знам — отвърна Макорд и силно прегърна Пру през кръста. — Извинете ни, но ние ще си лягаме. Вече е почти два през нощта, а Пру трябва да си почива — той я поведе към хола и всички им пожелаха „лека нощ“.

Пру вървеше до него мълчаливо. Макорд усещаше колко е напрегната и това от своя страна предизвикваше и у него напрежение. Вратата на спалнята се затвори зад тях и той се обърна с лице към нея.

— Никога не съм искал недосегаем ангел, който се кълне, че ме обича, а после с лекота ме отблъсква в леглото. Жена, която страни от мен, за да ме манипулира. Търсех нежна, щедра и честна жена, която щом веднъж се е влюбила в мен не може да ми устои, въпреки всичките си усилия. Жена, която да ме желае, както аз нея. Жена, която да ми вярва безрезервно. Жена, за която съм сигурен, че винаги ще ми е вярна. Жена, на която да се доверя. Аз желях теб, Пру. Такава, каквата си.

— Но ти не искаше да се ожениш за мен.

Ръцете му стегнаха прегръдката около раменете ѝ.

— Повярвай ми, че рано или късно щяхме да се оженим. Беше неминуемо. Започнах да ставам твърде ревнив, станеше ли дума за теб. Но когато ми постави онзи ултиматум...

— Се сети за последния път, когато жена ти е поставяла ултиматум — тъжно довърши Пру. — Напомних ти за Лора.

Макорд леко я разтърси, подразнен от глупавата ѝ логика.

— Не, по никакъв начин не ми напомни за Лора. Но да ти призная, не ми хареса, че ме заплашваш. Мислех, че блъфираш и

реших да ти дам урок в последствие. Сигурен бях, че няма да ти стигне смелост да ме напуснеш. Но, както казва Кайл, когато забременеят, жените понякога вършат луди неща.

— Предполагам, че двамата с Кайл сега сте спецове по тази част.

— Бързо схващаме — Макорд я притисна към себе си и я целуна. Тя стоеше сковано и напрегнато в прегръдката му. Той съзнателно задълбочи целувката, разтвори устните ѝ и усети топлината ѝ. Пру тихичко изскимтя и се отпусна върху него. Тогава Макорд усети порив на удовлетворение и облекчение.

— Как ни откри с Девин при фонтана? — прошепна тя в устните му и обви с ръце врата му.

— Видях те да излизаш с него от залата — Макорд захапа ухото ѝ. — Търсех те, за да те върна. Родителите ми дойдоха да се поразходят. Открихме ви при фонтана, точно когато се впускаше да защитиш постъпката ми преди три години. Как, по дяволите, разбра, че Лора е спала с някой друг?

— Това беше единственото логично обяснение. Ако си мислел, че бебето е твое, ти си щял да изпълниш задължението си.

— Благодаря. Така мисля — той погъделичка тила ѝ, вдишвайки сладостния аромат на кожата ѝ. — Ти все още ли си убедена, че това е единствената причина, поради която се ожених за теб? От чувство за дълг?

— Преди да разбереш за бебето изобщо не бързаше да се жениш за мен — язвително отбеляза тя.

Непоколебимото ѝ мнение по въпроса започваше да го дразни. Макорд плъзна ръце надолу по гърба ѝ и отвори ципа на роклята.

— Знаеш, че причината е далеч по-важна от едното задължение. Знаеш колко много те желая и как обичам да те прегръщам в обятията си. А и на теб самата ти харесва да си с мен в леглото. Признай си го, скъпа.

Тя леко потрепери, когато роклята се свлече в краката ѝ. Макорд се протегна и изключи осветлението. В мрака той виждаше в очите на Пру нежната светлина на любовта ѝ. Тя треперливо се усмихна.

— Харесва ми да съм с теб в леглото — отвърна тя покорно. — Но значи, ти вече си знаел.

Той разкопча дантеления сутиен и го остави да падне на пода.

— Знам, но ми харесва да го чувам.

— Ти си алчен.

— Много — той докосна гърдите ѝ и с длани разтърка зърната. Те разцъфнаха вирнати и вълнуващо твърди. Макорд наведе глава и целуна розовите хълмчета. — Никога няма да ти се наситя. Ако наистина си повярвала, че ще те оставя да си тръгнеш завинаги, значи си се побъркала. Или пък, все още не си наясно в каква степен ми въздействаш.

Тя преплете пръсти в косите му и леко въздъхна, когато той свлече бельото ѝ.

— Въздействам ли ти, Макорд?

— Безгранично — той се изправи ѝ се усмихна. — Ела и ще ти покажа.

Пру се приближи, пръстите ѝ разкопчаваха ризата му, а устните ѝ по женски го подканяха.

— Не — отвърна тя, — аз ще ти покажа.

Той се усмихна, изпълнен с порочно удоволствие и нетърпение, когато тя съзнателно пое инициативата. Едва след време Пру осъзна силата на собствената си чувственост, засега това се случваше рядко, но на Макорд му беше невероятно приятно да си сменят ролите от време на време. Той се изуми от метаморфозата в Пру, която се превърна в сексапилна, настъпателна, малка топка от търсеца женственост.

Докато го разсъбличаше, пръстите ѝ бродеха възбуждащо по голите му гърди. Той усещаше в нея едва доловим трепет и мисълта, че е възбудена, колкото него, едва не го накара да поеме инициативата. Въздържа се, старайки се да се наслади на невероятното удоволствие, което ситуацията му предлагаше.

Лек метален звук, и токата на колана му беше разкопчана. Последва още по-тихото жужене на ципа. Пру плъзна ръка вътре и намери доказателството на възбудената му мъжественост.

— О, Макорд — доволно каза тя, — ти си един благороден звяр.

— Искаш да кажеш, че съм в напреднала фаза на разгонване.

— Мъжете сте толкова буквални.

— Защото не сме създадени да бъдем фини — той хвана пръстите ѝ, щом тя понечи да измести ръката си. Натисна дланта ѝ към себе си, наслаждавайки се на интимното докосване.

— Имаш право — съгласи се Пру. — Нищо фино няма в теб.

— Ти, предполагам, си по-дискретна.

— Естествено.

Той тихо се засмя и прокара пръсти между бедрата ѝ. Усетил приятната роса, той натисна с палец женското ѝ лоно. Пру изстена и се вкопчи за него с лице, заровено в рамото му.

— Разкажи ми пак за женския финес. Дори и да си опитала да прикриеш реакцията си, не успя, нали? — той нежно я погали.

— Навярно не успях — призна си тя. — Изглежда всяко твое докосване до мен върши чудеса.

— Надявам се.

Тя се усмихна, хвана го за китката и го поведе към леглото. Отметна завивките, мушна се вътре и протегна към него ръце.

Макорд изстена в обятията ѝ и почувства бушуващото в себе си желание. Тя се уви около тялото му като силно го притискаше и приласкаваше. В един миг му се стори, че ще изригне.

— Толкова си темпераментна, сладка и сексапилна — прошепна той и в същия миг проникна в нея. Тя обви хълбоците му с крака. — Съвършена си. Цялата си само моя. Как съм живял без теб преди?

Въпросът си остана без отговор, тъй като ги завъртя вихърът на страстта. Светът беше само едно легло, в чието лоно Макорд се вля в жената, за която се беше оженил.

Не след дълго, докато лежаха изтощени и потни, покрити само с един чаршаф, Пру се върна на темата за Лора Рейнолдс.

— Защо не си се борил, Макорд? Родителите ти казаха, че си направил опит да им обясниш, че Лора лъже и бебето не е твое. Сигурно си знаел, че преживяват шок. Защо не си се разкрещял, за да те чуе някой? Обикновено не ти са нужни много усилия да привлечеш вниманието.

Той разбра подтекста на думите ѝ. Можеше да направи сцена преди три години. Можеше да крещи, докато някой най-после го чуе.

— Пру, трябва да разбереш. Лора наистина беше бременна.

— Е, и? — тя се изправи на лакът и го погледна. — Това го знаем.

Макорд се загледа в намръщеното ѝ лице. Помисли си колко е сладка, когато го изгаря с поглед.

— Знаех, че не е от мен.

Пру нетърпеливо кимна.

— Е, и? — подкани го отново тя.
— Тогава остава въпросът от кого е.
Очите на Пру се разшириха от загатването.
— Господи, Лора не ти ли каза от кого е?
Макорд се поколеба и вдигна рамене.
— В яда си онази нощ ми спомена едно име.
— Чие?
— На брат ми — отвърна Макорд.
Пру остана слисана.
— Кайл? Каза ти, че спи с Кайл?
Макорд кимна.

— Нямам причина да се съмнявам. Двамата с Кайл бяха много близки и ми беше известно, че той я намира за много привлекателна. Но се знаеше, че Лора ще се омъжи за мен. Тя не се интересуваше от Кайл особено, така предполагам, защото знаеше, че аз ще наследя управлението на „Макорд Ентърпрайзис“. Малко преди да умре Лора, Кайл и Кери започнаха да излизат заедно. Знаех, че брат ми е влюбен до уши и планира да се жени.

— Та значи, ти демонстрира символичен протест и после млъкна, така ли? Не си искал да разрушиш връзката му с Кери.

— Представях си, че в края на краищата, след като отmine шокът от смъртта на Лора, всичко ще да си дойде на мястото.

— Но не се получи. Двамата с баща ти сте се скарали. Той те е лишил от наследство. Нещастно стечение на упоритост в стил Макорд и от двете страни, и voila! Истинско нещастие.

Макорд я погледна втренчено.

— Ако не бяха ме изритали от семейството, никога нямаше да те срещна. Аз например не намирам, че цялата тази бъркотия е истинско нещастие.

— О — премигна учудено Пру и се усмихна. — Благодаря ти.

— Моля — той очакваше да чуе „обичам те“ и му стана тягостно, когато тя смени темата на разговора.

— Смяташ ли, че Кайл е бащата на бебето на Лора? Нещо не пасва на пъзела. Кайл ми харесва. Не мога да си го представя да мълчи в продължение на три години, когато цялото семейство се обръща срещу теб.

— Не знам със сигурност кой е бащата — търпеливо рече Макорд. — Лора твърдеше, че е Кайл, предполагайки, че ще се почувствам задължен да се ожения за нея, за да спася семейната чест. Освен това, знаеше, че за брат си бих направил и невъзможното.

— Тя действително е прекрачила границата онази нощ в стремежа си да те манипулира. Нищо чудно, че изригна като вулкан в деня, когато се опитах да ти поставя моето хилаво ултиматумче.

— Не беше съвсем хилаво — изръмжа Макорд. — Беше си сериозна заплахата. Трябваше да се досетя, че под крехката ти външност се крие железен характер.

— Израснала съм в Тексас — гордо отбеляза Пру.

— Аха. Отгледала те е леля ти, която не толерира никакви слабости, предполагам.

— Леля Вилхелмина е добра жена, но характерът ѝ наистина е властен и за всичко има собствено мнение.

— Имам късмет, че ме одобри. Смяташ ли, че ще ме одобри, когато разбере, че си забременяла от мен, преди да се оженим? — Макорд се усмихна лениво, развеселен от руменината по бузите на Пру. В сумрака трудно различаваше цвета, но с пръстите си определено усети топлината.

— Остави леля ми сега — рече Пру. — Да поговорим за Кайл.

— За какво например?

— Ами, ако решим, че той не е баща на бебето на Лора, проблемът остава.

Макорд си спомни гнева по лицето на Девин Бланчард, когато се опитваше да убеди Пру, че съпругът ѝ се е отметнал от задълженията си към Лора Рейнолдс.

— Не, проблем не съществува.

— Но...

— Всичко се случи преди три години, а и жената е мъртва, Пру. Съгласен съм с теб. Мисля, че бащата не е Кайл. Казах, че няма причина да се съмнявам в думите на Лора онази нощ, но не е така. Трябваше да се усъмня. Може би никога няма да разберем кой е бил нейният любовник, а може би така е най-добре.

— Не съм сигурна, Макорд.

Той се изправи на лакът и бутна Пру да легне.

— Аз съм сигурен — директно каза той. — Да оставим тази тема.

— Дали? — в гласа ѝ се долови леко предизвикател на нотка.

Макорд се усмихна.

— Да — отвърна той. — Да забравим за това — той сладно я целуна по устните, усмирявайки негодуванието ѝ. — А сега, заспивай. Ти си бременна жена и трябва да се грижиш за себе си.

— Хм — една въздишка сподави протеста ѝ.

Макорд легна и я гушна.

— Има само още едно нещо, Пру.

— Какво? — гласът ѝ определено звучеше сънливо.

— Повече никакви разходки из градината с Девин Бланчард. Не и без мен.

Тя се размърда и потърка ходилото си от вътрешната страна на крака му.

— Ревнуваше ли?

— Не бъди толкова самодоволна. Да, ревнувах.

— Добре — тя едва ли не блажено мъркаше.

— Затова ли излезе с него в градината? — любопитства Макорд. — Защото искаше да ревнувам, затова ли?

За миг тя се разкая, както и очакваше Макорд.

— Не, разбира се, че не. Излязохме да търсим Ивлин и Хейл. Девин мислеше, че ги видял да излизат пред нас. Решихме да си побъбрим с тях и така всички да подишаме малко чист въздух.

— Стой далеч от него, Пру — Макорд сам долови стоманената нотка в гласа си и се зачуди дали и Пру я беше доловила.

Тя отново се прозя и се сгуши.

— Ти си ревнивец.

— Аз съм предпазлив.

— Ха!

Той стегна прегръдката си.

— Престани да се опитваш да ме провокираш. Заспивай.

— Добре. Макорд?

— Ммм?

— Преди три години си знаел със сигурност, че няма начин бебето на Лора да е от теб. Някога мислил ли си за бебето, което аз нося?

— Нито за части от секундата — думите бяха директни, изречени тутакси и не даваха повод за никакво съмнение. — Ти и бебето и двамата ми принадлежите.

— Да, знам, но някога мислил ли си? — настояваше тя.

— Тази нощ си в настроение да предизвикваш, нали? — той се усмихна в тъмнината, смътно усещайки самодоволната увереност у Пру. — При теб е невъзможно да се случи, да ми изневериш, и двамата го знаем. Не е в характера ти.

— Казах на Ани, че ти имам пълно доверие — измърмори Пру. — Радвам се, че и двамата си имаме такова доверие.

— Познаваме се достатъчно добре и можем да сме сигурни един в друг, предполагам — прозаично отбеляза Макорд. Едва като изрече тези думи, осъзна какво е казал. Никога през живота си не беше се доверявал на жена толкова много, както на Пру.

След няколко минути тя заспа. Макорд я люлееше грижовно и замислено гледаше тавана. Реши, че след пътуването си в Небраска ще проведе дълъг разговор с Девин Бланчард.

След като взе това решение той продължи още известно време да се визира в тавана, чудейки се кога ли съпругата му ще му признае любовта си. Тя наистина го обичаше, Макорд се окуражи. Не се омъжи за него само заради бебето.

И двамата знаеха това. Той само трябваше да измисли начин да я накара да си го признае. Все повече му се искаше да чуе тези думи.

В неделя вечерта къщата беше на разположение на Пру до шест часа. Хейл и Ивлин си тръгнаха, а Макорд неохотно потегли с колата към летището, откъдето щеше да излети за Небраска. Както обикновено, къщата изглеждаше празна без Макорд. Пру прекара дългата лятна вечер в градината. После, следвайки разпореждането на съпруга си, си легна рано.

На следващия ден отиде в офиса и през по-голямата част от времето участваше във всеобщия почин на самовъзхваляване, който се носеше из въздуха. Джей Пи беше доволен от успеха на първото голямо мероприятие на фондацията за набиране на средства и не спираше да говори за това.

— С парите, които постъпиха в събота вечер, ще можем да въведем онези демонстративни програми за второстепенните ферми в няколко африкански страни — информираше той наляво и надясно. — По този начин ще имаме по-голямо присъствие там. Ще помогнем на два пъти повече хора. Пру, трябва да знаеш, че тази сутрин ми се обади твоят свекър. Връщам си думите назад, че бил по-жилав и от корен. Ще ни напише един наистина подсилващ чек. Каза, че всеки бизнес, в който участва синът му, е успешен. Твърди, че момчето му никога не пада на гърба си.

— Радвам се — отвърна Пру, доволна от щедростта на Хейл. Знаеше, че този чек означава нещо много повече от обикновен жест на благотворителност. Означаваше възвръщане на вярата в сина му.

— Нямах да се справя без теб, Пру — въодушевено отбеляза Джей Пи. — Ти извърши цялото помирение, и то много ефективно — после премигна. — Между другото, Макорд ме уведоми, че иска с пътуванията да се заемат Бронсън и Кълпепър.

— Наистина ли?

— Да. Каза, че ще става баща и желае да има достатъчно време за семейството си — Джей Пи се усмихна. — Отвърнах му, че новината, че ще става баща, се появи някак твърде бързо, като имах предвид, че вие двамата се взехте само преди няколко седмици.

Пру дискретно се изкашля.

— Да, случват се и такива неща, Джей Пи.

— Нали? — съгласи се той угоднически. — Хубави неща. Ако не беше притиснат, можеше да отидат година или две, докато се реши да се ожени. Докато живееше с теб, този мъж беше щастлив и доволен като принц. Мислеше си, че има всичко, което му е необходимо и предполагам, че така си и беше. Знаех си, че няма да ти е необходимо много време, за да го накараш да се събуди един ден и да постъпи правилно.

— Да, бързо стана, вярно е — сухо се съгласи Пру.

Същия следобед на път към къщи Пру реши да се отдаде на неустоймото изкушение да си вземе пица, което я човъркаше от няколко часа. Тя се отби в един магазин за храна за домовете и си поръча пица с всякакви гарнитурни. После в изпълнената с приятен аромат кола, тя побърза към дома, където щеше да се отдаде на удоволствието от чудесния вкус. Понякога беше забавно да си

бременна. От години не беше изпитвала потребност да се натъпче с пица.

Вълнението от забранената пица мигом се стопи, щом забеляза някаква странна кола на автомобилната алея.

Когато Пру видя Девин Бланчард да стои на предното стълбище, забрави изцяло за плановете си за вечеря. Тя смътно си спомни предупреждението на Макорд в нощта на бала. Тогава беше почти заспала, но долови желязната нотка в гласа му.

„Стой далеч от Девин Бланчард.“

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Дойдох да се извиня — Девин Бланчард заподскача надолу по стълбите да поеме от ръцете на Пру ароматната кутия с пица.

Тя все още не можеше да осъзнае неочакваната му поява. Извинението му беше следващата изненада.

— За какво?

Той обезсърчено изкриви красивите си устни.

— За това, че се намесих в семейните отношения на Макордови онази вечер. Нямам право да се меся и съм сигурен, че като се появя в офиса някой от фамилията Макорд задължително ще ми го напомни.

— Не си ходил на работа от бала? — тогава тя се сети, че е едва понеделник. Пру механично мушна ключа в ключалката на външната врата.

— Обадох се на секретарката си сутринта и й казах, че си взимам свободен ден. Искях да имам време за размисъл. А също исках да говоря с теб.

Докато влизаше в хола, Пру му хвърли бърз поглед. Не се сещаше за никакъв по-учтив начин да го накара да излезе от къщата, освен да грабне пицата от ръцете му и да затръшне вратата в лицето му.

— За какво искаш да говориш с мен?

— Първо, както казах да се извиня — вратата се затвори зад гърба му и той се озова сам с нея в къщата. Бланчард се усмихна. — Обикновено съм много по-дискретен, отколкото бях онази вечер, повярвай ми.

— Вярвам ти.

— Къде искаш да оставя това? — посочи той пицата.

— В кухнята — тя се обърна и тръгна през хола.

— Както казах, обикновено съм много внимателен що се отнася до семейните отношения на Макордови. Единственото ми извинение е, че ми стана мъчно за теб.

— Мъчно ти е станало за мен?

Той вдигна рамене и постави кутията с пицата върху плота.

— Ти си от този тип жени, които провокират мъжките инстинкти за покровителство, предполагам — той замълча. — Лора беше такава.

— Благодаря — язвително отвърна Пру, — но уверявам те, мога да се грижа за себе си.

— И Лора така мислеше.

— Не желая да я обсъждам. Виж, Девин, мисля че отиде прекалено далеч. Наистина няма какво да си кажем. Приемам извинението ти, но сега смятам, че трябва да си вървиш.

Той вдигна рамене, сякаш да се предпази от гнева ѝ.

— Съжалявам — повтори Девин и тръсна глава по момчешки усмихнат. — Изглежда не се изразявам добре. Има още нещо, което искам да ти кажа и ще си тръгна.

— Не желая да слушам, Девин.

— Това няма нищо общо с отношенията в семейство Макорд, кълна се. Става въпрос за нещо, което ти спомена на бала онази вечер.

— Какво съм казала? — подозрително попита тя. Осъзна, че ѝ е неприятно да остава сама с него в кухнята. Почти несъзнателно отвори задната врата и излезе сред топлината на градината в късния следобед. Девин я последва.

— Ти каза, че ако се чувствам нещастен от работата си при семейство Макорд, може би е по-добре да напусна и да започна някъде другаде.

— Спомням си — навън Пру се чувстваше малко по-добре. Не беше като в затвор. Но нервността не я напускаше. Тя тръгна да се разхожда из зеленчуковата леха. Девин я следваше по петите с ръце, пъхнати в джобовете.

— Тогава ти казах, че не желая да напускам това сладко местенце. Изкарвам добри пари, много допълнителни доходи и...

— И не си далеч от шефското място — довърши тя изречението. — Каза, че ти харесва.

— Смятах, че е вторият най-добър пост след този на шефа.

— Но не е едно и също като да си шеф.

— Не — съгласи се той. — Съвсем не. След като се прибрах у дома вчера, много мислих върху това, което ми каза. Стори ми се разумно. Не знам защо не съм се сетил. Реших, че имаш право.

Наистина няма защо да работя за семейство Макорд. Особено след онова, което се случи преди три години.

— Девин, защо си толкова разстроен от случилото се преди три години? — тихо попита Пру. — Искам да кажа, знам, че е било ужасна трагедия, но защо си го приел толкова лично?

Той се поколеба.

— Вероятно, защото много се възхищавах на Кейс. Може би го бях издигнал на пиедестал. Не можех да повярвам, че се отнесе с Лора така. Тя беше толкова красива и обичлива жена.

— Той нищо не ѝ е причинил — рязко го прекъсна Пру. — Тя го е мамила, а той не е имал намерение да ѝ позволи да го манипулира. Когато ѝ го съобщил, тя избухнала и се качила в колата. Случилото се след това е само по нейна вина.

— Наистина ли вярваш на това? — той я погледна със съжаление.

— Да, наистина вярвам.

— Добре, добре! Успокой се. Случило се е преди много време и може би е добре да го забравим вече. Във всеки случай, не съм дошъл да споря. Исках само да знаеш, че според мен, имаш право. Не бива да работя за „Макорд Ентърпрайзис“. Утре сутрин ще подам оставка. Реших, че ще ти е приятно да разбереш, колко много ми повлия. Изглежда и на Макорд много влияеш. Никога не съм предполагал, че семейство Макорд някога ще приеме Кейс отново.

Нещо в главата на Пру прещрака.

— Искаш да кажеш, че те никога нямаше да го приемат ли? — попита тя, осенена от прозрение. — Искал си те сами да се накажат един друг, нали?

Момчешкото изражение в погледа на Девин се изпари, сякаш никога не е било и на негово място се появи горчивина, от която Пру затаи дъх.

— Те заслужават да бъдат наказани — озъби се Девин. — Всички бяха виновни за това, което се случи. Семейство Макорд не могат да бъдат уязвени финансово, но аз знаех, че разривът помежду им ги тормози до един. И това ми доставяше удоволствие.

Пру си пое дълбоко въздух и се спря до едно дърво. Забеляза, че Стив беше оставил някакво гребло, подпряно на ствола. Както винаги

Макорд щеше да се ядоса. Тя се загледа в океана. Пръстите ѝ трепереха, докато сглобяваше в главата си частите на пъзъла.

— Бебето на Лора е било от теб, нали, Девин?

— Да, от мен — процеди през зъби Бланчард. — Лора ми се отдаде. На мен, не на Кейс Макорд. Тя изобщо не позволи на Кейс да я докосне. Знаеш ли, много се забавляваше. И двамата се забавлявахме. Макорд си въобразяваше, че ще се ожени за ангел. Доставяше ми огромно удоволствие, че всеки път, когато Лора беше с мен в леглото, чуках годеницата на Кейс Макорд.

— Ти си я използвал. Не си я обичал. За теб тя е била средство да си отмъстиш на семейство Макорд.

— Не си хаби състраданието за Лора. Тя беше съвсем наясно какво върши. Страхотно се кефеше да спи с мен зад гърба на годеника си. Беше ѝ невероятна тръпка. Лора не обичаше да скучае, а дългото чакане, докато се омъжи във фамилията Макорд и причиняваше крайна досада. Отгоре на всичко, започваше да се страхува, че и след брака ще ѝ бъде досадно. Семейство Макорд са богати и влиятелни, но живеят тихо. Не са от хайлайфа, нито си падат по екстравагантните пътешествия. В края на краищата, само едно поколение преди тях са работели на полето, както казваше Лора. И тя реши да се позабавлява за тяхна сметка. Ако държиш да знаеш истината, според мен, имаше намерение да продължим връзката си и след брака.

— Но тя никога нямаше да се омъжи за теб, нали? А ти толкова много си го искал. Защото щеше да наследи голям дял от „Макорд Ентърпрайзис“. Бракът ти с Лора щеше да ти осигури в „Макорд Ентърпрайзис“ поста, за който ти винаги си мечтал.

Погледът на Девин стана суров. Лекият ветреца от морето рошеше косата му, докато той се взираше в профила на Пру.

— Да, исках да се оженя за нея. Те я приемаха като собствена дъщеря, а и тя беше наследник на бащиния си дял от компанията. Ако станех съпруг на Лора, щях да получа значителна власт в управлението на „Макорд Ентърпрайзис“. Но Лора не се интересуваше от брак с мен. Защо ѝ беше половината, когато бракът с някой от семейство Макорд щеше да ѝ осигури целия пай. Хитра кучка. Използваше ме, както и аз се опитвах да се възползвам от нея. Но тя нямаше намерение да се откаже от възможността да стане госпожа Макорд. Знаеше какво иска. Още повече, че винаги го получаваше.

— До нощта, когато Макорд ѝ е заявил, че разваля годежа.

— Сигурно е била бясна — тихо рече Девин. — Лора беше с буен нрав, въпреки че през цялото време се стараеше да го прикрива, защото иначе нямаше да отговаря на ангелчето, за която се представяше пред семейство Макорд. Когато разбра, че е бременна, реши да направи аборт. После сметна, че може и да успее да се възползва от бебето, за да изнуди Кейс да се ожени за нея. Според мен, разбираше, че той се изплъзва през алчните ѝ пръстчета. Доста факти свидетелстваха за това. Тя изпадна в паника. Опита се да го принуди да я люби, за да може после да твърди, че бебето е негово, но предполагавам, че той вече е бил заподозрял нещо. Или може би се е уморил от сексуалните ѝ игрички на криеница. След като толкова дълго не му позволяваше да я докосне, той сигурно е изгубил интерес. Лора си въобразяваше, че може да върти на пръста си всички от семейство Макорд. Забавляваше се, че с такава лекота ги принуждаваше да правят това, което на нея ѝ се иска. Но работата се обърка, когато започна да притиска Кейс.

— Тогава изгубила търпение и се опитала да го пришпори, каква глупава тактика. Избухнала в сълзи и се хвърлила на врата му, заявявайки, че Кайл я е прелъстил. Смятала, че Макорд ще се почувства задължен да поправи грешката на брат си — Пру мълчаливо тръсна глава с отвращение.

— Основателно предположение. Тя знаеше, че Кейс е готов на всичко за Кайл. Винаги успяваше да манипулира семейство Макорд и тогава е предположила, че може да предусети реакциите им.

— Но, късметът ѝ изневерил в нощта, когато се опитала да натресе на Макорд бебето на друг мъж. После вече ѝ станало ясно, че е загазила. Била разрушила всички мостове след себе си.

— Същата нощ ми се обади по телефона след като Макорд си тръгнал от апартамента ѝ. Каза, че трябва да се видим. Твърдеше, че трябва да ѝ помогна.

Пру затвори очи.

— Тогава се качила в колата и тръгнала към дома ти, шофирайки със сто и шестдесет километра в час. Колко тъжно.

Спомените озариха лицето на Девин с мрачно задоволство.

— Въпреки това, тя успя да си отмъсти на семейство Макорд в някаква степен. Същата нощ бях в болницата. Чух я и видях

изражението по лицата на Хейл и Ивлин, когато им разказваше, че Макорд я е прелъстил и изоставил бременна и отчаяна.

— Да, със сигурност си е отмъстила. С три годишна давност — Пру почувства съжаление към всички, замесени в историята.

— Това не е достатъчно, Пру. Не съвсем.

Тя замръзна от заплашителната горчивина в думите му. Заби пръсти в кората на дървото и се обърна с лице към Девин.

— За какво говориш? Забрави тази история, Девин.

— Рано е още. Не и преди да докажа на Кейс Макорд, че не си по-святна от Лора. Той си въобразява, че е дяволски умен след като най-после си е намерил жена, която напълно му вярва и не задава въпроси. Жена, която му засвидетелства цялата си глупава и сляпа вяроност. Смята, че си коренно различна от Лора. Но греши.

— Махай се оттук, Девин — обзета от страх, Пру извика с най-заповедния тон, на който беше способна.

— Кейс никога не пада по гръб. Когато загуби наследството си, не го прие с особен драматизъм. Просто си тръгна, без да погледне назад. Дори не му пукаше.

— Грешиш, Девин. Терзаеше се, че е загубил връзка с родителите си.

Бланчард махна с ръка.

— Истинската загуба беше властта и престижа му на наследник на „Макорд Ентърпрайзис“. Когато баща му го изрита, той реагира така сякаш корпорацията беше картонена играчка. Макорд изгради нова кариера, намери си жена и сега дори не иска нищо от „Макорд Ентърпрайзис“. Винаги е имал късмет. Винаги е получавал точно това, което иска. Дори успя да избегне брак с Лора, след като тя му се подигра зад гърба. Но аз ще се погрижа Кейс Макорд да разбере, че бракът му не е никакъв късмет. И късметът му не е в кърпа вързан. Онази вечер при фонтана ти беше забавно да съобщиш на всички голямата новина, нали? Да видим дали Макорд ще продължи да е сигурен, че бебето е негово, щом разбере, че и друг мъж те е притежавал.

Пру инстинктивно отскочи назад, когато Девин посегна към нея. За нещастие се опря в ствола на дървото и не успя да избегне хищните му ръце. Пръстите му сграбчиха раменете ѝ. Тя вдигна глава и го

погледна. На лицето му беше изписана дива и горчива ярост, трупана с години.

— Пусни ме, Девин — рязко каза Пру. — Няма да получиш отмъщението, което желаяш.

— Искан ми се да опитам. Сигурно си дяволски добра в леглото, щом Макорд се ожени за теб, след като живяхте заедно само три месеца. Лора щеше да побеснее, ако знаеше, че си успяла да го накараш да се ожени за теб като си използвала бебето под претекст. Тя си мислеше, че е ненадмината в манипулирането.

— Има една основна разлика в положението на Лора и моето — задъха се Пру, докато се съпротивляваше, за да се освободи. — Бебето, което нося, е на Макорд и той знае това.

— Откъде може да е сигурен?

Пру беше потресена.

— Той ми има доверие. Знае, че никога не бих го измамила.

— Няма да е толкова сигурен след това, което ще се случи днес. Ще се погрижа да узнае, че съм те имал, Пру. Ще му разкажа всичко, лъжичка по лъжичка, за да бъде ударът пълен.

— Той ще те убие.

— Няма да успее дори да ме докосне. Освен това, е твърде вероятно да излее гнева си върху теб. Ти си тази, която го предаде. Както направи и Лора. Никога няма да ти прости, че си се подиграла с него, Пру.

Той се опитваше да я свали на земята под дървото. Пру понечи да извика, но Девин тутакси запуши устата ѝ с ръка. Тя започна неистово да се мята в прегръдката му и го одра с нокти.

— Престани, кучко. Няма да ти помогне. Само ще се нараниш.

Той се просна отгоре ѝ като заклеци гърчещото се тяло с тежките си крака. С едната ръка държеше устата ѝ, а с другата посегна към роклята на гърдите ѝ.

Пру изпадна в паника. Здравият разум бързо я напускате. Знаеше само, че трябва да се освободи, независимо на каква цена. Смътно си спомни за опряното на дървото гребло. Пипнешком се опита да го потърси, като същевременно се молеше да е достатъчно близко, за да го достигне.

С пръсти докосна металните шипове, точно когато Девин започна да дърпа роклята ѝ. Платът се оказа по-здрав, отколкото Пру

предполагаше. На нападателя ѝ щеше да му се наложи доста да се потруди, докато го разкъса.

Пру хвана греблото и го намести в ръката си. Дългата дървена дръжка рязко се стовари върху гърба на Девин. Нямаше кой знае какъв ефект, но той се стресна.

— Какво по дяволите... Майната ти.

Той дръпна ръка от устата ѝ и понечи да изтръгне греблото от пръстите ѝ. Пру изкрещя.

— Млъкни!

Той отново се опита да закрие устата ѝ, но в момента, в който разхлаби хватката на ръката, тя грабна металните шипове. Пру мислено се закле този път да го направи.

Девин изпищя и се отметна от жертвата си, щом изведнъж осъзна намерението на Пру. Стоманените шипове се забиха само на сантиметри от гърба му малко след като той се изтърколи и скочи.

Пру с усилие се изправи на крака, без да изпуска греблото. Тя държеше инструмента пред тялото си, докато бързо отстъпваше назад към къщата. Ако успееше да влезе и да затръшне вратата, нямаше да пострада. Щеше да се обади на полицията. Девин пристъпваше към нея с пламнал от ярост поглед. Дебнеше удобен момент. Само една погрешна стъпка и оръжието ѝ можеше да бъде изтръгнато от ръцете ѝ.

— Не се доближавай до мен — предупреди го тя.

Почти беше стигнала до вратата на кухнята, когато тя се отвори. Пру подскочи, извърна се с облекчение към този, който несъзнателно идваше да я спаси. Очакваше или Стив, или Марта. Дойде ѝ като гръм от ясно небе, когато в рамката на вратата видя Макорд.

— Макорд! — задъха се тя от обзелото я облекчение. Захвърли греблото и се впусна в обятията му, където беше в безопасност.

Той я хвана, но не я прегърна.

— Влез вътре! — бутна я зад себе си в кухнята. Тя не успя да каже и дума. После Макорд се обърна с лице към Девин Бланчард.

— Не, Макорд — припряно извика Пру, предусещайки намерението му. — Ще извикам полицията.

— Иди се обади — рече той и закрачи към Девин. — Имам достатъчно време да приключа, преди да дойдат.

Пру стисна топката на вратата. Искаше ѝ се да може да предотврати това, което предстоеше, но нищо не можеше да направи. Можеше само да се надява, че Макорд няма да пострада. Трябваше да предположи.

Макорд никога не пада по гръб.

Доста време мина преди Пру да се заеме с пицата. Полицаяте дойдоха, отведоха намръщения Девин Бланчард и си отидоха. Пру и Макорд дадоха показания и увериха полицаяте, че ще предявят обвинения. След два часа Пру извади пицата от хладилника, където я беше оставила, докато Макорд се занимаваше с полицаята. Осъзна, че умира от глад.

Включи фурната и мушна пицата вътре. В този момент Макорд влезе в кухнята. Не изглеждаше никак изтощен след кратката и бурна схватка с Девин Бланчард. За последния обаче не можеше да се каже същото. Никак не я интересуваше състоянието на Бланчард. Ченгетата също не изглеждаха прекомерно разтревожени.

— Искаш ли малко пица? — Пру весело попита Макорд, който се спря зад гърба ѝ.

— Искам — мрачно каза той, — обяснение. Защо си пуснала Бланчард в къщата? Казах ти да стоиш далеч от него, Пру.

— Това разпит ли е?

— Да.

Тя се усмихна, скръсти ръце и се облегна на плота с лице към него.

— Тогава да започнем с въпроса какво правиш у дома един ден по-рано?

Той я унищожи с поглед и нервно прокара пръсти в косата си.

— Свърших си работата в Небраска по-рано, отколкото очаквах. Няма нищо тайнствено. Втурнах се обратно към семейното огнище и какво виждам, жена ми се отбранява от човек, който изобщо не е трябвало да бъде допуснат до къщата. По дяволите, Пру, представяш ли си какво почувствах, когато отворих вратата на кухнята и видях какво става.

— Знам — гласът ѝ омекна, щом срещна суровия му поглед. — Съжалявам.

Макорд не беше в настроение да се помирява.

— Би трябвало да съжالياваш. Сигурна ли си, че си добре?

— Да, чувствам се чудесно. Не му се отдаде възможност да ме нарани.

Устните му леко се изкривиха.

— Изглежда добре се справяше, докато се защитаваше.

— Благодаря — измърмори тя. — Аз съм от Спот, в Тексас, не забравяй. Там човек научава това-онова.

— Защо беше дошъл, Пру?

Тя въздъхна.

— Каза, че дошъл да се извини за сцената при фонтана онази вечер. Твърди, че благодарение на мен осъзнал, че не трябва да работи за „Макорд Ентърпрайзис“. Каза, че съм му помогнала да осъзнае някои неща.

— И ти се хвана на въдицата?

— Ами, разбира се, че не очаквах да ме нападне — отвърна тя. — Мислех, че иска само да поговорим.

— Казах ти да стоиш далеч от него.

— Но не ми каза защо, Макорд. Не ми каза, че Бланчард е баща на детето на Лора.

Дъхът му спря.

— Той ли си го призна?

— О, да той си го призна — намръщи се Пру. — Ти не знаеше ли?

Макорд спря да крачи неспокойно и се строполи на един стол до кухненската маса.

— Вечерта след бала се чудех дали той не е любовникът на Лора. Беше убеден, че трябва да те предупреди да се пазиш от мен. Онази вечер при фонтана видях лицето му. Той беше твърде... — Макорд вдигна едното си рамо, търсеше точната дума, — емоционално обвързан така да се каже.

— Да, така беше. Той мразеше теб и семейството ти.

Макорд впери поглед в Пру.

— Имах намерение да приключа с него, след като се върна от това пътуване — поклати глава. — По дяволите, работеше за нас години наред. Имахме му пълно доверие.

— Това не е било достатъчно. Винаги се е чувствал като аутсайдер. Искал е да бъде не просто приятел, а член на семейството. Ненавиждал е всичко, което имаш и същевременно не е имал сили да напусне топлото си местенце. За известно време си е мислил, че евентуален брак с Лора ще разреши въпроса. Семейство Макорд са се отнасяли към нея като към собствена дъщеря, а и тя била наследница на тлъст дял от „Макорд Ентърпрайзис“.

— Тя не беше влюбена в мен — замислено рече Макорд.

— Боя се, че любовта няма нищо общо.

— Тя се е забавлявала с Бланчард и същевременно е играла истински театър пред мен и семейството ми — Макорд се намръщи. — От самото начало знаех, че не е влюбена в мен. Но си мислех, че между нас има много общи неща и евентуалният ни брак ще просъществува. Обичах я, колкото и всеки друг от семейството. Едва след годежа се замислих сериозно какво означава да живея с нея и започнах да се съмнявам, че е разумно да се женим. Тя обаче беше категорична по въпроса, може би защото нямаше никакви съмнения. В края на краищата знаеше какво цели.

— Искала е да си осигури място в семейството.

— Трябваше да е по-предпазлива — отбеляза Макорд.

— За да не забременее ли? Предполагам, че е станало случайно. Първоначално е имала намерение да поправи грешката, но после решила да се възползва от положението и да те изнуди да се ожениш за нея. Очевидно са я обхванали страхове, че ще те загуби. За нейно нещастие, ти си се оказал труден за изнудване. Не понасяш да те манипулират.

Макорд тихо изруга.

— Да не започваме темата отново.

— Става — Пру се усмихна, наведе се да отвори фурната и извади пицата. Тя одобрително подуши.

— Като нова.

Макорд двусмислено погледна пицата.

— С какво е?

— Чушки джалапено, аншоа, маслини, лук и лютив сос. Наричам я „Фондация Джей Пи Арлингтън — специал“ — тя я сложи на масата.

— Опитваш се да ми отклониш вниманието. Всъщност, вече го стори. Ще трябва да ти изнеса една лекция за глупостта да

пренебрегваш стриктните ми указания.

— Дяволски прав си. Да не смяташ, че ще ми е приятно да ям тази приказна пица и да слушам как проповядваш, че не е трябвало да пускам Девин през входната врата? — тя седна и отрязва две големи парчета, сложи ги в чинии, които предварително беше извадила. — Както и да е, не бива да крещиш на една бременна жена. Като говорим за крещене...

— Е?

— Искам да обещаеш, че поне месец няма да крещиш на Стив, че оставя градинските инструменти безразборно.

— Никога не крещя — припомни ѝ той.

— Добре, тогава не искам да му четеш лекции по този въпрос. И да не забравиш да му благодариш, че е оставил греблото, подпряно на онова дърво.

Макорд изсумтя.

— Предполагам, че му дължа нещо за небрежността му, така ли?

— Да, дължиш му.

Тя му подаде пицата.

Макорд изкриви устни, когато пое чинията. Погледна пицата, после съпругата си. Очите им се срещнаха. Нейните блестяха, докато поемаше първата хапка и с наслада я дъвчеше.

— Никога не си ме целувала за добре дошъл, както се полага, когато се прибирам у дома — изведнъж се оплака Макорд.

Пру спря да дъвче, устата ѝ беше пълна.

— Така ли? — гласът ѝ звучеше сподадено. — Доколкото си спомням, преди по-малко от два часа се спуснах към теб с летеж.

— Не се брой, когато се хвърляш в обятията ми, за да се спасиш от някой натрапник.

— О! — тя преглътна хапката, стана, заобиколи масата и седна в скута му. — Надявам се, че обичаш джалапено, аншоа, маслини и лук — тя силно го целуна.

Ръката му се плъзна около кръста ѝ.

— Обичам джалапено, аншоа, маслини и лук. Обичам и теб.

За миг тя остана неподвижна, очите ѝ блестяха.

— Наистина ли, Макорд?

— Обичам те от самото начало — тихо рече той. — Не знам защо толкова дълго се бавих, докато изрека тези думи.

— Бил си жестоко наранен след преживяването ти с Лора — великодушно обясни Пру. — Нямам си намерение да се оставиш на една жена да те манипулира. Според мен, подсъзнателно си поставил равенство между любовта и слабостта, която би те направила лесен за манипулиране.

— Така ли? — погледна я той с възхищение. — Сама ли стигна до този извод или посещава курс по психология?

— Съвсем сама стигнах до това.

— Сигурно дълго си ме анализирала.

— О, да — увери го тя, — часове наред.

— Защо?

Пру се усмихна и го прегърна.

— Защото те обичам, естествено.

Той я привлече към себе си, устните му докосваха косите ѝ.

— Чудех се кога ще си го признаеш сама.

— Сигурно си знаел от самото начало.

— Така е, или поне се надявах, че е така. Но винаги е приятно да чуеш тези думи.

Тя печално поклати глава.

— Винаги си бил много сигурен в мен.

— Не умееш да прикриваш чувствата си, скъпа. Всеки път, когато ме погледнеш, усещам, че ме обичаш. Никога не съм познавал толкова усещане в живота си. По време на пътуванията, мислех единствено кога ще се прибера у дома, за да те прегърна. Седях си в самолета, който ме отвеждаше към дома и си мислех кога ще мога да ти разкажа за пътуването, за всичко, което съм видял, за плановете, които правя във връзка с дейността на фондацията в даден район. После си представях как ми разказваш за всичко, което се е случило, докато съм отсъствал, как най-накрая си лягаме и след като сме правили любов как се сгушваш до мен и как заспиваме. Простичко и много уютно.

— Звучи много по семейному.

— Но не беше по семейному. Съвсем друга беше ситуацията. Точно тук сбърках, Пру. Трябваше да се ожения за теб още първия ден, когато те видях.

— Да — съгласи се Пру, — трябваше. Точно както казва леля Вилхелмина: „Давай на някого безплатно уиски достатъчно дълго и

той ще свикне с мисълта, че не трябва да плаща“. Трудна работа е да си вземеш парите от някой, който е пиан до козирката.

Макорд изстена:

— Да нямаш намерение да ми пробутваш сентенциите на леля си до края на живота ми?

Усмехната, Пру поклати глава.

— Не, защото не съжалявам за нищо, което сме направили.

— Не съжаляваш! — той я погледна озадачено.

— Аха. По този начин успях да изпитам тръпката на забранената връзка. Един ден ще разказвам на внуците си най-прекрасни пикантни истории.

— В днешно време едва ли се счита за забранено ако живееш с мъж — отбеляза Макорд. — По-скоро е нормално за двама, които си допаднат, както ние с теб.

— Казваш това, защото си от Калифорния, такива като мен, които са от Спот, в Тексас, имат малко по-различна гледна точка. Макорд, най-вълнуващото нещо в живота ми са трите месеца, през които ти бях любовница.

— Мога само да се надявам, че сега, когато я няма забранената тръпка, няма да се чувстваш отегчена — очите му светеха.

— Хубавото нещо на брака с теб, Макорд, е, че е дори по-хубаво, отколкото да съм ти любовница.

— Радвам се, че се чувстваш така, защото старото време няма да се върне — тъмните очи на Макорд излъчваха очарователна решимост. — Сега си моя съпруга. И никога няма да те оставя да си отидеш.

Пру се усмихна, в погледа ѝ грееше цялата ѝ любов.

— Точно това исках да чуя — тя стана от скута му, заобиколи масата и седна на стола си. — Хапни още пица, преди да е изстинала.

Той се усмихна.

— Не ти ли прави впечатление, че и двамата не държим особено да изразяваме любовта си един към друг с думи?

— Предполагам, защото живяхме заедно достатъчно дълго и сме разбрали, че и двамата говорим, което мислим — каза Пру с явно удовлетворение.

— Без никакво вълнение?

Тя поклати глава.

— Без страхове и несигурност — нежно го поправи Пру.

— Имаш право — усмихна се Макорд. — Хубаво е, че сме сигурни един в друг. Освен това, вълнуващата част предстои. В леглото.

Късно същата вечер Пру излезе от банята по нощница и намери Макорд да лежи полугол, подпрян на възглавниците, с ръце под главата си.

Той я наблюдаваше с обичайното си тлеещо чувство на собственост. Беше свикнал да я гледа, по този начин още от първия път, след като се любиха. Тя имаше чувството, че и на петдесетата годишнина от сватбата им той пак щеше да я съзерцава със същия поглед. Приятна мисъл.

Пру спря до ръба на леглото и впери поглед в него. Беше завит до кръста, очертаваха се силните му гърди. Чаршафът скриваше твърдите форми на долната част от тялото му.

— За какво си мислиш, Пру?

— Мисля си, че съм се омъжила за много сексапилен мъж.

Той се усмихна доволно. Погледът му се насочи към възбудената му мъжественост.

— Винаги си ми въздействала по този начин.

— Радвам се — щастливо отвърна тя. Заобиколи леглото и легна до него. — Нещата се урівновесяват като се има предвид какво може да предизвика у мен само едно твое докосване или поглед. Толкова те обичам, Макорд.

Смехът в очите му, бързо отстъпи пред обичайното му желание. Той протегна ръка към нея, привлече я в обятията си и те преплетоха нозе. Скоро представляваха едно кълбо от чувствена прегръдка.

— Моята красавица Пру — той целуна шията ѝ и плъзна ръка по гърдите ѝ, после надолу към хълбоците.

— Макорд, караш ме да се чувствам красива — прошепна тя и целуна гърдите му. Когато ме прегръщаш, се чувствам екзотична, великолепна и сексапилна.

Той дрезгаво се засмя.

— Защото си такава. В ръцете ми си като огън. Но не може да се сравнява с начина, по който ти ме караш да се чувствам.

— Как?

— Сякаш ще експлодирам.

— Радвам се — тя смело прокара пръсти по бедрата му, после го докосна по най-интимното място. Усещаше го тежък и твърд като стомана. Но стоманата беше обвита в кадифе. Тя жадуваше да го усети в себе си. Пръстите му нежно галеха мекотата между бедрата ѝ. Тя потрепери.

Макорд прошепна нещо горещо и тъмно, и много чувствено. Гласът му заглъхна в гърдите ѝ. С едно мъчително бавно и възбуждащо движение на ръката я накара да изстене. Тя се притисна към него. Той затаи дъх и се качи отгоре ѝ. Тежестта на тялото му беше апетитно вълнуваща. Сетивата на Пру изгаряха от обзелите я пламенни усещания.

— Как си могла да повярваш дори за миг, че няма да те открия? — гласът на Макорд стана дрезгав. Той вдигна глава да я погледне в очите. — И на край света бих те последвал. Ти ми принадлежиш, Пру. Закълни се, че никога вече няма да ме напуснеш.

— Никога вече — обеща тя тържествено. С ръце обгърна шията му и силно се притисна в него. — В сърцето си никога не съм те напускала.

В порочната му усмивка прозираше прикрито мъжко удовлетворение.

— Това си казах и аз, когато те открих край басейна на сестра ти. Само един поглед ми беше достатъчен. В очите ти съзрях надежда и облекчение, тогава разбрах, че си моя и ще си останеш моя. Оставаше ми само да се уверя, че и ти си го разбрала. Сметнах, че венчалният пръстен, подобно на всеки друг начин, би постигнал желанния ефект.

— Да не би това да означава, че сега си приписваш заслугата, че си ме изманипулирал да се омъжа за теб, а не обратното?

— Както казва Джей Пи, щом съм те забелязал няма начин да не проумея сладката причинно-следствена връзка — той закри устата ѝ с устните си и проникна в нея, изпълвайки я с твърдата, пулсираща стомана, обвита в кадифе.

Дъхът на Пру спря от чувственото преживяване. Тя обгърна с ръце съпруга си и се отдаде на вълшебствата на семейния живот.

Няколко месеца по-късно Пру лежеше на възглавниците в болничното си легло. Тя подаде мъничкия Джеймс Хейл Макорд на

баща му. Макорд пое спящия си син и внимателно го сложи в кошчето до леглото. Той дълго съзерцава идеалните форми на миниатюрните пръстчета на ръцете и краката му.

— Той е нещо съвсем друго, нали? — не за първи път я попита Макорд. Не спираше да го повтаря, откакто държа ръката на съпругата си в родилната зала и заедно с нея преживя болката, съпътстваща появата на Джеймс Хейл на бял свят.

— Прилича изцяло на теб.

— Да — идеята очевидно му хареса. Той постоя да погледа сина си още малко и се приближи до леглото. — Обичам те, госпожо Макорд.

Пру се усмихна и докосна бузата му.

— И аз те обичам.

— Ще се грижа много добре за теб и нашия син.

— Не съм се съмнявала нито за миг — увери го тя тихо.

Пръстите им се преплетоха и той целуна дланта ѝ. В този момент вратата се отвори рязко и Пру подскочи.

Леко раздразнен, Макорд вдигна поглед натам.

— Винаги ли трябва да се разбере, че влизаш ти, Джей Пи?

Облечен целия в жълто, от главата до петите, Джей Пи широко се усмихна.

— Само когато имам изненада. Пру, виж кого съм довел — отстъпи настрана и се поклони тържествено и триумфиращо. Една добре сложена жена, в средата на петдесетте, влезе в стаята. Висока, красива, с блестящи сини очи и безукорен кок от кестенява коса, започнала вече да посинява, дамата представляваше също толкова достолепна гледка, колкото и Джей Пи.

Пру се ококори от изумление, после се засмя.

— Лельо Вилхелмина! Какво правиш тук?

— Защо? Дойдох да видя бебето, разбира се. Този очарователен тексаски джентълмен любезно ме покани. Благодаря на бога, че го направи, защото при тая скорост на развитие на нещата, сигурно щяхте да ме поканите за абитуриентския бал на детето — красивите очи на Вилхелмина излъчваха повече топлина, отколкото обвинението ѝ.

— Не е честно, лельо Вили. Последния път, когато ти се обадох, ти казах, че искаме да дойдеш при първа възможност.

Джей Пи се изсмя ехидно.

— Когато работиш за Джей Пи Арлингтън възможното се случва наистина бързо. Само невъзможното отнема известно време. Пру, харесва ли ти моята изненада?

— Изненадана съм — съгласи се с усмивка тя. — Лельо Вили, това е Макорд.

— Здравей, лельо Вили — свойски поздрави Макорд. В погледа му блесна хумор.

Вилхелмина се зае да изучава Макорд бавно и съсредоточено.

— Знаех си — най-после заключи тя. — По-изкусен е от лисица на пазар. Поздравления, Пру. Направила си най-добрия избор. Късметлийка. Надявам се, че и ти го знаеш.

— Да, лельо Вили. Наясно съм.

— Добре. Сега да видим детето — тя прекоси стаята и застана до кошчето. — Хм. Нали е голям? Няма как човек да реши, че е седмаче.

Пру прикри задоволството си.

— Дори не сме имали намерение да се опитваме да го крием, лельо Вили.

— Точно така. Малката лъжа води след себе си друга. И когато се огледаш разбираш, че си загазил дори повече от кучето, притиснало скункса в ъгъла. Освен това — заяви Вилхелмина, — накрая съпругът ти постъпи правилно, а точно това е от значение сега.

— Радвам се, че одобряваш лельо. Ще ходиш ли до Пасадена да се видиш с Ани и Тони, докато си тук на крайбрежието?

— Разбира се — отговори Вилхелмина, — но не бързам за никъде.

Пру се изкашля, недоумявайки дали Макорд ще изтърпи присъствието на Вилхелмина в къщата в продължение на няколко дни.

— Ами, лельо Вили, ние ще сме доста заети за известно време. Боя се, че с Макорд няма да имаме много свободно време, за да те разведем из Ла Джола и Сан Диего.

— Не се притеснявай за това — Джей Пи се обади. — Присвоявам си привилегията да разведа госпожица Вилхелмина по прекрасното калифорнийско крайбрежие. Възнамерявах да разгледаме Сан Диего за няколко дни, а после да потеглим към Пасадена, без да бързаме. Вилхелмина ми каза, че никога не е виждала Дисниленд.

Пру ококори очи от изненада.

— Вярно ли е, лельо Вили?

— Казах ти, че е очарователен тексаски джентълмен — Вилхелмина удостои Джей Пи с приятелски поглед. Той ѝ отвърна, както се полага. — Нямам търпение да започна обиколката.

— Имаме резервация за вечеря след един час — щастливо заяви Джей Пи. — Може би ще тръгваме. Не бива да изморяваме младата майка.

— Така си е — Вилхелмина отиде до леглото и удостои челото на Пру с една от онези бързи, любящи целувки. — Прекрасен син имаш, Пру. И прекрасен съпруг. Да се грижиш и за двамата, чуваш ли?

— Чувам.

— Добре. Ще се видим утре сутрин, мила. Почини си добре — Вилхелмина потупа Пру по ръката и се запъти към вратата.

— Лельо Вили? — Пру се колебаеше. Всъщност, не биваше да се тревожи. Вилхелмина се спря до вратата, а Джей Пи я хвана за ръката.

— Не се тревожи за нищо, мила — небрежно рече Вилхелмина. — На моята възраст няма кой знае какви предимства, само едно-две. Най-същественото е, че няма вероятност да забременея.

Тя се плъзна през вратата и изчезна по коридора, без да пуска ръката на Джей Пи. Пру не успя да отговори. Когато вратата се затвори, тя се обърна към съпруга си. Очите му се смееха.

— Смятам, че Джей Пи си е намерил половинка лика-прилика — рече Макорд. — Така е честно. В края на краищата, и аз намерих своята.

Той се наведе и целуна съпругата си с толкова любов и страст, че истинността на думите му остана извън всякакво съмнение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.